Sfântul Lavrentie, schiarhimandrit şi făcător de minuni al Cernigovului (1868-1950)

(20 ianuarie/2 februarie)

Sfântul Lavrentie, este un sfânt rus renumit pentru minunile şi proorociile sale. Înfăţişarea părintelui era plăcută, chipul lui bland, iar prezenţa lui radia bunătate şi linişte duhovnicească celor din jur. Părul, albit devreme, era alb ca zăpada, faţa lui luminoasă arăta tuturor bucurie şi dragoste, iar ochii lui albaştri emanau bunătate, cuprinzându-i pe toţi cu privirea lor profundă. De statură mijlocie, era nedezlipit de toiagul lui. Sfântul cuvios Lavrentie de la Cernigov, dăruit de Dumnezeu cu harismele deosebite ale sfinţilor din vechime: văzător cu duhul în inimile oamenilor, prooroc al vremurilor din urmă şi făcător de minuni. Dincolo de toate, însă Sfântul Lavrentie era o inimă care ardea de iubire pentru fiecare suflet şi care, asemenea

Sfântului Isaac Sirul, a Sfântului Siluan Athonitul şi a altor sfinţi, nu numai că era de o sensibilitate duhovnicească extraordinară la suferinţele oamenilor şi plângea împreună cu ei. Sfântul este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 20 ianuarie/ 2 februarie, când acesta a trecut la cele veşnice.

Index

Acatistul Sfântului Lavrentie de Cernigov 4
Viaţa Sfântului Lavrentie de la Mănăstirea Cernigov (1868-1950) 18
Sfântul cuvios Lavrentie de la Cernigov sau plânsul iubirii pentru iadul pe care-l alegem 34
Sfântul Lavrentie, de la Cernigov - Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte 45
Obişnuinţa pentru rugăciune 48
Cum să ne purtăm în timpul Sfintei Liturghii 49
O durere buclucașă de dinți 50
„Fără prescuri eu voi muri!” 51
O decizie de moarte și de viață duhovnicească 52
„Voi nu-i puteţi vedea pe cei din iad, dar dacă i-aţi vedea, vi s-ar rupe sufletul de durere” 53
Va veni aşa un timp când prezicătorii se vor înmulţi ca ciupercile după ploaie 54
„Nu va arde în foc şi nu se va îneca în apă!” 55
Nu toţi se vor salva în mănăstire şi nu toţi din lume se vor pierde 56
Multe dintre bolile noastre sunt pentru păcatele strămoşilor 57
Cum să faci să fii trecut în Cartea vieţii? 58
„Fugi acasă, ţi-am spus!” 59
„Tare îmi este milă de tinerii preoţi!” 60
Sufletul e acelaşi la bărbat, ca şi la femeie 61
Împărăţia Cerului nu-i nici mâncare, nici băutură 62
Un doctor ortodox credincios este ca un apostol 63
Îl cunosc, însă nu ne-am întâlnit niciodată 64
Ehei, de-am avea aşa putere! 65
Sfântul Lavrentie - izvor de milostenie și de înțelepciune 66
Aici avem libertate, dar în viața viitoare nu va mai fi aşa 68
Păcatele îl înnegresc într-atât de tare pe om, încât îl fac precum smoala 68
„Cum n-aţi văzut nici un părinte? Era îmbrăcat cu schimă și m-a apărat!” 69
Ultimele zile ale Sfântului Lavrentie de Cernigov 71

Carne nu putem mânca, dar pe oameni, da!.....74
Dacă tu nu ai dorinţa să te căsătoreşti, atunci nu te vei căsători 74
20 ianuarie: Viața Sfântului Lavrentie de Cernigov.....78
Cernigov - locul în care am aflat că sfinţii sunt vii!.....81
Sfântul Lavrentie al Cernigovului.....88
Ucraina a şasea zi.....93
Icoane.....116

Acatistul Sfântului Lavrentie de Cernigov

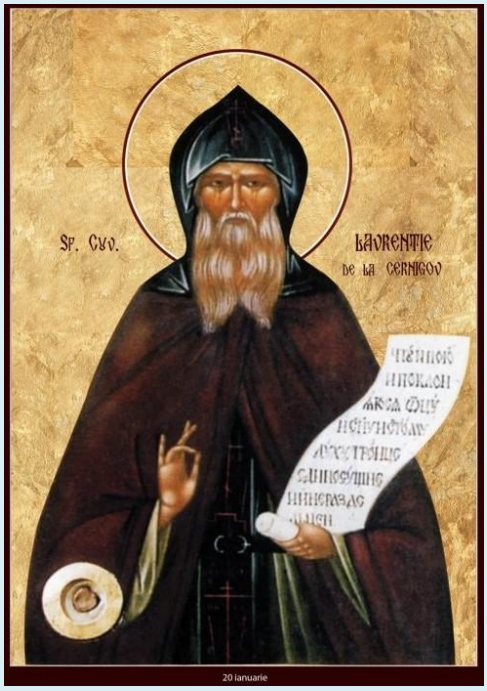

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul întâi

Alesule al lui Dumnezeu şi prea slăvite făcător de minuni, cuvioase Lavrentie, poruncă ai primit de la Împărăteasa cerului să vii în vechea cetate a Cernigovului şi să te sălăşluieşti în mănăstirea Sfintei Treimi, unde trăind cu dreptate, prigoane ai suferit şi turmă de monahi adunând, cu cuvântul lui Dumnezeu i-ai hrănit şi la Hristos i-ai adus. Tu însă, având îndrăzneală la Sfânta Treime, roagă-te să fim izbăviţi de toate necazurile şi durerile ca să-ţi cântăm cu umilinţă şi mulţumire: ***Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.***

Icosul întâi

Cu îngerii te-ai asemănat, cuvioase şi purtătorule de Dumnezeu părinte Lavrentie, că sfânt şi drept trăind pe pământ, ne-ai lăsat nouă chipul desăvârşirii duhovniceşti. Noi însă, văzându-te vas ales, prea iubit de Maica lui Dumnezeu, locaş al Prea-Sfintei Treimi prin buna ta vieţuire şi împodobit cu minuni, mulţumind lui Dumnezeu, te prea slăvim ca pe un mare luminător şi cu osârdie îţi cântăm aşa:
Bucură-te, slujitorul Preasfintei Treimi;
Bucură-te, prea minunat ales al Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că din iubire faţă de Domnul toată dulceaţa lumească ai lepădat;
Bucură-te, că toate bunătăţile acestei lumi de dragul lui Hristos le-ai dispreţuit;
Bucură-te, că jugul lui Hristos cel bun şi uşor l-ai iubit;
Bucură-te, că ai trăit în trup parcă neavând trup;
Bucură-te, că prin tine cugetele necinstite se vădesc;
Bucură-te, că prin tine faptele cele bune şi folositoare se binecuvântează;
Bucură-te, că prin tine calea cea dreaptă către ceruri se arată;

Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 2-lea

Văzându-te pe tine prea sfinţitul Antonie, înţelepţit de puterea Domnului, ţi-a poruncit să vii în cetatea Cernigovului, în aşezământul Sfintei Treimi, unde se afla icoana Preasfintei Doamne şi Stăpânei Maria; tu însă ascultând porunca lui, ai întărit rugăciunea şi atunci însăşi Împărăteasa cerului te-a binecuvântat şi tu ai venit la un munte înalt şi ai găsit un loc ales pentru sălăşluirea monahilor, un aşezământ întru slava Preasfintei Treimi şi a Maicii lui Dumnezeu: pe călugări în nevoinţe i-ai întărit, pe cei râvnitori în urcuşul către cer, din credinţă în credinţă şi din virtute în virtute, i-ai adunat să cânte împreună cu tine în Treime Unului Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Înţelepciunea dumnezeiască te-a înţeleptit, părinte Lavrentie, să laşi lumea şi cele ale lumii şi ai venit la mănăstirea Rahlov a Sfântului Nicolae, voind să te nevoieşti cu toată inima; iar tu cu osârdie prin cântare şi citire te-ai nevoit întru Hristos şi cu alte ascultări ai lucrat pentru aproapele. Noi, însă, văzându-te pe tine vas al Sfântului Duh, cu umilinţă strigăm către tine:

Bucură-te, că din tinereţe ai iubit cu înflăcărare viaţa călugărească;
Bucură-te, că bătrâneţile mamei tale le-ai liniştit;
Bucură-te, că după moartea ei, în locaşul Sfântului Nicolae ai venit;
Bucură-te, că prin înţelepciunea dumnezeiască pe oameni i-ai uimit;
Bucură-te, că monahilor ai fost îndreptar şi icoană;
Bucură-te, că nepătată ai păstrat curăţia cea iubitoare de Dumnezeu;
Bucură-te, că prin uşile cele strâmte şi înguste ai intrat în Împărăţia Cerului;
Bucură-te, că de la Domnul ai primit cu vrednicie cununa cea neveştejită;
Bucură-te, că prea slăvit eşti în cer şi pe pământ;
Bucură-te, că viaţa, faptele şi proorociile tale nu numai în Rusia, ci în toată lumea sunt cunoscute;

Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 3-lea

Cu putere de sus, arhiereii cetăţii Cernigovului, sfinţiţii mucenici Vasile şi Pahomie, te-au văzut pe tine împodobit cu viaţă bine plăcută lui Dumnezeu şi strălucind în marea ta smerenie, cu post şi cu rugăciune şi pe cei credincioşi înţelepteşte propovăduindu-i, de aceea cântăm cu înţelegere Preasfintei Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având adevărată smerenie şi mare ascultare, ai venit la mănăstirea PreaSfintei Treimi şi privind la icoana Maicii Domnului, ţinând în prea curatele ei mâini pe Pruncul Iisus, aflând-o pe ea, prea nevinovată, ce ţi s-a arătat, ai căzut la pământ în faţa ei, cerându-i ajutor şi ocrotire. Iar noi văzând că te-ai încredinţat voii lui Dumnezeu îţi cântăm aşa:

Bucură-te, că ai arătat ascultare Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai slujit cu credincioşie în cetatea Cernigovului;
Bucură-te, că acea icoană făcătoare de minuni ai văzut-o în mănăstire;
Bucură-te, că la această icoană te-ai închinat cu osârdie;
Bucură-te, că celor flămânzi şi însetaţi de dreptate le-ai vestit cuvintele vieţii veşnice;
Bucură-te, că drumul mântuirii l-ai arătat celor ce-l caută;
Bucură-te, căpetenie înţeleaptă celor ce merg în Împărăţia cea de sus;
Bucură-te, ajutătorul celor ce trudesc în evlavie;
Bucură-te, cald mijlocitor a toată lumea;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 4-lea

Dumnezeu, cel ce S-a adus pe Sine jertfă pentru păcatele a toată lumea şi a înviat cu slavă din morţi şi S-a înălţat la cer, te-a învrednicit să călătoreşti până la Ierusalim, unde tu, prea fericite, te-ai rugat cu osârdie pentru poporul drept credincios şi lumânarea din mâinile tale s-a aprins de la focul ceresc şi cu toţi credincioşii ai cântat lui Iisus Hristos, care va veni să judece viii şi morţii, cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind păstorii Bisericii lui Hristos că furtuna patimilor şi zbuciumul acestei lumi nu te-au clătinat, sufletul îndreptându-ţi la limanul cel lin al mântuirii, cuvioase părinte, şi că toate bunătăţile şi frumuseţile lumii văzându-le cu limpezime, călugări din alte mănăstiri veneau la tine spre învăţătură şi oamenii credincioşi alergau din cetăţi şi sate îndepărtate cu necazuri şi supărări pentru mângâiere şi întărire, cei bolnavi pentru vindecare, cu toţii primind din belşug darurile bunătăţii lui Dumnezeu, un arhiereu te-a sfinţit să fii arhimandrit, dând prin această vrednică cinstire nevoinţelor tale, iar pe noi ne învredniceşte să-ţi aducem aceste laude:

Bucură-te, slujitor credincios al Mielului şi al Păstorului;
Bucură-te, înainte stătător nevinovat la altarul Domnului;
Bucură-te, că împreună cu îngerii îl cânţi pe Împăratul slavei;
Bucură-te, îndrumător înţelepţit de Dumnezeu al călugărilor şi al oamenilor credincioşi;

Bucură-te, că eşti prea plin de lacrimile umilinţei;
Bucură-te, vas cinstit al darurilor Duhului Sfânt;
Bucură-te, nevoitorul răbdării desăvârşite;
Bucură-te, sălaş prea ales al Sfintei Treimi;
Bucură-te, învăţător iscusit al adevăratei smerenii;
Bucură-te, întărirea evlaviei şi lauda Ortodoxiei;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 5-lea

Ca pe o stea izvorâtoare din Dumnezeu văzându-te pe tine, cuvioase părinte Lavrentie, strălucind luminos cu viaţa şi învăţătura, călugării şi credincioşii au mers după lumina vieţuirii tale şi te-au avut ca pe un luminător şi când a venit jugul ateismului dimpreună cu întunericul autocefalilor şi al înnoirilor şi al altor eretici şi schismatici, călcând în picioare cele sfinte, tu ca un bun păstor nu ai părăsit cetatea Cernigovului şi pe oamenii credincioşi, locuind în casa cinstitei văduve şi evlavioasei monahii Evlampia, i-ai adus la lumina cea nepătrunsă, rugându-te pentru Rusia ca Dumnezeu să renască împărăţia ortodoxă şi primind de la Arhanghelul Gavriil o astfel de descoperire, te-ai bucurat foarte, cântând PreaSfintei Treimi împreună cu toţi credincioşii: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând oamenii bine credincioşi ai cetăţii Cernigovului împlinirea proorociei tale, deschiderea şi închiderea bisericilor lui Dumnezeu, iar tu împodobind şi înfrumuseţând casa Preasfintei Treimi şi a Născătoarei de Dumnezeu şi adunând turmă mare din cei ce voiau să ducă viaţă călugărească şi să urmeze poveţele tale cele drepte, i-ai învăţat fără făţărnicie să cheme neîncetat numele lui Dumnezeu şi ajutând pe oamenii cei credincioşi ai prezis întoarcerea moaştelor Sfântului ierarh Teodosie şi pe arhiereul Boris l-ai sfătuit să le aşeze cu slavă în locul unde fuseseră mai înainte, în biserica Schimbării la Faţă a Domnului, ceea ce a şi făcut. Iar noi îl lăudăm pe Dumnezeu, cel ce ţi-a dat duhul proorociei şi al înţelepciunii şi te rugăm să înalţi rugăciunile tale, Sfinte Lavrentie, pentru mântuirea noastră, a păcătoşilor, care îţi cântăm:
Bucură-te, povăţuitor înţelept al călugărilor;
Bucură-te, că moaştele Sfântului ierarh Teodosie le-ai aflat;
Bucură-te, că aducerea moaştelor Sfântului ierarh Teodosie, cu cântări pascale ai prea slăvit-o;
Bucură-te, împlinitorul neleneş al tipicului bisericesc;
Bucură-te, doctorul iscusit şi fără de plată al bolnavilor;
Bucură-te, mângâiere bine plăcută a celor mâhniţi;

Bucură-te, întărire binecuvântată a celor întristaţi;
Bucură-te, izgonitorul patimilor pierzătoare de suflet;
Bucură-te, slobozitorul celor demonizaţi de năvala diavolului;
Bucură-te, ajutătorul grabnic al celor fără ajutor;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 6-lea

Propovăduind tuturor cuvântul lui Dumnezeu, părinte Lavrentie, învăţând cu vieţuirea şi cu cuvântul tău smerenia, tăcerea, iubirea frăţească, primirea de străini, postul, rugăciunea şi frica faţă de Domnul, prin care ai fost ocrotit, nu ai călcat pravila până la prea cinstitele tale bătrâneţi, te-ai nevoit în rugăciunile de zi şi de noapte, cântând Celui ce ţi-a dat putere şi tărie, cântarea de laudă: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Strălucind nouă ca o stea luminoasă şi călăuzitoare vieţuirea ta cumpătată prin post, cuvioase părinte Lavrentie, nu ai tânjit după mâncăruri, căci nu ne duc pe noi la Dumnezeu şi nu te-ai îngrijit de îmbrăcămintea hainelor, ci ai socotit că este mai bine să-ţi înfrumuseţezi sufletul cu virtuţi. Sfârşitul ţi l-ai prezis de trei ori şi curgerea vieţii tale frumos ai săvârşit. Prin minuni şi viaţă veşnică ai fost prea slăvit de Mântuitorul Hristos, iar de la noi primeşte aceste laude:
Bucură-te, înfrumuseţarea cetei postitorilor;
Bucură-te, chipul înfrânării şi al neprihănirii;
Bucură-te, stea ce străluceşti în rândul cuvioşilor;
Bucură-te, păstorul călugărilor şi învăţătorul oamenilor din lume;
Bucură-te, apărătorul şi ocrotitorul celor ce trăiesc în lume;
Bucură-te, adevăratul următor al Evangheliei lui Hristos;
Bucură-te, că eşti plin de harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că eşti hrănit de la Izvorul vieţii cuvântului lui Dumnezeu;
Bucură-te, că eşti împodobit cu veşmântul mântuirii şi îmbrăcat în haina nemuririi;
Bucură-te, că mai înainte de învierea cea de obşte a Domnului ai fost prea slăvit prin nestricăciune întru încredinţarea tuturor oamenilor;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 7-lea

Voind să fie următor credincios Mielului lui Dumnezeu, care a ridicat păcatele lumii, blândeţe şi smerenie luând asupra-i, părintele nostru Lavrentie, toate durerile şi supărările răbdând fără cârtire, a văzut că prin dureri vremelnice se dobândeşte mântuirea veşnică, a căpătat despătimirea şi când i-a sosit cinstitul sfârşit, fiind

încă pe pământ a cântat cu vrednicie şi cu dreptate atotputernicului Dumnezeu cântarea îngerească: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Domnul cel minunat întru sfinţii Săi te-a arătat biruitor minunat împotriva vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi ai mântuirii noastre şi după fericita adormire te-a prea slăvit; tu însă, cuvioase părinte Lavrentie, aşteptând punerea în mormânt, ai petrecut cu trupul împreună cu noi patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi în acest timp nu au încetat la sicriul tău rugăciunile şi lacrimile, cu sufletul stând înaintea Prestolului dumnezeiesc, rugându-te pentru sfânta Rusie şi pentru oamenii credincioşi, arătând nestricăciunea trupului tău întru încredinţarea învierii tuturor oamenilor. Iar de la sicriul tău ieşea bună mireasmă, încredinţându-ne pe noi de vieţuirea ta sfântă. Noi, însă, minunându-ne, te lăudăm pe tine aşa:

Bucură-te, că toată dulceaţa patimilor dintru tine ai stârpit;
Bucură-te, că trupul l-ai supus duhului;
Bucură-te, că te-ai într-armat cu privegheri de noapte împotriva ispitelor vrăjmaşului;
Bucură-te, că prin post neobosit ai înfrânt toată dorinţa cea necurată;
Bucură-te, că prin rugăciune neîncetată te-ai curăţat de orice întinăciune;
Bucură-te, că ai fost menit cu totul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că pentru cuvintele Domnului ai păstrat calea cea strâmtă;
Bucură-te, că prin lacrimi ai secerat bucuria cea pururi fiitoare;
Bucură-te, că prin şederea în sicriu a trupului tău timp de patruzeci de zile pe noi ne-ai mângâiat;
Bucură-te, că şi după moarte nu ne-ai părăsit;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 8-lea

Străin şi călător socotindu-te a fi în lumea aceasta schimbătoare, cuvioase Lavrentie şi cetatea cerească cântând, Împărăţia lui Dumnezeu încă pe pământ pregătind, i-ai păzit pe cei credincioşi de necurăţia ateistă, de pierzătorii autocefali şi înnoitori, de latini şi uniţi şi de altă mulţime de eretici şi schismatici şi împreună cu cei bine credincioşi şi evlavioşi ai cântat cântare de biruinţă Făcătoarei de viaţă Treimi: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Împodobit ai fost cu toate armele dumnezeieşti, ca un ostaş biruitor al lui Hristos, ţi-ai încins coapsele tale cu adevărul, te-ai îmbrăcat în platoşa dreptăţii, ai încălţat picioarele tale întru gătirea păcii, ai primit scutul credinţei şi coiful mântuirii şi

sabia duhului care este cuvântul lui Dumnezeu cu care ai biruit toate defăimările celui viclean. Tu însă, Sfinte Lavrentie, asemănându-te vechilor părinţi, ai întărit pe cei credincioşi întru evlavie şi pe cei rătăciţi şi necredincioşi la Domnul, credinţa ortodoxă ai apărat-o şi ai întărit-o, pe eretici, pe schismatici şi pe liber cugetători i-ai ruşinat şi i-ai înţelepţit. Ajută-ne şi nouă, cuvioase, cu mijlocirea ta la prestolul Preasfintei şi Celei de o fiinţă şi nedespărţitei Treimi, să rămânem statornici în faţa puterilor întunecate ale lui antihrist şi ale slugilor lui şi să ne împotrivim ispitelor vrăjmaşului, crezând în Biserica cea una după cuvântul cel din Evanghelie. Iar noi, cu inimă curată, te rugăm să primeşti aceste laude:

Bucură-te, că te-ai asemănat cuviosului Antonie de la Pecerska prin săparea peşterilor;

Bucură-te, că asemenea lui Teodosie ai făgăduit să stai până la moarte în credinţa ortodoxă;

Bucură-te, că asemenea lui Serghie de Radonej ai fost ziditor şi înnoitor de aşezăminte călugăreşti;

Bucură-te, că ai învăţat, precum Iov de la Poceaev să ne ferim de uniatism, de autocefali şi de alte eresuri;

Bucură-te, că pe credincioşi i-ai povăţuit precum Serafim de Sarov;

Bucură-te, vestitor al unor vremuri înfricoşătoare şi propovăduitor al pocăinţei, precum Ioan de Kronstadt şi cuviosul mucenic Alipie;

Bucură-te, împlinitor sârguincios al tipicului cuvioşilor părinţi Teodor Studitul şi Sava cel sfinţit;

Bucură-te, aspru judecător şi povăţuitor al celor ce încalcă tipicul bisericesc;

Bucură-te, că ai stat împotriva uniaţiei precum cuvioşii mucenici Macarie de la Ovruci şi Atanasie de la Brest;

Bucură-te, că te-ai asemănat Sfântului făcător de cântări Roman Melodul;

Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 9-lea

Iubind cu toată inima pe Unul Dumnezeu şi Domnul te-a iubit, dăruindu-ne prin tine rugător înaintea bunătăţii Lui. Cu smerenie te rugăm să îmblânzeşti pe dreptul Judecător pentru noi în ziua cea straşnică, să nu ne pomenească păcatele şi fărădelegile noastre şi să ne învrednicească de partea celor fericiţi care stau la dreapta Lui şi cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cei mult vorbitori nu se pricep să spună toate nevoinţele şi minunile tale, părinte de Dumnezeu înţelepţit, căci bunătatea vieţuirii tale nu poate fi lăudată prin

cuvinte omeneşti; de aceea noi, cei biruiţi de iubirea ta, îndrăznim să te lăudăm cu smerenie, cântând astfel:
Bucură-te, luminător nestins al Sfintei Biserici şi credinţei ortodoxe;
Bucură-te, întărire nebiruită a pământului rusesc;
Bucură-te, căci prin smerenie ai călcat mândria cea pierzătoare de suflet;
Bucură-te, că prin blândeţe ai stins flacăra mâniei;
Bucură-te, că iubirea de argint ai urât;
Bucură-te, că tot felul de necazuri şi supărări ai răbdat;
Bucură-te, că prin rugăciuni neîncetate tristeţea ai gonit-o de la tine şi-ai dobândit bucurie întru Domnul;
Bucură-te, că laude ai primit de sus de la Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, că în timpul vieţii şi după moarte ai fost îmbogăţit de Domnul cu darul minunilor;
Bucură-te, că te odihneşti în locaşul tău întru miros de bună mireasmă;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 10-lea

Roagă pe Preaînaltul Ziditor să ne mântuiască de chinul cel veşnic, cuvioase al lui Dumnezeu, Lavrentie şi nu ne lipsi pe noi de ajutorul tău cel sfânt în ceasul sfârşitului nostru, că duhurile necurate ne tulbură cu nălucirile lor; să te arăţi atunci nouă apărător sârguincios, izbăvindu-ne cu rugăciunile tale de defăimările lor şi învrednicindu-ne de vederea îngerilor şi de cântarea împreună cu ei lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zid de apărare şi rugător bine primit la Dumnezeu te-am descoperit pe tine, părinte Lavrentie; mulţumire cucernică înălţăm Părintelui ceresc, pentru toate facerile Lui de bine care ni s-au arătat prin tine din belşug şi ţie, înainte stătătorului nostru, îţi cântăm:
Bucură-te, întărirea şi lauda mănăstiri Sfânta Treime;
Bucură-te, acoperământ dumnezeiesc al cetăţii Cernigovului;
Bucură-te, frumuseţe prea minunată a călugărilor;
Bucură-te, veşnică mângâiere a neamului creştinesc;
Bucură-te, tare apărător al celor obidiţi;
Bucură-te, liman de încredere al celor orfani şi nenorociţi;
Bucură-te, bun vindecător al bolilor sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, mijlocitorul bucuriei noastre veşnice;
Bucură-te, că toate cuvintele tale prooroceşti se împlinesc;
Bucură-te, ocrotitorul nostru ceresc;

Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 11-lea

Cântare de laudă îţi aducem ţie, cuvioase părinte Lavrentie, şi cu dragoste cădem la racla sfintelor făcătoarelor de minuni şi vindecătoarelor tale moaşte, prea slăvind viaţa ta cea plină de răbdare, tăcerea ta înaltă, smerenia cea nefăţarnică, rugăciunea neîncetată, înfrânarea desăvârşită şi curăţia sufletului şi a trupului; o, prea fericite, ajută-ne nouă să te urmăm în virtuţile tale, ca să putem cânta cu vrednicie Ziditorului şi Dumnezeului nostru: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Luminător al faptelor bune fiind încă în viaţă, părinte cuvioase Lavrentie, luminător strălucit al harului dumnezeiesc te-ai arătat, strălucind şi după moarte şi minuni izvorând de la moaştele tale nestricate, că după patruzeci şi trei de ani, ca un tezaur de mult preţ, întregi şi pline de bună mireasmă s-au aflat şi aşezate au fost în biserica Sfintei Treimi a mănăstirii, unde mulţi ani te-ai trudit întru tot binele şi unde vieţuirea pământească în evlavie s-a sfârşit; ţie, celui ce eşti prea slăvit de Domnul, daruri de cântări duhovniceşti îţi aducem şi cu umilinţă strigăm:
Bucură-te, floare nestricăcioasă cu bun miros;
Bucură-te, că întru sfinţenie ai înflorit ca un crin al Raiului lui Iisus;
Bucură-te, căci cu lumina minunilor tale luminezi întunericul sufletelor noastre;
Bucură-te, vindecător binecuvântat al multor boli;
Bucură-te, doctor iscusit al rănilor păcatului;
Bucură-te, mângâietor aducător de bucurie celor scârbiţi;
Bucură-te, că aspru îi pedepseşti pe cei ce ne aduc supărări;
Bucură-te, strajă neadormită a mănăstirii tale;
Bucură-te, că vieţuirea ta s-a descoperit la toată lumea;
Bucură-te, că toate marginile pământului şi pe credincioşii ortodocşi i-ai uimit cu viaţa ta sfântă;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 12-lea

Cu mare har te-a învrednicit Domnul, prea fericite părinte Lavrentie şi cu mare vrednicie numit ai fost făcător de minuni: deoarece nu numai în timpul vieţii, dar şi după moarte cu măreţele tale minuni pe toţi i-ai uimit şi spre slăvirea atotputerniciei lui Hristos te-ai nevoit ca să cânţi Preaînaltului Ziditor cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântăm marile tale nevoinţe, ostaşule biruitor al oastei lui Hristos, părintele nostru Lavrentie, căci ai biruit vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi; fericim sfârşitul tău şi cu rugăciune sărbătorim sfântă pomenirea ta, cântându-ţi cu osârdie aşa:
Bucură-te, că pomenirea ta se face cu laude şi adormirea cu sfinţii;
Bucură-te, că lui Dumnezeu îi cânţi cântare întreit sfântă împreună cu puterile cele fără de trup;
Bucură-te, că sărbătoreşti împreună cu proorocii şi cu apostolii;
Bucură-te, că eşti prea slăvit cu ierarhii şi cu mucenicii;
Bucură-te, că eşti încununat cu cununa nemuririi împreună cu drepţii şi cuvioşii;
Bucură-te, lumină care izgoneşti întunericul hoardelor demonice ale lui antihrist;
Bucură-te, că eşti dat de Dumnezeu apărător şi ocrotitor al Rusiei sfinte;
Bucură-te, luptător şi biruitor al celor bine credincioşi;
Bucură-te, că prin tine se prea slăveşte credinţa ortodoxă;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, cuvioase şi purtătorule de Dumnezeu, părinte Lavrentie, mare făcător de minuni şi grabnic ajutător, te rugăm primeşte de la noi cu milostivire această cântare de laudă, ce ţi-o aducem cu osârdie, că tu, şezând înaintea prestolului Împăratului slavei, Domnului Dumnezeu şi Ziditorului a toată făptura, să te rogi bunătăţii Lui, pentru noi, păcătoşii, să ne ierte greşelile cele de voie şi cele fără de voie, să ne păzească pe noi de faţa lui antihrist şi a slugilor lui potrivnice lui Dumnezeu, de rănile aducătoare de moarte, de suferinţe, de toate necazurile şi de întristarea vieţii, să ne izbăvească de chinurile veşnice şi să ne învrednicească să cântăm împreună cu toţi sfinţii, Preasfintei Treimi: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul întâi
Cu îngerii te-ai asemănat, cuvioase şi purtătorule de Dumnezeu părinte Lavrentie, că sfânt şi drept trăind pe pământ, ne-ai lăsat nouă chipul desăvârşirii duhovniceşti. Noi însă, văzându-te vas ales, prea iubit de Maica lui Dumnezeu, locaş al Prea-Sfintei Treimi prin buna ta vieţuire şi împodobit cu minuni, mulţumind lui Dumnezeu, te prea slăvim ca pe un mare luminător şi cu osârdie îţi cântăm aşa:
Bucură-te, slujitorul Preasfintei Treimi;
Bucură-te, prea minunat ales al Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că din iubire faţă de Domnul toată dulceaţa lumească ai lepădat;
Bucură-te, că toate bunătăţile acestei lumi de dragul lui Hristos le-ai dispreţuit;
Bucură-te, că jugul lui Hristos cel bun şi uşor l-ai iubit;

Bucură-te, că ai trăit în trup parcă neavând trup;
Bucură-te, că prin tine cugetele necinstite se vădesc;
Bucură-te, că prin tine faptele cele bune şi folositoare se binecuvântează;
Bucură-te, că prin tine calea cea dreaptă către ceruri se arată;
Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Condacul întâi

Alesule al lui Dumnezeu şi prea slăvite făcător de minuni, cuvioase Lavrentie, poruncă ai primit de la Împărăteasa cerului să vii în vechea cetate a Cernigovului şi să te sălăşluieşti în mănăstirea Sfintei Treimi, unde trăind cu dreptate, prigoane ai suferit şi turmă de monahi adunând, cu cuvântul lui Dumnezeu i-ai hrănit şi la Hristos i-ai adus. Tu însă, având îndrăzneală la Sfânta Treime, roagă-te să fim izbăviţi de toate necazurile şi durerile ca să-ţi cântăm cu umilinţă şi mulţumire: ***Bucură-te, cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre.***

Rugăciune către Sfântul Lavrentie

O, prea cinstite şi prea fericite, părintele nostru Lavrentie, mare şi prea minunat făcător de minuni, învăţător şi ocrotitor al credinţei ortodoxe, mustrătorul ereticilor, apărătorul Bisericii, din tinereţile tale ai iubit să mergi pe drumul crucii,

nevoindu-te în rugăciuni şi osteneli, în posturi, privegheri şi în tăcere, chip al credinţei fiind pentru călugări, jertfă vie, sfântă şi plăcută aducându-te lui Dumnezeu.

Când însă, după sfârşitul tău, mănăstirea Sfintei Treimi, din răutatea ateilor, a fost ruinată, pângărită şi pustiită, având mare îndrăzneală la Împăratul ceresc, prin mijlocirea Maicii Domnului şi a ta a fost înnoită, iar moaştele tale sfinte şi cinstite au fost aşezate aici. Iar noi, credincioşii, care venim la racla sfintelor şi cinstitelor tale moaşte, te rugăm pe tine, păstorul şi mijlocitorul nostru cel bun, nu înceta să te rogi la Domnul şi Dumnezeul nostru, să stingă toate eresurile şi schismele care vin din uneltirile vrăjmaşului mântuirii noastre, întărindu-ne întru evlavie şi curăţie, iar cu roua harului Său să omoare văpaia patimilor noastre şi să ne încingă cu putere de sus împotriva lui antihrist şi a hoardelor lui, împotriva vrăjmaşilor noştri văzuţi şi nevăzuţi; pe demoni izgonindu-i, izbăvindu-ne de toate bolile sufleteşti şi trupeşti şi păzindu-ne de toate relele, să ne dăruiască tot binele şi să ne ocrotească cu pace şi bunăstare, ca noi toţi petrecând în pace, în linişte şi fără sminteală să prea slăvim Preasfânta Treime, pe Unul Dumnezeu: Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh şi milostiva ta mijlocire pentru noi în veci. Amin.

Sursa:**https://www.dervent.ro/rugaciuni.php?cID=cat-rugaciuni-acatiste&rID=00064-ACATISTUL_SFANTULUI_LAVRENTIE_DE_CERNIGOV**

Viaţa Sfântului Lavrentie de la Mănăstirea Cernigov (1868-1950)

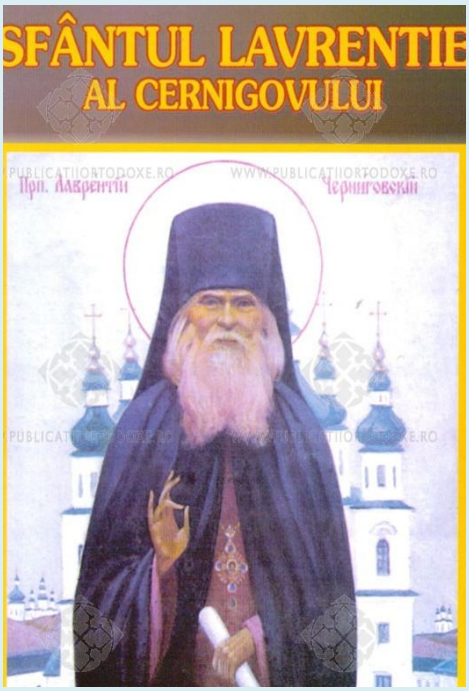

Arhimandritul Lavrentie, cu numele său de botez Luca Evseevici Proscura, s-a născut în anul 1868 în satul Karilsk în apropierea Koropului, regiunea Cernigovsc. Părinţii lui, Evsevii şi Hristina, au fost ţărani simpli. În familie erau 7 copii, din care 5 erau băieţi. Luca era unul din cei mai mici.

Copilăria lui a fost grea, fiind nevoit încă de mic să se obişnuiască cu orice fel de muncă pe lângă casă şi să muncească mult.

Pe lângă toate greutăţile familiale, el a avut necazuri şi cu sănătatea trupească. Fiind încă micuţ, şi-a pus pe cap, în joacă, o găleată şi alerga prin ogradă, dar împiedicându-se de un purceluş a căzut pe spate, lovindu-se atât de rău că a rămas şchiop pentru toată viaţa.

Deoarece mama lui era foarte bolnavă, încât nu se putea ridica adeseori nici din pat, iar tatăl murise când Luca era mic, băiatului i-au revenit, din cauza infirmităţii sale, responsabilităţile de pe lângă casă, atât bărbăteşti, cât şi femeieşti. El păştea caii, îngrijea vaca, tăia lemne, făcea foc în sobă, cocea pâine, făcea curat prin casă, dădea cu var, spăla rufe, ba chiar a învăţat să şi croiască şi să coase.

Luca a învăţat la şcoala din sat. Având o minte ageră şi ascuţită, îşi însuşea cu multă uşurinţă toate lecţiile şi-şi întrecea colegii, încât învăţătorul i-a încredinţat

supravegherea şi instruirea elevilor mai mici din şcoală, iar el îndeplinea cu multă bucurie această misiune.

Era cunoscut în toate situaţiile ca un băiat capabil, ascultător, sârguincios şi foarte muncitor, însă o chemare deosebită a simţit el pentru muzică şi cântările bisericeşti. Încă de mic a învăţat să cânte la vioară, iar dimineaţa, după ce ducea caii la păscut, lua vioara şi cânta melodiile lui preferate până aproape de micul dejun, melodii în care el îşi punea tot sufletul lui curat de copil.

Pe vremea aceea, elevii erau învăţaţi să cânte în corul bisericii. Abia aici micuţul Luca se simţea în largul lui, aici era bucuria lui. Şi-a însuşit repede totul, atât cântările cât şi rânduiala slujbelor bisericeşti, astfel încât încă de la vârsta de 12 ani îi învăţa pe micii corişti şi, cu ajutorul preotului, conducea corul alcătuit din copiii mici, atât fetiţe cât şi băieţi. Cu darul lui Dumnezeu şi cu ajutorul preotului, la vârsta de 14 ani conducea singur chiar şi corul bisericesc.

***

Când era adolescent şi locuia în casa părintească, de multe ori vorbea cu Maria, cumnata sa, soţia fratelui său Vartolomeu.
- *Cât de greu îi este creştinului să trăiască în lume, în ziua de azi. Dracul nu-i dă pace deloc. Merg seara pe drum, iar el, diavolul, merge lângă mine. Îmi fac semnul Sfintei Cruci şi pe mine şi pe tot împrejur şi el se depărtează (se retrage) un pic. Apoi, din nou se apropie de mine şi merge fluierând.*
Altădată, cosea la maşină în bucătărie, căci învăţase să croitorească, (va povesti mai târziu Părintele Lavrentie):
„- Stau eu aşa şi cos, iar când ridic ochii îl văd sub masă pe necuratul, care stătea întins pe o coastă şi moţăia. Eu n-am rezistat, şi am întrebat-o pe Maria:
- *Tu vezi cine stă sub masă?*
- Cine? a întrebat Maria speriată şi s-a uitat sub masă.
- *Stă dracul şi doarme sub masă. Oare, nu-l vezi?*
Iar Maria nu vedea nimic“.

&&&

Ca urmare, încă din adolescenţă Luca simţea chemarea pentru viaţa monahală. Aceasta au simţit-o şi ceilalţi colegi din cor, urmându-i mai târziu exemplul. Aproape toate fetele au plecat mai târziu la mănăstire, iar dintre băieţi mulţi au ajuns chiar la Athos.

Deseori Luca vizita singur mănăstirea de monahi Râhlâ, unde ar fi vrut să rămână şi care îl atrăgea în mod deosebit prin trăirea vie şi viaţa duhovnicească autentică.

Deşi mănăstirea [1] se afla la o distanţă de 19 km de satul său natal, el parcurgea pe jos această distanţă, cu bucurie.

Dar dorul lui de mănăstire a trebuit să cedeze în faţa dragostei materne.
Abia după moartea mamei sale, renunţând la partea sa de moştenire în favoarea fratelui său mai mic, Damian [2] , l-a rugat pe fratele său mai mare, Vartolomeu, care a rămas să locuiască în casa părintească veche [3], să-l conducă la mănăstirea Râhlâ.

Şi astfel, la vârsta de 23 de ani a fost primit în obştea monahală, unde trecu sub ascultarea părintelui care conducea corul mănăstirii, fiind deja bine cunoscută înzestrarea sa muzicală.

Vestea despre darurile tânărului şi înzestratului ucenic s-a răspândit repede şi în afara mănăstirii, ajungând până la mănăstirea „Sfânta Treime din Cernigov, şi la episcopul locului, Antonie, mare exemplu de trăire şi mare râvnitor al înaltei vieţi duhovniceşti. Se spune despre el că avea doar două rânduri de haine: una ce o purta zilnic, iar alta în zilele de sărbătoare. Iar dacă, de ziua Sfântului al cărui nume îl purta - de Sfântul Antonie, primea în dar o rasă nouă, îndată el o dădea de pomană altcuiva.

Vlădica Antonie a văzut încă de la început în tânărul ucenic un mare slujitor al lui Dumnezeu, de aceea a şi insistat mult pentru transferarea lui. Când s-a făcut cererea pentru transferarea ucenicului Luca de la mănăstirea Râhlâ la mănăstirea „Sfânta Treime“ din Cernigov, fraţii din mănăstire au devenit geloşi pe Vlădică cârtind:
- „Ce tot atâta Luca, Luca! Luca la deal, Luca la vale, de parcă n-ar mai exista şi alţi monahi“.

Dar Vlădica Antonie, mângâindu-i, le spuse:
- „Ehei! Ăsta e un aşa Luca, de care o să întrebe toată lumea“. Ceea ce, bineînţeles, s-a şi îndeplinit.

Dar Luca nu voia să părăsească mănăstirea de metanie Râhlâ, nu voia să plece din acest locaş retras care-i devenise atât de drag, şi unde în rugăciune se simţea atât de aproape de Dumnezeu. De aceea adormi după slujba de noapte cu lacrimi pe obraz

---

[1] *Acum mănăstirea este părăsită.*
[2] *Damian, care l-a ajutat mult pe Părintele, vizitându-l des la mănăstire, a murit în război. Ceilalţi doi fraţi au fost deportaţi iar despre ei nu se mai ştie nimic.*
[3] *Unde acum locuieşte fiica lui, Zoe.*

şi cu durere în suflet. ***Însă, în vis, i se arătă chipul Maicii Domnului de pe icoana de la mănăstirea „Sfânta Treime“ din Cernigov, care apropiindu-se de el l-a binecuvântat. Acest vis într-atât l-a cutremurat încât, sculându-se din somn dis de dimineaţă, cu frica lui Dumnezeu, şi luând binecuvântare de la stareţ, plecă în mare grabă la mănăstirea din Cernigov.***

Prezentându-se episcopului Antonie, îi spuse cu toată inima:
- *Binecuvântaţi, Preasfinţite Vlădică, iată, am ajuns!*

Binecuvântându-l şi învăluindu-l cu privirea sa blândă, episcopul îi zise:
- Bine ai venit la noi, frate Luca. Pentru început te vei ocupa de pregătirea tinerilor seminarişti.

Când intră în biserică, Luca recunoscu imediat chipul Împărătesei Cereşti - Maica Domnului ce i se arătase în vis şi-l binecuvântase.

Aici, în mănăstirea „Sfânta Treime“, a depus el votul monahal şi a primit numele de Lavrentie, aici în 1895 a fost numit ieromonah, şi tot aici a primit ca ascultare numirea de egumen.

Toţi fraţii de mănăstire pe care i-a avut: monahul Smaragd, Malahiil, Mihail, Inokentie, Efrem şi mulţi alţii, toţi l-au ascultat şi au urmat întocmai sfaturile lui duhovniceşti.

Încă din tinereţe a învăţat şi a practicat rugăciunea lui Iisus şi i-a învăţat şi pe alţii. De trei ori a ajuns în muntele Athos şi a fost în pelerinaj şi la Ierusalim pentru a se închina la locurile sfinte.

Înfăţişarea Părintelui era plăcută, chipul lui blând iar prezenţa lui radia bunătate şi linişte duhovnicească celor din jur. Părul, albit devreme, era alb ca zăpada, faţa lui luminoasă arăta tuturor bucurie şi dragoste, iar ochii lui albaştri emanau bunătate, cuprinzându-i pe toţi cu privirea lor profundă... De statură mijlocie, era nedezlipit de toiagul lui.

Eufrosina, nepoata Părintelui, ne povesteşte că, până în 1933, Părintele a venit şi a slujit de câteva ori în biserica din Karilsc, locul său de baştină [4]. Iar când, după săvârşirea Sfintei Liturghii, se întorcea acasă întotdeauna cu hainele ude de transpiraţie, ne zicea în timp ce se schimba: *„Vouă vă este greu să munciţi*

[4] *Locul său de naştere*

pământul, iar nouă ne este şi mai greu să ne rugăm pentru voi toţi. Dar noi toţi transpirăm bine".

Niciodată Părintele nu-şi uita rudele; astfel, nepoatei sale, Eufrosina, i-a dăruit o cruciţă [5] de aur, iar nepotului său, Petru, maşina sa manuală de cusut. Când fratelui său mai mare, Vartolomeu, i-au luat vaca, Părintele i-a dat bani să-şi cumpere alta.

Întotdeauna când venea în sat, îşi povăţuia [6] nepoatele buna purtare (morala): *„să nu umble să se distreze cu soldaţii sau cu alţi băieţi ci să se păstreze curate înaintea lui Dumnezeu, iar atunci când se vor căsători, să se cunune la biserică şi să respecte zilele de post rânduite de Biserică".*

***

Părintele Lavrentie era tânăr când, în una din vizitele sale în satul natal, i-au spus de tânăra lor vecină că s-a măritat. Întâlnindu-se cu ea, el a întrebat-o:
- *Pentru ce te-ai căsătorit? Nu trebuia să te căsătoreşti.*
- Dar de acum m-am cununat! Sunt căsătorită la Biserică, aşa că va trebui să trăiesc în continuare astfel, a răspuns tânăra femeie oarecum neîncrezătoare.
Dar viaţa ei a fost foarte grea, căci soţul ei, fiind necredincios, i-a amărât toate zilele şi, astfel, biata femeie îşi amintea deseori de cuvintele Părintelui Lavrentie, care, deşi era încă tânăr, i-a arătat viitorul.

&&&

Timpul trecea şi nimic nu putea fi oprit în loc, totul se petrecea precum era rânduit. Cântăreţii cei mai buni, cu experienţă, erau trimişi în alte localităţi, iar alţii plecau singuri pentru a organiza coruri în alte biserici. Corul a început să se împuţineze, iar Părintele completa lipsa cu tineret din sat care frecventa biserica. Pentru aceasta folosea toată agerimea cu care fusese înzestrat de mic şi toată iscusinţa şi experienţa sa duhovnicească. Dacă vreo fată avea înclinaţii pentru viaţa monahală, el se ruga tot timpul şi-i dezvolta dragostea pentru cântările bisericeşti şi pentru rugăciune. Şi uite aşa, încet-încet, turma a început să se completeze cu tineri binecredincioşi. În taină [7], îi învăţa să se roage, le dădea mătănii, îi ajuta să înţeleagă profunzimea cântărilor şi scrierilor bisericeşti şi, de asemenea, îi ajuta să-şi găsească de lucru.

---

[5] *O cruciuliţă*
[6] *Învăţa*
[7] *Pe fiecare separat*

Vestea despre bunătatea şi darul înainte-vederii Părintelui se răspândea tot mai departe şi mai departe.

Cu binecuvântarea Vlădicăi Pahomie s-au adunat mulţi cântăreţi bisericeşti, dintre care mulţi au devenit apoi solişti talentaţi ai corului bisericii.

***

Una dintre ele îşi aminteşte că era doar un copil când a venit pentru prima dată la mănăstire, însoţindu-i pe cei vârstnici, şi începu să plângă înaintea Părintelui. Acesta, văzând-o, a mângâiat-o pe cap şi i-a spus:
- *Nu plânge, căci vei deveni cântăreaţă împărătească.*
Bineînţeles că ea atunci, fiind micuţă, nu a înţeles nimic, dar proorocia s-a împlinit întocmai, ea a ajuns să slujească cu glasul său Împăratului Ceresc.

&&&

Şi au trecut şi aceste timpuri şi au venit alte vremuri, mai grele. Monahilor şi tuturor „li s-a propus să plece“, căci mănăstirile trebuiau închise „pentru reparaţii“ (1930).

În această grea perioadă, Părintele a trăit la poalele unui munte, la o văduvă drept-credincioasă ce se numea Elena. Acolo, într-o casă veche, Părintele ocupa o mică cameră, petrecându-şi timpul în post şi rugăciune, atât pentru turma sa împrăştiată, cât şi pentru întreaga lume.

Din cauza prigoanei împotriva Bisericii, fiii săi duhovniceşti doar noaptea puteau să bată tainic în geamul Părintelui. Dar nu-i primea pe toţi. Ci, având darul înainte-vederii, el îi ştia pe toţi când vin şi pentru ce.

Astfel, el a prevăzut prigoana şi închiderea bisericilor şi le spunea:
- *Citiţi şi păstraţi cărţile, că de ele o să aveţi mare nevoie. Pentru că încă vor mai fi mănăstiri, şi vor mai fi şi arhierei drept credincioşi şi toate cărţile vă vor fi de mare folos.*

Înainte de începerea războiului, Părintele a prevăzut marea nenorocire a poporului. Neîncetat se ruga şi plângea, spunând că mult sânge nevinovat va curge.

Când în 1941 a început războiul, Părintele, prin străduinţa sa, a redeschis fosta mănăstire de călugări „Sfânta Treime“ şi a transformat-o în mănăstire de maici, iar mai apoi mănăstirea „Domnitskii“. La început, în prima mănăstire erau 75 de maici, iar în cea de-a doua doar 35. A adunat cântăreţi, iar cu timpul i-a împărţit în

două coruri. Fiind principalul coordonator, i-a învăţat cântări noi, pătrunse de o profundă trăire duhovnicească. Vestea corului condus de Părintele Lavrentie a ajuns departe, în afara oraşului.

Având dragoste pentru orice fel de muncă, atunci când au început reparaţiile mănăstirii, el se implica în toate activităţile, dând sfaturi practice meşterilor ce construiau sobele, celor ce refăceau pereţii, cât şi celor ce reparau acoperişul.

Când meşterii s-au plâns de calitatea rea a scândurilor, Părintele le răspunse:
- *Nu-i nimic, pentru 20 de ani sunt bune, iar apoi, ce va da Dumnezeu.*

Au fost situaţii când au fost nevoiţi că lucreze şi în timpul iernii, perioadă în care mortarul amorţea (se întărea) din cauza frigului.

Odată, lucrurile nu mergeau deloc bine şi au mai chemat ajutoare, la care unul din cei veniţi îi spuse:
- Părinte, pentru această muncă este nevoie de multă putere.

Atunci Părintele s-a apropiat şi rugându-se a făcut semnul Sfintei Cruci peste mortarul amorţit. Spre mirarea tuturor, mortarul a devenit foarte moale şi uşor de prelucrat. Atunci toţi au înţeles că această minune s-a petrecut pentru rugăciunile stareţului Lavrentie.

În treburile gospodăreşti ale mănăstirii, Părintele iubea să dea sfaturi şi să urmărească singur buna lor împlinire.

Au muncit mult măicuţele pentru restaurarea bisericii şi a chiliilor lor. Aduceau apa de la mare depărtare, de la o fântână de pe colină; tăiau brazde de pământ cu târnăcopul şi le aduceau cu spatele la biserică, deoarece un singur cal nu le era suficient pentru munca lor. După multă muncă şi grea osteneală, abia în 1942, la Paşti, au reuşit să slujească prima Sfântă Liturghie în biserica renovată. Abia acum Părintele s-a mutat de la sora Elena în chilia de la mănăstire.
Multă bucurie şi împlinire sufletească au avut atunci!

Fiind cunoscut ca un bun duhovnic, la uşa Părintelui Lavrentie tot timpul era o mulţime de oameni pentru spovedanie. Cu darul său înainte văzător, pe mulţi din ucenicii săi i-a prevenit şi i-a ferit de multe necazuri.

***

Când în 1942 a venit Vlădica Simon al Ucrainei de vest, Părintele a spus:

- *„Ehei, ăsta-i de-al nostru!“*

Iar când a venit Vlădica Iakov în 1947, Părintele a spus:
- *„Sub aşa Vlădică va înflori viaţa duhovnicească a oraşului“, ceea ce s-a şi îndeplinit.*

&&&

Încă înainte de începerea războiului din 1941 Părintele a proorocit spunând direct:
- *„Pentru tot ce se face în afara rânduielilor bisericeşti şi în sărbători, totul se va ruina şi va arde. Iar apoi se vor deschide mănăstirile şi oamenii se vor căi şi se vor ruga lui Dumnezeu, iar Dumnezeu, după mare mila Sa, le va mai da puţin timp, până când se vor completa rândurile îngerilor căzuţi“.* Cu lacrimi în ochi, adeseori, el repeta aceste cuvinte.

Părintele a avut şi el ispitele sale. Din uneltirea diavolului, adeseori Vlădica Boris se supăra pe el şi se purta distant, (grosolan), iar uneori şi măicuţa egumenă. El, însă, era smerit şi cu îndelungă răbdare, şi cu iubire suporta totul, rugându-se cu dragoste pentru toţi cei ce erau supăraţi pe el. Cu aceasta el l-a biciuit pe vicleanul diavol şi l-a biruit, iar în ochii credincioşilor şi a ucenicilor săi devenea mai înduhovnicit, mai mare şi mai iubit.

Pe lângă stareţ, în mănăstire vieţuiau încă douăsprezece surori, iar două dintre ele îi slujeau lui. Trapeza [8] era comună; acolo ei se şi rugau împreună. Iar atunci când Părintele nu putea să meargă la biserică din slăbiciunea sănătăţii sale, toţi îşi făceau rânduiala monahală - rugăciunile - în chilie.

El practica neîncetat rugăciunea lui Iisus şi se străduia să le înveţe şi pe surori, explicându-le cum să se roage, adică atunci când trăgeau aer în piept să spună: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu", iar când dădeau aerul afară din plămâni să spună: „miluieşte-mă pe mine, păcătoasa“.

Iar unei ucenice, la rugămintea de a-i binecuvânta mătăniile, i-a spus:
- *„Rugăciunea este un lucru bun, este un lucru îngeresc, iar tu roagă-te după degetele mâinii stângi. Apropie degetul mare de cel mic şi spune de 10 ori: Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătoasa, iar apoi treci la inelar şi tot aşa la restul degetelor. Şi uite aşa vei căpăta obişnuinţa pentru rugăciune,*

---

[8] *Sala unde luau masa*

mintea însă trebuie introdusă şi închisă permanent în cuvintele rugăciunii, altfel ea umblă pe unde se nimereşte“.

Corul era condus de Părinte cu mare iscusinţă fiind alcătuit din ucenicii şi măicuţele Părintelui, numai doi băşi erau dintre bărbaţii mireni. De la Muntele Athos el a adus multe cântări bisericeşti noi: „Vrednică eşti“, „Mila lumii“ ş.a.

Cu ocazia venirii la Cernigov a Patriarhului Aleksie, corul a fost invitat să cânte la catedrală, ocazie cu care Patriarhul a rămas profund impresionat de cântări şi a spus:
- Aşa ceva rar vei auzi undeva!

Mitropolitul Ioan al Kievului a invitat corul Părintelui la Kiev, unde de asemenea au fost apreciaţi.

***

În timpul războiului, Părintele a vrut să deschidă mănăstirea de monahi de la Elţk, dar fiind puţini fraţi a renunţat. Părintele se străduia să completeze cât mai repede obştea monahală a mănăstirii „Sfintei Treimi“, pentru că aşa i-a spus Maica Domnului în vedenie.

Pe ucenicii săi şi pe râvnitorii de mântuire, Părintele îi primea în curtea mănăstirii sub un acoperiş frumos aşezat.

El a proorocit moartea sa cu 8 ani înainte. Într-o discuţie purtată cu ucenicii săi, el a spus:
- *Este unul aici care va mai trăi 8 ani, iar alţii şi mai mult.*

Atunci când Părintele a murit, toate măicuţele şi-au amintit cuvintele lui.

Altă dată a spus:
- *Din acest moment eu voi mai trăi un an şi jumătate. Ceea ce aşa s-a şi îndeplinit.*

Tot atunci a mai spus:
- Anul 1950 vă va arăta, iar în 1952 veţi vedea multe rele.

Într-adevăr, Părintele a murit în 1950, iar în 1952 mănăstirea Domnitskii a fost închisă, „cică pentru reparaţii“ iar măicuţele s-au mutat toate la mănăstirea „Sfânta Treime.“

***

Era încă în viaţă Părintele când măicuţele se ocupau din ce în ce mai mult cu lucrul manual, făcând icoane, iar el era nemulţumit şi mereu le spunea:
- *„Toate câte le faceţi, le faceţi fără rugăciunea lui Iisus şi fără de rânduiala Bisericii şi, pentru aceasta, mănăstirile nu vor dăinui cât trebuie şi multe se vor închide“* ceea ce s-a şi împlinit.

Dimineaţa, când se aprindeau luminile prin chilii, Părintele, cu mintea sa clarvăzătoare, ştia unde şi ce se întâmplă, ştia cine se roagă şi cine se ocupă cu altceva.

Odată, când Părintele se îndrepta spre biserică, i-a spus măicuţei ce-l însoţea să intre în chilia de lângă biserică şi să vadă cu ce se ocupă acolo măicuţele. Într-adevăr, ele se ocupau cu diferite treburi şi nimeni nu se grăbea să meargă la biserică.

Părintele s-a supărat foarte tare şi a spus:
- *„În felul acesta mănăstirea nu o va mai duce mult“* ceea ce s-a şi împlinit.

El mereu le spunea că pentru monah rugăciunea este la fel de necesară ca şi aerul, altfel el se va asemăna cu o „statuie neagră“ rău mirositoare.

Şi le mai spunea:
- *„Fericiţi sunt cei care sunt scrişi în Cartea Vieţii“*

Iar la întrebarea surorilor:
- Cine este scris în Cartea Vieţii?, el le răspundea:
- „Cei care au râvnă şi merg cu bucurie la biserică, aceia sunt scrişi în Cartea Vieţii“.

***

Avea, de asemenea, darul rugăciunii neîncetate cu rugăciunea lui Iisus.
Odată, pe când spălam holul - îşi aminteşte una din măicuţe - Părintele, trecând pe lângă mine, mi-a spus:
- Lucrează, lucrează, dar să nu uiţi de rugăciunea lui Iisus! În minte trebuie introdusă permanent rugăciunea, altfel mintea umblă pe unde se nimereşte, şi acest lucru ni-l repeta fiecăreia când ne porneam la drum.

***

Despre Sfânta Liturghie, Părintele ne spunea mereu:

- *„Dacă trebuie neapărat să pleci de la Sfânta Liturghie, atunci pleacă după „Tatăl Nostru“, iar dacă s-au scos Sfintele Daruri, atunci să stai cu frică şi să te rogi pentru că aici este prezent Însuşi Dumnezeu cu Maica Domnului şi cu toate puterile cereşti, iar dacă poţi, varsă măcar o lacrimă cât de mică pentru nemernicia ta. Căci îngerul tău păzitor se va bucura pentru tine. Dacă te întreabă atunci cineva ceva, tu răspunde-i, dar foarte scurt. Iar tu singură să stai în biserică precum stă lumânarea“.*

&&&

Părintele îi iubea pe toţi şi era repede săritor la orice nevoie. Lumea umbla în grupuri după el, dorind să audă un cuvânt de învăţătură sau pentru a-i cere un sfat de mântuire.

În curtea mănăstirii au fost aşezate mese unde el petrecea orele sale libere discutând cu copiii săi în timpul „ceaiului de seară“.

Nu de puţine ori el făcea milostenie oamenilor săraci, pregătind prânzuri (mese) la care însuşi el le slujea. Învăluindu-i cu dragostea sa, le povestea atunci multe lucruri importante şi folositoare pentru mântuirea sufletelor lor, şi astfel poporul simplu se apropia de el, fiecare cu necazurile lui. Mereu le spunea: că la sfârşitul lumii (în vremurile cele de pe urmă) cei ce se vor întoarce cu toată inima lor la dreapta credinţă şi vor chema numele Domnului se vor mântui. Mai ales cei feciorelnici vor completa rândurile îngerilor căzuţi. Spunea despre Dumnezeu că este atât de milostiv încât şi pe evreii adevăraţi, cei ce trăiesc după legile lui Moise, la a doua venire a Sa îi va ridica şi îi va aşeza în al treilea cer.

****

Părintele neîncetat îşi învăţa ucenicii să trăiască în pace şi dragoste duhovnicească, spunându-le:

- *„Dacă o oarecare soră este iute din fire („fierbinte“) şi nu-şi poate stăpâni cuvintele, atunci: „Înainte de a începe cearta, dă-ţi jos centura şi rasa, apoi pune metaniile deoparte şi abia atunci îndreptăţeşte-te pe tine!“. Dacă veţi proceda aşa, atunci niciodată nu vă veţi certa“.*

„Dacă cineva în decursul zilei nu s-a putut abţine şi nu a petrecut în dragoste şi pace ci s-a supărat şi s-a certat cu careva, atunci, până la apusul soarelui, trebuie neapărat să se împace, adică să-şi ceară iertare“.

&&&

Părintele avea darul înaintevederii.

***

Astfel, după război, prin 1945, Vlădica Boris era plecat din Cernigov. Deodată, Părintele vine repede şi dă binecuvântare să înceapă pregătirile pentru întâmpinarea Mitropolitului. Surorile îi spuneau Părintelui că Vlădica nu are cum să se întoarcă deoarece toate drumurile şi podurile sunt distruse; Părintele însă a insistat să se continue pregătirile. Într-adevăr, în ziua aceea Mitropolitul s-a întors şi toţi s-au minunat de darul înainte-vederii dat Părintelui de bunul Dumnezeu.

***

Măicuţei Atanasia i-a prezis că va deveni cântăreaţă bisericească (coristă). Odată, după masă, Părintele i-a pus crucea cea mare la gât şi i-a spus:
- *„Uite, vei deveni cântăreaţă (coristă)!“* şi într-adevăr aşa s-a şi împlinit.

Odată, când măicuţa Atanasia s-a îmbolnăvit, Părintele intră în chilia ei şi o întrebă:
- *„Ce facem, mai trăim?“*.
La care măicuţa i-a răspuns:
- „Da, precum ştiţi, Părinte!“
Iar el i-a răspuns:
- *„Ei, atunci mai trăim! “*.
După această vizită, măicuţa Atanasia a început să se însănătoşească foarte repede.

***

Măicuţa E. ne povesteşte că, odată, în timpul războiului, multe surori stăteau lângă portiţă uitându-se spre luncă.
Trecând pe acolo, Părintele strigă deodată la ele:
- *„Fugiţi de acolo, că o să cadă o bombă!“*
Nici n-au apucat măicuţele să se ascundă că o bombă a şi explodat exact pe locul unde au stat ele.

***

Când Mitropolitul Ioan l-a vizitat pe Părintele Lavrentie, după ce au discutat şi au servit masa împreună, Mitropolitul a cerut binecuvântare de plecare la drum. Părintele însă îl sfătui să rămână până a doua zi. Dar Mitropolitul a insistat în ale sale şi s-a pornit imediat la drum.

Nu trecu mult timp şi Părintele spuse:
- *„Deschideţi porţile şi întâmpinaţi-l pe Vlădică“*.

La care măicuţele i-au răspuns:
- Părinte, Vlădica a plecat deja demult acasă!

Însă Părintele a insistat, zicând:
- *Iar eu vă spun să mergeţi şi să deschideţi porţile.*
Când au deschis, Mitropolitul, după poartă, stătea sfios şi aştepta smerit. Văzându-le nedumerirea, spuse:
- Drumul s-a stricat şi nu este trecere până mâine.

Toţi s-au minunat şi s-au bucurat de darul înaintevederii al Părintelui.

***

Altă dată, lucrau la repararea bisericii şi aveau mare nevoie de materiale pentru construcţii, însă acestea erau foarte greu de procurat.

Atunci Părintele i-a spus măicuţei econome:
- *Mergi repede la piaţă, că vei găsi materiale!*

Maica plecă în grabă, dar nu găsi nimic în piaţă şi, stând pe loc, se uita tăcută şi gânditoare împrejur; neştiind ce să facă şi fiind mâhnită, voi să se pornească spre mănăstire, dar deodată apăru lângă ea preşedintele colhozului care o întrebă de ce stă aici şi ce are de este aşa de supărată. După ce-o ascultă, o invită să urce în maşină, şi au plecat la gară. Aici au încărcat o maşină cu materialele necesare, ea a plătit şi au adus-o la mănăstire. Părintele, ca un înainte-văzător, le-a ieşit în întâmpinare şi l-a binecuvântat pe preşedintele colhozului, lăudând pe Dumnezeu. Preşedintele şi el i-a mulţumit Părintelui pentru rugăciunile sfinte.

***

În timpul războiului, pe pământul mănăstirii a fost semănată secară şi, iată, venise timpul culesului, dar nu puteau face nimic, căci pământul era bine păzit de soldaţi. Maica iconomă a mers cu plângere la primărie să ceară ajutor, dar au alungat-o cu ruşine şi au fugărit-o cu vorbe batjocoritoare. Cu lacrimi în ochi ea s-a întors la mănăstire şi şi-a vărsat tot necazul Părintelui.

A doua zi, spre dimineaţă, Părintele a binecuvântat-o şi i-a spus să meargă din nou la primărie, poruncindu-i să nu vorbească cu nimeni pe drum. Cu credinţă în Dumnezeu şi în rugăciunile Părintelui, păzind tăcerea, măicuţa a mers din nou, la aceiaşi şefi. De îndată ce a ajuns la primărie şi le-a cerut din nou să o ajute, a şi primit permisiunea pentru strângerea roadelor, ba mai mult, toţi s-au purtat foarte frumos cu ea şi i-au vorbit amabil. Ea, bucuroasă, se întoarse repede la mănăstire şi-i povesti Părintelui cum s-au schimbat în bine lucrurile, la care stareţul zâmbi şi-i zise:

- *„Ei, iată, când omul este rău atunci cu el este satana, cel viclean, şi îi întunecă sufletul, iar când te vei ruga pentru acela, dracul fuge de la el iar omul devine bun şi înţelegător“.*

***

Se apropia iarna cu paşi repezi iar măicuţele, deşi au încercat, nu reuşiseră să aducă fân pentru cal. Maica E. se plânse Părintelui spunându-i că a fost la preşedintele sfatului să-i dea aprobare pentru fân, dar el a refuzat-o şi a alungat-o fără nimic.

Părintele o ascultă cu atenţie, dar nu-i dădu nici un răspuns. Peste două zile o chemă la dânsul şi îi spuse:
- *Dacă nu acela, atunci altul te va ajuta, dar te vei întoarce cu fân.*

Măicuţa a plecat cu încredere şi într-adevăr s-a întors cu fân, căci vechiul preşedinte fusese înlocuit cu o zi în urmă.

***

Alt necaz au avut cu vrăbiile. Pe pământurile mănăstirii au semănat orz, iar când acesta a început să se coacă vrăbiile se adunau în stol şi mâncau aproape tot. Maicile s-au dus plângând la Părintele, dar el le-a spus, încurajându-le cu bunătate:
- *Iată, de acum încolo, vrăbiile nu vor mai pricinui nici o pagubă. Ele vor veni, vor ciripi peste lan, dar nu se vor aşeza; picioruşele lor se vor înmuia şi ele vor zbura de aici, departe.*

A doua zi maicile s-au convins singure de această minune. Vedeau cum vrăbiile veneau în stoluri, ciripeau deasupra lanului şi zburau înapoi. Toţi Îl prea măreau pe Dumnezeu şi-I aduceau mulţumire pentru darul dat Părintelui şi pentru puterea rugăciunilor lui.

***

În alt an, în grădina mănăstirii era semănată varză, iar când aceasta a crescut şi era bună de strâns, a fost năpădită de omizi. Au încercat toate metodele de a le stârpi, dar nu dădeau nici un rezultat. Atunci i-au cerut ajutor Părintelui. Părintele s-a rugat toată noaptea, iar a doua zi au văzut toţi cum omizile, de parcă ar fi fost un covor viu, se târau la iazul din apropiere.

***

Părintele avea de asemenea şi darul tămăduirii. Una din măicuţe ne povesteşte că, după ce ea s-a întors din Siberia, unde fusese deportată, a început să aibă dureri permanente de cap, lucru pentru care s-a şi internat la psihiatrie. Dar pentru

rugăciunile Părintelui, ea a început să se vindece repede şi să se facă sănătoasă în scurt timp, ajungând până la 80 de ani.

***

Pe măicuţa F. a apucat-o o durere de genunchi foarte puternică încât nu mai putea să calce şi nici nu se putea ridica din pat. Cerându-i ajutorul Părintelui, acesta a făcut semnul Sfintei Cruci peste locul dureros şi durerea a dispărut.

***

Un bărbat a venit la Părintele Lavrentie plângându-se de mari dureri de cap la care Părintele i-a spus:
- *Du-te şi sapă în peşteră la Sfântul Antonie. O piatră din peşteră să o pui la cap şi durerea îţi va trece ca luată cu mâna.*
Două săptămâni a săpat el la peşteră şi durerea l-a lăsat.
Când a venit la Părintele şi i-a spus, acesta i-a zis:
- *Dumnezeu S-a milostivit de truda ta, iar de acum încolo nu vei mai fi bolnav.*
Acest bărbat are 85 de ani şi tot traiul lui este cu frică de Dumnezeu.

***

M. P. ne povesteşte: Sufeream de o îngrozitoare durere de dinţi, iar de câteva zile nu-mi mai găseam liniştea nici ziua nici noaptea. Cineva mi-a spus să merg la Părintele Lavrentie, dar eu eram cam neîncrezătoare de felul meu, aşa că nu prea mă trăgeam să merg la Părintele şi mă gândeam în sinea mea: „Ce, el e doctor? Cu ce mă va ajuta el pe mine?“ Până la urmă însă m-am hotărât să merg, iar cea care m-a însoţit mi-a spus să tac şi să nu spun nimic. Când am intrat în chilie, toată lumea s-a întors spre mine. Eu m-am înclinat şi m-am aşezat într-un colţ. Discuţia şi-a reluat firul, eu însă de durere nu puteam să-i urmăresc, aşa că mi-am pus capul pe genunchi şi am adormit. Şi iată că vine o măicuţă şi mă scutură uşor de umăr, spunându-mi că Părintele a întrebat dacă mă mai dor dinţii.

Eu, de bucurie că nu mai simţeam nici o durere, am zâmbit, iar Părintele zise:
- *Sigur că n-o mai dor, că altfel nu i-ar fi arătat la toată lumea!*

Apoi, cu glas de dojană, mi-a spus:
- *Rob al lui Dumnezeu e cel ce-I slujeşte Lui şi cu cât Îi slujeşti lui Dumnezeu mai mult, cu atât El îţi va auzi rugăciunea mai repede. Uitaţi-vă şi la acest „Toma necredinciosul“ care a venit după ajutor, dar asta să-i fie de învăţătură.*

Atunci eu am căzut în genunchi înaintea Părintelui şi i-am cerut iertare pentru îndoiala şi neîncrederea mea.

(Extras din cartea: Sfântul Lavrentie, de la Cernigov - Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare Părinte)

Sfântul cuvios Lavrentie de la Cernigov sau plânsul iubirii pentru iadul pe care-l alegem

"Părintele tot timpul ne repeta că sufletele merg în iad aşa cum merg oamenii duminica de la biserică la chefuri, iar în Rai precum oamenii merg la biserică în zilele de lucru. Spunând aceste lucruri, ***Părintele plângea amarnic, gândindu-se la sufletele ce se pierd: - Vai, cât de mulţi sunt în focurile iadului, şi toţi stau precum peştişorii puşi la saramură în butoaie.*** *Măicuţele încercau să-l liniş-tească, dar el le zicea printre lacrimi:* ***- Voi nu-i puteţi vedea, căci dacă i-aţi vedea, vi s-ar rupe sufletul de durere".***

"Dacă ai văzut că un om plânge, cum ai putut să mai mănânci?" (Sfântul cuvios Lavrentie al Cernigovului).

20 ianuarie este data de prăznuire a unui mare sfânt rus foarte apropiat de noi ca timp (a trecut la Domnul acum 59 de ani), ***cuviosul Lavrentie de la Cerni-gov, dăruit de Dumnezeu cu harismele deosebite ale Sfinţilor din vechi-me: văzător cu Duhul în inimile oamenilor, prooroc al vremurilor din urmă şi făcător de minuni.***

Dincolo de toate, însă, ***Sfântul Lavrentie era o inimă care ardea de iubire pentru fiecare suflet şi care, asemenea Sfântului Isaac Sirul, a Sfântului Siluan***

Athonitul şi a altor sfinţi, nu numai că era de o sensibilitate duhovnicească extraordinară la suferinţele oamenilor şi plângea împreună cu ei, ci plângea neîncetat şi pentru cei care se află în iad, precum şi pentru cei care… prin neascultarea lor de Dumnezeu îşi pregăteau acelaşi chin veşnic.

† January 6/19, 1950

Realitatea iadului este descrisă alegoric, dar cutremurător de către sfântul căruia Domnul i-a arătat tainele nevăzute de ochi omeneşti; am căutat să nu cenzurăm, ci chiar să accentuăm (prin aşezarea încă din titlu şi din motto a respectivelor cuvinte) acest lucru pentru a contracara tendinţa care există astăzi de a… ignora până la necredinţă realitatea iadului *(există un origenism tacit în credinţa foarte multora dintre noi şi, aşa cum spunea un alt părinte, poate că de aceea şi suntem atât de nepăsători, pentru că ni se pare că iadul nu are cum să mai existe, de vreme ce Dumnnezeu e atotmilostiv)*.

Am prezentat cu altă ocazie ceea ce Duhul Sfânt i-a descoperit în mai multe rânduri Sfântului cuvios Lavrentie despre ceea ce ne aşteaptă pe noi, Biserica acestor zile şi pe generaţiile premergătoare vremurilor de pe urmă, cât şi referitor la venirea lui antihrist. Din sfaturile, minunile şi întâmplările pilduitoare desprinse din Viaţa lui am selectat acum numai o mică parte, inevitabil pe considerente subiective, pe teme dintre cele mai diferite, dar toate foarte importante pentru oricine. *Cei care nu aţi citit încă întreaga carte şi nu l-aţi "cunoscut" până acum pe Sfântul Lavrentie, vă invităm cu căldură să încercaţi să o faceţi acum. E foarte posibil să vă rămână adânc în inimă şi să… rămâneţi prieteni cu el!*

Extrase din: ***Sfântul Lavrentie al Cernigovului, Viaţa, învăţăturile şi minunile***

"Părintele interzicea foarte sever tuturor călugărilor, diaconilor şi preoţilor să-şi tundă părul şi bărbile, zicând că mare e ruşinea pentru arhierei să fie tunşi şi bărbieriţi, încă spunea despre slujitorii bisericii: ***<<Sunt apostoli, dar sunt şi iude, doar feţele şi le-au schimbat, iar vremurile şi vicleniile sunt aceleaşi".*** Era foarte râvnitor Părintele, un mare propovăduitor al Credinţei Ortodoxe, şi un mare apărător al Bisericii şi al rânduielilor ei.

Părintele Lavrentie se supăra foarte tare pe cei ce binecuvântau vreo schimbare în rânduiala bisericească: în cărţi, slujbe de priveghere, botezuri, Sfinte Liturghii sau slujbe de înmormântare. De asemenea era foarte nemulţumit de cei care scurtau slujbele duhovniceşti (chiar şi pe Vlădica). Părintele spunea că a fost mult mai greu ca acestea să fie scrise decât să fie citite şi cântate.

Era foarte nemulţumit că nu se citea Psaltirea, dar strigau <<*Slavă!*>> fără frică de Dumnezeu, iar la Sfânta Liturghie întrerupeau rugăciunea ce se citeşte înaintea Sfintei Împărtăşanii deschizând porţile împărăteşti iar cel ce citea neterminând rugăciunea spunea <<Amin!>>, iar preotul spunea <<Cu frică de Dumnezeu…>>. **<<***Este oare aici frică de Dumnezeu? Aici este neglijenţă, aici nu numai că nu se respectă legea ci este vorba de superficialitate şi înfruntare a bunului Dumnezeu. Asemenea slujitori ai Bisericii nici ei nu se salvează şi nici pe alţii nu-i lasă să se mântuiască***>>.** Şi mai spunea Părintele, că în locul acestor preoţi nedemni şi cârtitori ai rânduielilor bisericeşti, slujesc Îngerii, împreună slujitori cu ei, şi completează ceea ce ei (preoţii) nu îndeplinesc. Arhiereii şi slujitorii Bisericii, cărora le place să scurteze rânduiala bisericească, vor merge în focul cel veşnic, iar

acei credincioşi ce au stat la aceste slujbe se vor mântui doar prin rugăciune, post şi milostenie. Din cauza acestor slujitori, poporul nu vine la Sfânta Biserică. Amar, amar şi jale pentru aceşti cârtitori, căci focul cel veşnic şi întunericul fără de sfârşit îi aşteaptă".

"Cuviosul spunea că *preoţii vor scurta slujbele: la început Psaltirea, iar apoi Ceasurile. Domnul nu va răbda şi ne va pedepsi. De frică mulţi vor chema numele Domnului şi se vor mântui prin credinţă".*

***

"Odată, în timp ce-şi făcea rugăciunea în chilie, Părintele a fost întrerupt de o mare gălăgie. A ieşit afară din chilie şi a văzut un bărbat ce striga că el a venit de departe şi că vrea să-l vadă pe Părinte. Părintele s-a uitat la el şi i-a spus: - ***<<Tu vrei să mănânci pâine uşoară. Dar dacă vei ajunge pe nedrept la „scaunul" pe care îl râvneşti, ce să-ţi spun, vei trăi vreo doi ani, dar te vei arde>>. <<- Dar eu vreau să mă fac preot, a răspuns bărbatul>>. <<- Atunci du-te la arhiereu. Să facă el cum va voi, eu unul nu te binecuvântez>>.*** Acela s-a dus la Vlădica Boris, care l-a binecuvântat. Auzind Părintele Lavrentie despre aceasta, a zis: ***<<- El nu va putea face nimic şi îşi va pierde şi sufletul>>.*** Exact peste doi ani, după cum a proorocit Părintele, a murit în mari şi grele chinuri".

***

"Părintele adesea repeta: - ***«Tare îmi este milă de tinerii preoţi fără experienţă, pentru că nu au destulă înţelepciune şi curaj ca să întrebe. Stau la ei pomelnicele aruncate pe geam şi peste tot prin toată chilia şi toate pomelnicele pe care nu le citesc aici, la Sfânta Proscomidie, le vor duce în spate în viaţa cealaltă (viitoare) şi va fi foarte grea povara lor.*** *(Ei, fiind fără experienţă, scot părticele, iar pomelnicele stau aruncate peste tot).* ***Dacă ar şti ei ce îi aşteaptă, atunci ar aduna toate pomelnicele aruncate şi necitite, le-ar pune cu grijă unul peste altul, şi cu frică, făcând semnul Sfintei Cruci peste ele, ar spune: „Pomeneşte, Doamne, pe toţi cei trecuţi în aceste pomelnice nepomenite de mine la rugăciune pentru slăbiciunea omenească".*** *Şi atunci ei n-ar mai răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru marea dragoste pe care o are Mântuitorul pentru noi.*» Aşa spunea bunul nostru Părinte şi i se umpleau ochii de lacrimi amare".

***

"Vlădica Boris avea obiceiul să scurteze slujbele. Lucrul acesta s-a întâmplat de nenumărate ori. La o astfel de slujbă, părintele s-a necăjit, a dat deoparte cărţile de slujbă şi a spus: ***<<De ce s-a scris tipicul şi după el cărţile?>>*** Apoi a continuat cu

asprime: *<<Un astfel de vlădică nu va rămâne aici mai mult de doi ani şi jumătate>>.*

Părintele Lavrentie se întrista, de asemenea, când nu se citeau toate catismele: ***<<Mai bine să înceteze lumina soarelui, decât să nu se citească catismele>>.***

Vlădica Boris nu îl respecta pe stareţ şi adesea îi făcea împotrivă. Odată, în timpul unei discuţii s-a comportat fără respect faţă de dânsul şi chiar a fluierat, arătând că va proceda aşa cum doreşte. Când a ieşit, părintele a spus, în auzul tuturor surorilor, că peste două-trei zile va fi mare zarvă în casa episcopului. Într-adevăr, peste trei zile, nepotul său, un tânăr pe care îl întreţinea episcopul, s-a sinucis. *Această întâmplare l-a smerit pe vlădică, care s-a adresat stareţului, în marea sa amărăciune, pentru a-l ajuta cu rugăciunile lui. Stareţul l-a primit cu căldură şi dragoste şi a rugat surorile să facă rugăciuni pentru vlădică".*

***

"Au venit la părintele maica dirijoare şi alte surori şi vorbeau răsfoind calendarul bisericesc: '*Părinte, priviţi câţi arhierei sunt!*'. Dar părintele a privit şi a spus: ***'Eu văd doar patru şi va mai fi şi al cincilea'.*** Oftând din greu, a început să ne spună, ştergându-şi lacrimile: ***'Va veni timpul când şi preoţimea va fi atrasă de bogăţia lumească, deşartă. Vor avea maşini, vile, vor vizita staţiunile climaterice şi rugăciunea lui Iisus li se va lua. Chiar vor uita de aceasta. Apoi nu vor mai merge pe calea care trebuie să meargă, iar oamenii slabi de fire vor merge după ei.*** *Dar voi să fiţi înţelepţi şi cuminţi.* ***Cuvintele lor frumoase să le ascultaţi, dar să nu urmaţi faptele lor.*** *Eu vă spun şi vă compătimesc că veţi cumpăra case mari şi frumoase din mănăstire.* ***Nu vă va ajunge timpul pentru rugăciune şi doar aţi făcut făgăduinţe călugăreşti! În ultimele timpuri oamenii nu se vor mântui cu trudă, ci cu înţelepciune!*** *Înţelepciunea va fi în rândul celor dintâi. Primii vor fi ca luminătorii, iar ultimii ca soarele'.*"

***

"***Pentru iubirea sa puternică faţă de oameni şi smerenia sa, bunul Dumnezeu l-a învrednicit pe Părintele cu darul rugăciunii inimii, al înainte-vederii şi cu darul vindecării de boli sufleteşti şi trupeşti.*** Părintele tare plângea când păcătosul care se spovedea la dânsul descoperea păcate de moarte. Amare lacrimi vărsa când mama care se spovedea mărturisea marele păcat al uciderii de prunci (avortul). El spunea că: ***<<Mama ce a săvârşit acest păcat trebuie să verse multe lacrimi îndurerate şi să se roage zi şi noapte, căci greu este păcatul acesta. Să vă ferească Dumnezeu de el!>>*** Mai spunea că trebuie să ne fie frică de acest păcat ca de foc".

“În mănăstire era un obicei: cele care îşi serbau numele se împărtăşeau cu Sfintele lui Hristos Taine, apoi luau o prescură şi mergeau la părintele. El rupea o bucăţică, le felicita de ziua numelui şi deseori le oprea la masă. Noi eram douăsprezece surori. Părintele mânca dintr-un blid de lut cu o lingură rotundă de lemn.

***

Deodată şi-a ridicat capul şi a spus, adresându-se maicii P.: ***<<Mergi şi vezi cine a venit! Spune-i să intre şi să stea la masă!>>*** Maica a ieşit şi a văzut o femeie care plângea foarte tare.

Femeia a rugat-o să-i îngăduie să intre la părintele, dar maica P., având milă de stareţ, i-a spus: <<*După ce termină de mâncat, să veniţi căci vă primeşte*>>.

Femeia a continuat să plângă. Maica, întorcându-se la trapeză, i-a spus părintelui: <<*Mâncaţi, nu este nimeni*>>.

Părintele Lavrentie a mai luat câteva linguri de borş, şi-a întors capul şi a spus din nou: ***<<Acolo este cineva, chemaţi-o aici!>>.***

<<*Dar nu este nimeni afară, mâncaţi liniştit*>>, a insistat maica.

Părintele a mai luat o lingură, apoi, indispus, a aşezat lingura pe masă şi a pronunţat cu voce tare: ***<<Eu ţi-am spus că acolo este o femeie care plânge, mergi şi adu-o aici!>>.*** El însuşi s-a ridicat vrând parcă să o întâmpine pe femeia ce plângea…

În faţa noastră a apărut o femeie de vârstă mijlocie, toată numai lacrimi…. Probabil ca un mare necaz o adusese aici şi stareţul s-a dus la chilie să vorbească cu ea. Peste vreo zece minute femeia a ieşit. S-a înclinat bucuroasă în faţa tuturor şi a plecat cu pace în suflet.

Părintele s-a aşezat la masă şi adresându-se maicii P. a întrebat-o: ***“Dacă ai văzut că un om plânge, cum ai putut să mai mănânci?“.*** Aşa era stareţul Lavrentie”.

***

“Părintele repeta adesea că <<*rugăciunea mamei nu arde în foc şi nu se scufundă în apă*>>”.

“Odată, în timpul războiului, măicuţa M. veni la Părintele ca să ceară binecuvântare pentru a-i face procesiune de înmormântare surorii ei, ce locuia într-un sat distrus de nemţi, şi despre care credea că murise în bombardament, la care Părintele a întrebat-o:***- Ea te ajută pe tine cu ceva?***

- Da, Părinte, întotdeauna mi-aducea lapte şi pâine.
- Atunci nu va arde în foc şi nu se va îneca în apă!
Măicuţa insista însă în continuare pentru binecuvântare ca să-i facă slujbă de înmormântare.

- Du-te cu Dumnezeu, ţi-am spus, şi lasă-mă să-mi văd de ale mele, îi spuse Părintele şi s-a apucat de treabă.

Măicuţa n-a crezut cuvintelor Părintelui şi s-a dus la un alt preot care i-a dat binecuvântare pentru înmormântare. Ea a făcut tot ce era de făcut pentru înmormântare, dar mare i-a fost mirarea când a doua zi după înmormântare o vede pe sora sa că vine la dânsa vie şi nevătămată, aducându-i pâine şi lapte.

Părintele Lavrentie s-a supărat foarte tare când a aflat de neascultarea măicuţei, spunând: ***<<Pentru ce mai veniţi la mine să întrebaţi dacă până la urmă faceţi tot cum vă duce capul, dacă faceţi tot ce vreţi voi?>>”.***

***

“O femeie a venit la Părintele Lavrentie pentru a cere binecuvântare să meargă în oraş. Părintele nu a binecuvântat-o. Ea neascultând s-a pornit spre oraş. Pe drum însă a avut loc un accident, o mare nenorocire, şi ea a fost la un pas de moarte. Întorcându-se la Părintele, îi ceru iertare printre lacrimi şi îi spuse ceea ce s-a petrecut.

La care Părintele îi răspunde: ***<<Asta-i pentru neascultarea ta. De ce-ai mai venit după binecuvântare dacă tot faci după capul tău?>>”.***

***

“Era încă în viaţă Părintele când măicuţele se ocupau din ce în ce mai mult cu lucrul manual, făcând icoane, iar el era nemulţumit şi mereu le spunea: - ***Toate câte le faceţi, le faceţi fără rugăciunea lui Iisus şi fără de rânduiala Bisericii şi, pentru aceasta, mănăstirile nu vor dăinui cât trebuie şi multe se vor închide,*** ceea ce s-a şi împlinit.

Dimineaţa, când se aprindeau luminile prin chilii, Părintele, cu mintea sa clar-văzătoare, ştia unde şi ce se întâmplă, ştia cine se roagă şi cine se ocupă cu altceva.

Odată, când Părintele se îndrepta spre biserică, i-a spus măicuţei ce-l însoţea să intre în chilia de lângă biserică şi să vadă cu ce se ocupă acolo măicuţele.

Într-adevăr, ele se ocupau cu diferite treburi şi nimeni nu se grăbea să meargă la biserică.

Părintele s-a supărat foarte tare şi a spus: - ***<<În felul acesta mănăstirea nu o va mai duce mult>>*** ceea ce s-a şi împlinit.

El mereu le spunea că pentru monah rugăciunea este la fel de necesară ca şi aerul, altfel el se va asemăna cu o „statuie neagră" rău mirositoare.

Şi le mai spunea: - *<<Fericiţi sunt cei care sunt scrişi în Cartea Vieţii>>* Iar la întrebarea surorilor: *<<Cine este scris în Cartea Vieţii?>>*, el le răspundea: ***<<Cei care au râvnă şi merg cu bucurie la biserică, aceia sunt scrişi în Cartea Vieţii>>".***

"Avea, de asemenea, darul rugăciunii neîncetate cu rugăciunea lui Iisus. Odată, pe când spălam holul - îşi aminteşte una din măicuţe - Părintele, trecând pe lângă mine, mi-a spus: ***<<Lucrează, lucrează, dar să nu uiţi de rugăciunea lui Iisus! În minte trebuie introdusă permanent rugăciunea, altfel mintea umblă pe unde se nimereşte, şi acest lucru ni-l repeta fiecăreia când ne porneam la drum>>".***

"Despre Sfânta Liturghie, Părintele ne spunea mereu: – ***<<Dacă trebuie neapărat să pleci de la Sfânta Liturghie, atunci pleacă după „Tatăl Nostru", iar dacă s-au scos Sfintele Daruri, atunci să stai cu frică şi să te rogi pentru că aici este prezent Însuşi Dumnezeu cu Maica Domnului şi cu toate puterile cereşti, iar dacă poţi, varsă măcar o lacrimă cât de mică pentru nemernicia ta. Căci îngerul tău păzitor se va bucura pentru tine. Dacă te întreabă atunci cineva ceva, tu răspunde-i, dar foarte scurt. Iar tu singură să stai în biserică precum stă lumânarea>>".***

***

"A apărut prin locurile noastre o <<prezicătoare>> şi toată lumea mergea la ea, ne povesteşte I.M.. M-am dus şi eu dar când m-am apropiat, ea a început să bolborosească ceva sub nas. Spunându-i Părintelui de cele întâmplate, el mi-a zis: ***– <<Nici să nu pomeniţi despre ea în chilia mea! Trebuie să fiţi foarte atenţi, că***

uite, va veni aşa un timp când prezicătorii de acest fel se vor înmulţi ca ciupercile după ploaie. Să vă păziţi de ei. Citeşte rugăciunea lui Iisus, dar nu uita nici pe Maica Domnului>>".

***

"În timpul războiului, pe pământul mănăstirii a fost semănată secară şi, iată, venise timpul culesului, dar nu puteau face nimic, căci pământul era bine păzit de soldaţi. Maica iconomă a mers cu plângere la primărie să ceară ajutor, dar au alungat-o cu ruşine şi au fugărit-o cu vorbe batjocoritoare. Cu lacrimi în ochi ea s-a întors la mănăstire şi şi-a vărsat tot necazul Părintelui.

A doua zi, spre dimineaţă, Părintele a binecuvântat-o şi i-a spus să meargă din nou la primărie, poruncindu-i să nu vorbească cu nimeni pe drum. Cu credinţă în Dumnezeu şi în rugăciunile Părintelui, păzind tăcerea, măicuţa a mers din nou, la aceiaşi şefi. De îndată ce a ajuns la primărie şi le-a cerut din nou să o ajute, a şi primit permisiunea pentru strângerea roadelor, ba mai mult, toţi s-au purtat foarte frumos cu ea şi i-au vorbit amabil.

Ea, bucuroasă, se întoarse repede la mănăstire şi-i povesti Părintelui cum s-au schimbat în bine lucrurile, la care stareţul zâmbi şi-i zise: - ***<<Ei, iată, când omul este rău atunci cu el este satana, cel viclean, şi îi întunecă sufletul, iar când te vei ruga pentru acela, dracul fuge de la el iar omul devine bun şi înţelegător>>.***

***

"Se apropia iarna cu paşi repezi iar măicuţele, deşi au încercat, nu reuşiseră să aducă fân pentru cal. Maica E. se plânse Părintelui spunându-i că a fost la preşedintele sfatului să-i dea aprobare pentru fân, dar el a refuzat-o şi a alungat-o fără nimic.

Părintele o ascultă cu atenţie, dar nu-i dădu nici un răspuns. Peste două zile o chemă la dânsul şi îi spuse: ***<<Dacă nu acela, atunci altul te va ajuta, dar te vei întoarce cu fân>>.***

Măicuţa a plecat cu încredere şi într-adevăr s-a întors cu fân, căci vechiul preşedinte fusese înlocuit cu o zi în urmă".

***

"Părintele M. M. ne povesteşte că : <<Atunci când tatăl meu murea, eu l-am rugat să mi se arate în vis, pentru rugăciunile Părintelui Lavrentie. Într-o noapte l-am visat, spunându-mi: *Îţi mulţumesc pentru prescuri, mai mult decât atât nu-mi*

trebuie nimic, ele mă ajută. Eu ştiu că tu ai mari datorii, dar fără prescuri eu voi muri.

Atunci eu am plecat la Părintele şi i-am povestit visul iar el mi-a explicat că acele prescuri se împart la proscomidie şi cu ele se spală păcatele omului. După 40 de zile l-am visat din nou pe tatăl meu şi l-am întrebat: <<*Tu eşti mort?*>> iar el mi-a răspuns: <<*Eu sunt şi mort şi viu*>>. Apoi l-am întrebat: <<*Unde-i locul tău?*>> Iar el mi-a răspuns: <<*Încă nu mă aflu nicăieri*>>.

Întrebându-l pe Părintele despre cele visate el mi-a explicat, spunându-mi că tatăl meu încă n-a trecut vămile. Depinde de greutatea păcatelor şi de vama la care a fost oprit. Pentru aceştia trebuie făcută foarte multă rugăciune, milostenie şi date prescuri la Sfânta Liturghie, la biserici de mir şi mănăstiri.

***

"Mitropolitul Ioan (Socolov) al Kievului a venit în vizită la părintele. Au stat de vorbă, au băut ceai, după care mitropolitul s-a pregătit de plecare. Cerând binecuvântare de la părintele, acesta i-a propus să amâne plecarea până a doua zi.

Înalt Prea Sfinţitul însă a insistat să plece. Nu a trecut mult timp şi stareţul le-a spus surorilor să-l întâmpine pe mitropolit. Maicile au răspuns: "*Mitropolitul a plecat de mult*".

Părintele a insistat: ***"Mergeţi şi deschideţi porţile".***

Au ieşit, iar mitropolitul, tulburat, stând lângă porţi, le-a spus: <<*Şoseaua a fost surpată de ape şi nu se poate merge până mâine*>>".

***

"M-au trimis în Donbass, iar eu am venit la Părintele după binecuvântare, ne povesteşte altă măicuţă. Părintele mă binecuvântă şi îmi spuse: - ***<<Du-te, vei călători tu de colo-colo, dar apoi tot la noi te vei întoarce>>.***

Aceste cuvinte s-au îndeplinit întocmai. Când Părintele s-a stins din viaţă şi a trecut la cele veşnice eu nu mă aflam în Cernigov. Am vărsat multe lacrimi amare că nu l-am putut petrece pe ultimul drum şi n-am reuşit să-l întreb nimic despre viaţa mea.

După câteva nopţi petrecute în rugăciune mi s-a arătat Părintele în vis. Visam că merg la Părintele Lavrentie după binecuvântare şi duceam şi puţine merinde. Tot

mergând aşa, am nimerit într-o grădină de o frumuseţe rară, totul fiind învăluit de o cântare divină. La un moment dat, văd în faţa mea o căsuţă şi am înţeles că aceasta era căsuţa Părintelui. Apropiindu-mă, l-am văzut înăuntru, iar el m-a binecuvântat şi apoi mi-a pus amândouă mâinile pe cap în semnul Sfintei Cruci şi m-a tras la pieptul său. Eu m-am gândit că m-a strâns atât de tare pentru că eram atât de păcătoasă.

Apoi am ieşit împreună din chilie şi am văzut în faţa casei două drumuri: un drum lat şi drept, iar altul îngust şi pietros. Eu am vrut să-l conduc pe drumul cel mare şi lat, dar Părintele m-a întors la dreapta, pe drumul cel îngust şi pietros, spunându-mi: ***„De acum încolo să mergi doar pe drumul acesta: aceasta este binecuvântarea ta!”*** după care eu m-am trezit.

Cu mila bunului Dumnezeu aşa s-au rânduit lucrurile că îl am ca duhovnic pe unul din ucenicii Părintelui Lavrentie, pe Părintele Nichifor, care mi-a arătat calea cea „dreaptă şi lată” care duce la iad şi calea cea „îngustă şi pietroasă” care duce la Rai. Acum eu mă rog bunului Dumnezeu şi Maicii Domnului să mă învrednicească să merg pe acest drum îngust şi pietros până la capăt“.

Sfântul Lavrentie, de la Cernigov - Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte

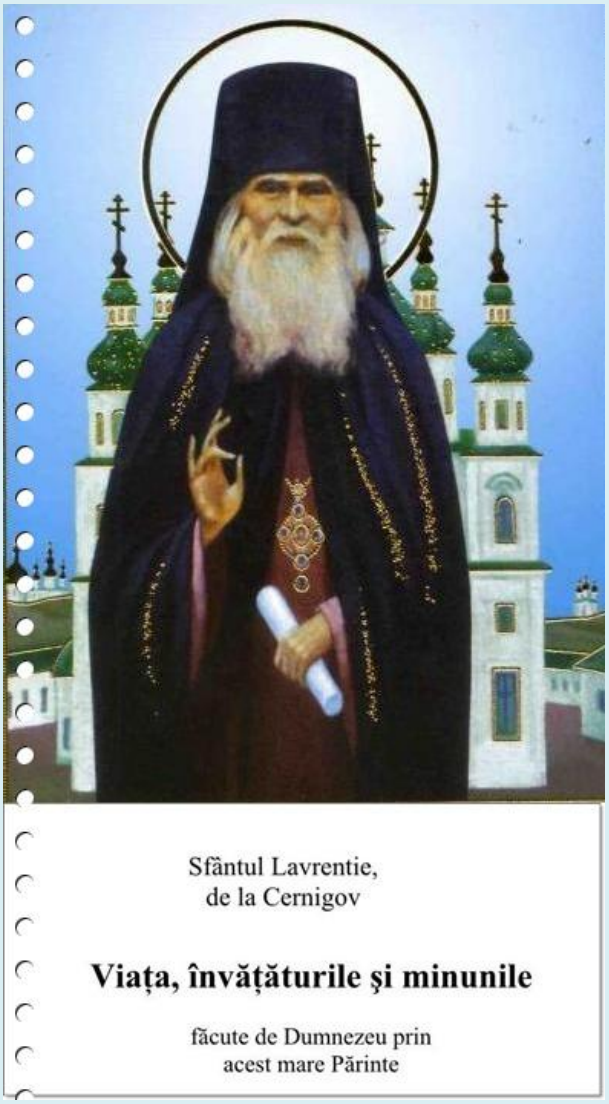

https://www.academia.edu/44939500/Sf%C3%A2ntul_Lavrentie_de_la_Cernigov_Via%C5%A3a_%C3%AEnv%C4%83%C5%A3%C4%83turile_%C5%9Fi_minunile_f%C4%83cute_de_Dumnezeu_prin_acest_mare_p%C4%83rinte

https://archive.org/details/viata-invataturile-si-minunile/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/viata-invataturile-si-minunile

***

Întrebat, odată, un părinte călugăr bătrân, de o tânără, care este condiţia de îndeplinit ca să poţi face pasul intrării în monahism, el i-a răspuns:

- „Să fii nebun!“. Trebuie să ai o mare doză de „nebunie“ pentru Hristos.

Lumea aceasta e asemenea unui avion, care, sigur, se va prăbuşi când i se va termina carburantul. Singura scăpare este să sari din el cu o paraşută pe care nu ştii să o foloseşti. Până jos trebuie să înveţi să o deschizi, trebuie să-ţi învii sufletul pentru Hristos, altfel, mori.

Intrarea în monahism, ca începător, este asemenea unui „salt mortal“, fără plasă. Riscul este enorm. Şi totuşi biruitorii pentru Împărăţia lui Dumnezeu, mai ales, acest risc, şi-l asumă.

Cuvânt înainte

El a fost totul pentru toţi

Psalmistul, împăratul şi proorocul David a spus: - „Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Lui!...“ (Psalmul 67, 36). Minunat este El şi întru Părintele Lavrentie, spunem noi, fiii dreptcredincioşi ai Bisericii Ortodoxe de Răsărit.

În această carte, intitulată „Învăţăturile, proorociile şi viaţa Sfântului Lavrentie de la Cernigov“, este arătată viaţa stareţului, povestirile lui personale cât şi multe amintiri ale fiilor lui duhovniceşti şi ale măicuţelor mănăstirii, care au fost alături de cuviosul părinte până în ultima zi a vieţii sale.

De la mine, personal, am completat doar ceea ce nu s-a publicat până acum despre viaţa Sfântului dar a fost păstrat în diferite manuscrise şi scrisori, şi din convorbirile pe care le-am avut cu diferite persoane pe care le-am cunoscut şi care la rândul lor l-au cunoscut pe Părintele Lavrentie.

Mitropolitul Iosif Alma-Atinskii, arhiepiscopul Simon, Veniamin Irkutskii, Evmenii Jitomirskii, episcopul Iakov al Cernigovului, arhimandritul Kronid al Lavrei Pecerska, arhimandritul Prohor Poceaevskii şi schiegumenul Kukşa, care s-au întâlnit cu cuviosul Părinte Lavrentie, mărturiseau despre dânsul că el a fost un mare ascet şi un stareţ foarte râvnitor pentru păstrarea şi împlinirea întru totul a Dogmelor şi Canoanelor Bisericii Ortodoxe de Răsărit, asemenea ieroschimonahilor Ambrozie Optinskii (de la Optina) şi Varnava Ghefsimanskii.

Ei toţi au avut cu profund veneratul şi mult iubitul stareţ convorbiri în urma cărora primeau alinare (mângâiere), ajutor şi proorocii care s-au îndeplinit întocmai.

Răposatul mitropolit Ioan Kievskii respecta profund memoria schiarhimandritului Părinte Lavrentie şi vorbea întotdeauna despre el cu sfinţenie, îl binecuvânta pentru măreţia faptelor sale de care se convinsese personal, în timpul vieţii sale, iar pentru cuvintele lui smerite şi mintea lui ageră, pătrunzătoare, adeseori spunea: „Măreţ şi minunat este acest stareţ“.

După povestirile protoiereului Alexandru, (stareţul soborului Spaso-Preobrajensk şi secretarul Conducerii Episcopale), mucenicul şi sfântul Vasilie, arhiepiscopul Cernigovului, spunea despre cuviosul Părinte Lavrentie în anii 1915-1916 că în el se odihneşte Duhul Sfânt şi că el este asemenea primilor Sfinţi Părinţi ai Bisericii.

Arhiepiscopii Simon şi Andrei, episcopii Iakov şi Nestor îl numeau pe cuviosul Părinte Lavrentie mare luminător şi stâlp al Ortodoxiei.

Da, el a fost într-adevăr un mare luminător al Credinţei Ortodoxe precum şi un mare stâlp şi susţinător al ei, (un reazem de nădejde), deoarece el niciodată nu s-a clătinat şi nu s-a îndoit de unitatea Bisericii şi nu a avut comunicare şi nimic de-a face cu cei care singuri s-au sfinţit (înnoitorii şi autosfinţitorii), iar pe credincioşii cei drept măritori i-a întărit în dreapta Credinţă Ortodoxă.

Spunea adeseori că, după exemplul Sfântului Teodosie, trebuie să păstrăm unitatea şi să nu ne dezbinăm. Întotdeauna a fost credincios fidel patriarhiei Moscovei şi aceasta le poruncea tuturor.

Cuviosul Părinte de nenumărate ori a fost arestat, dar de fiecare dată era eliberat.

Înainte de închiderea mănăstirii din oraşul Cernigov, M. M. a plecat cu cerere la patriarhia Moscovei, unde a fost primit mai întâi de arhiepiscopul Kiprian, iar apoi de patriarhul Aleksei I. Discuţia a fost lungă; au vorbit mult despre minunile Sfântului Teodosie, şi apoi Preaînaltul discutând despre schiarhimandritul Lavrentie a zis că Mitropolitul Ştefan de la Harkov i-a spus lui că Părintele Lavrentie este sfânt şi făcându-şi semnul Sfintei Cruci a adăugat: „Cuvioase Părinte Lavrentie, roagă-te lui Dumnezeu şi pentru noi“.

El mult a ars - nemistuindu-se
Şi multe inimi a aprins pentru Hristos,
În faţa sa uşile Raiului s-au deschis
Pentru că el mult a iubit.

Şi acum mirenii şi monahii, nu numai din Cernigov ci şi din întreaga Rusie, care l-au cunoscut personal pe stareţul ascet, înainte văzător şi ajutător în diferite nevoi, cei care i s-au adresat personal sau au auzit, sau au citit ceva despre Părintele Lavrentie, cred că sufletul lui se sălăşluieşte în lăcaşurile Cereşti şi se roagă pentru iertarea păcatelor noastre înaintea scaunului Bunului Dumnezeu.

Veşnică pomenire ţie, bunule şi smeritule dreptcredincios şi propovăduitor viu al Credinţei Ortodoxe. Pe tine nu te vor uita în neam şi neam.

Schiegumen Heruvim Degteari

O. Cernigov

Obişnuinţa pentru rugăciune

El practica neîncetat rugăciunea lui Iisus şi se străduia să le înveţe şi pe surori, explicându-le cum să se roage, adică atunci când trăgeau aer în piept să spună: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu”, iar când dădeau aerul afară din plămâni să spună: „miluieşte-mă pe mine, păcătoasa.”

Iar unei ucenice, la rugămintea de a-i binecuvânta mătăniile, i-a spus: - „Rugăciunea este un lucru bun, este un lucru îngeresc, iar tu roagă-te după degetele mâinii stângi. Apropie degetul mare de cel mic şi spune de 10 ori: „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătoasa”, iar apoi treci la inelar şi tot aşa la

restul degetelor. Şi uite aşa vei căpăta obişnuinţa pentru rugăciune, mintea însă trebuie introdusă şi închisă permanent în cuvintele rugăciunii, altfel ea umblă pe unde se nimereşte.”

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile, Editura Credinţa strămoşească, pag. 9)

Cum să ne purtăm în timpul Sfintei Liturghii

Dacă s-au scos Sfintele Daruri, atunci să stai cu frică şi să te rogi pentru că aici este prezent Însuşi Dumnezeu cu Maica Domnului şi cu toate puterile cereşti, iar dacă poţi, varsă măcar o lacrimă cât de mică pentru nemernicia ta.

Foto: Oana Nechifor

Despre Sfânta Liturghie, părintele ne spunea mereu:

– Dacă trebuie neapărat să pleci de la Sfânta Liturghie, atunci pleacă după „Tatăl nostru”, iar dacă s-au scos Sfintele Daruri, atunci să stai cu frică şi să te rogi pentru că aici este prezent Însuşi Dumnezeu cu Maica Domnului şi cu toate puterile cereşti, iar dacă poţi, varsă măcar o lacrimă cât de mică, pentru nemernicia ta. Căci îngerul tău păzitor se va bucura pentru tine. Dacă te întreabă atunci cineva ceva, tu răspunde-i, dar foarte scurt. Iar tu singură să stai în biserică precum stă lumânarea.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 10)

O durere buclucașă de dinți

Sufeream de o îngrozitoare durere de dinţi, iar de câteva zile nu-mi mai găseam liniştea nici ziua, nici noaptea. Cineva mi-a spus să merg la părintele Lavrentie, dar eu eram cam neîncrezătoare de felul meu.

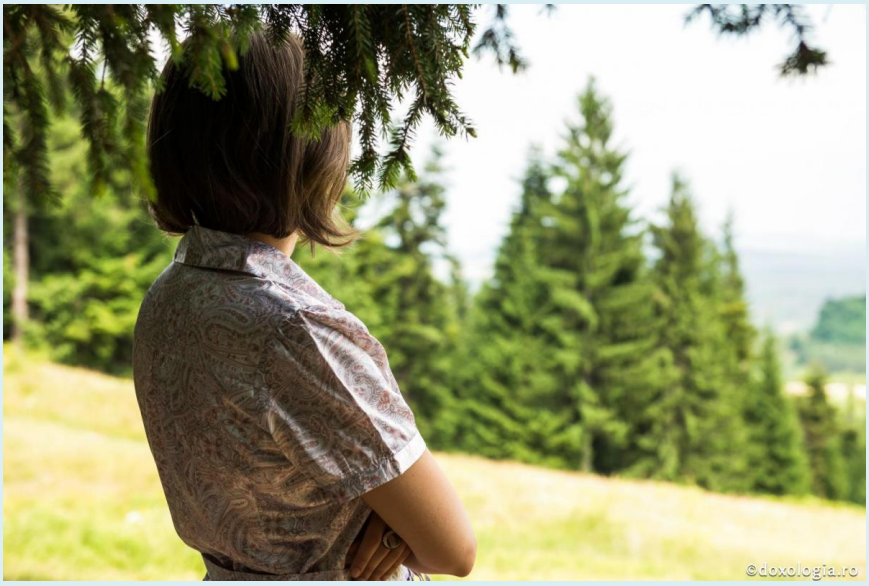

Foto: Oana Nechifor

M.P. ne povesteşte: Sufeream de o îngrozitoare durere de dinţi, iar de câteva zile nu-mi mai găseam liniştea nici ziua, nici noaptea. Cineva mi-a spus să merg la părintele Lavrentie, dar eu eram cam neîncrezătoare de felul meu, aşa că nu prea mă trăgeam să merg la părintele şi mă gândeam în sinea mea: „Ce, el e doctor? Cu ce mă va ajuta el pe mine?”

Până la urmă, însă, m-am hotărât să merg, iar cea care m-a însoţit mi-a spus să tac şi să nu spun nimic. Când am intrat în chilie, toată lumea s-a întors spre mine. Eu m-am înclinat şi m-am aşezat într-un colţ. Discuţia şi-a reluat firul, eu însă de durere nu puteam să-i urmăresc, aşa că mi-am pus capul pe genunchi şi am adormit. Şi, iată că vine o măicuţă şi mă scutură uşor de umăr, spunându-mi că părintele a întrebat dacă mă mai dor dinţii.

Eu, de bucurie că nu mai simţeam nici o durere, am zâmbit, iar părintele zise:
- Sigur că n-o mai dor, că altfel nu i-ar fi arătat la toată lumea!

Apoi, cu glas de dojană, mi-a spus:

- Rob al lui Dumnezeu e cel ce-I slujeşte Lui şi cu cât Îi slujeşti lui Dumnezeu mai mult, cu atât El îţi va auzi rugăciunea mai repede. Uitaţi-vă şi la acest „Toma necredinciosul” care a venit după ajutor, dar asta să-i fie de învăţătură.

Atunci eu am căzut în genunchi înaintea părintelui şi i-am cerut iertare pentru îndoiala şi neîncrederea mea.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, pp. 13-14)

„Fără prescuri eu voi muri!”

Îţi mulţumesc pentru prescuri, mai mult decât atât nu-mi trebuie nimic, ele mă ajută. Eu ştiu că tu ai mari datorii, dar fără prescuri eu voi muri.

Foto: Oana Nechifor

Părintele M.M. povesteşte: Atunci când tatăl meu murea, eu l-am rugat să mi se arate în vis, pentru rugăciunile părintelui Lavrentie. Într-o noapte l-am visat, spunându-mi: „Îţi mulţumesc pentru prescuri, mai mult decât atât nu-mi trebuie nimic, ele mă ajută. Eu ştiu că tu ai mari datorii, dar fără prescuri eu voi muri”.

Atunci eu am plecat la părintele Lavrentie şi i-am povestit visul, iar el mi-a explicat că acele prescuri se împart la Proscomidie şi cu ele se spală păcatele omului.

După 40 de zile l-am visat din nou pe tatăl meu şi l-am întrebat: „Tu eşti mort?”, iar el mi-a răspuns: „Eu sunt şi mort şi viu”. Apoi, l-am întrebat: „Unde-i locul tău?” Iar el mi-a răspuns: „Încă nu mă aflu nicăieri”.

Întrebându-l pe părintele despre cele visate, el mi-a explicat, spunându-mi că tatăl meu încă n-a trecut vămile. Depinde de greutatea păcatelor şi de vama la care a fost oprit. Pentru aceştia trebuie făcută foarte multă rugăciune, milostenie şi date prescuri la Sfânta Liturghie, la biserici de mir şi mănăstiri.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 14)

O decizie de moarte și de viață duhovnicească

Lasă-l şi vino la mănăstire. Mai bine să piară el singur, iar voi două să vă salvaţi, decât să pieriţi toţi trei.

Foto: Oana Nechifor

O maică de la mănăstirea Domnitskaia îşi aminteşte că:
- Atunci când eu eram în lume am fost căsătorită şi aveam soţ şi o fată. Căsătoria mea era legitimă, adică eram cununată la biserică, însă soţul meu era cel mai rău bărbat, era scandalagiu şi beţiv, ne bătea, aveam mari necazuri cu el. Dar iată, într-o zi, am venit în Cernigov, am intrat la părintele şi, scăldată în lacrimi, i-am spus despre necazul meu, că nimeni nu mă poate ajuta şi nu mai pot să rabd. Stareţul m-

a ascultat liniştit până la sfârşit şi, compătimindu-mă cu privirea, mi-a spus că nu are ce să facă, deoarece suntem cununaţi şi trebuie să rabd.

- Asta ştiu eu bine, i-am răspuns părintelui, dar nu mai am putere să rabd situaţia.

Atunci, părintele m-a privit cu compătimire şi mi-a spus:
- Lasă-l şi vino la mănăstire. Mai bine să piară el singur, iar voi două să vă salvaţi, decât să pieriţi toţi trei.

La care eu aşa am şi făcut.

Ea a fost primită şi găzduită de măicuţa egumenă de la Domnitsk, apoi a fost bucătăreasa mitropolitului Gurie, iar înainte de moarte a primit schima monahală. Şi s-a făcut ea o soră exemplară, iar fiica sa a murit fecioară credincioasă. Aşa s-a îndeplinit cuvântul părintelui.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 14)

„Voi nu-i puteţi vedea pe cei din iad, dar dacă i-aţi vedea, vi s-ar rupe sufletul de durere”

Foto: Oana Nechifor

Părintele tot timpul ne repeta că sufletele merg în iad, aşa cum merg oamenii duminica de la biserică la chefuri, iar în Rai precum oamenii merg la biserică în zilele de lucru.

Spunând aceste lucruri, părintele plângea amarnic, gândindu-se la sufletele ce se pierd:
- Vai, cât de mulţi sunt în focurile iadului, şi toţi stau precum peştişorii puşi la saramură în butoaie.

Măicuţele încercau să-l liniştească, dar el le zicea printre lacrimi:

- Voi nu-i puteţi vedea, căci dacă i-aţi vedea, vi s-ar rupe sufletul de durere.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 28)

Va veni aşa un timp când prezicătorii se vor înmulţi ca ciupercile după ploaie

A apărut prin locurile noastre o „prezicătoare" şi toată lumea mergea la ea, ne povesteşte I.M.. M-am dus şi eu dar când m-am apropiat, ea a început să bolborosească ceva sub nas.

Spunându-i părintelui de cele întâmplate, el mi-a zis:
- Nici să nu pomeniţi despre ea în chilia mea! Trebuie să fiţi foarte atenţi, că uite, va veni aşa un timp când prezicătorii de acest fel se vor înmulţi ca ciupercile după

ploaie. Să vă păziţi de ei. Spune Rugăciunea lui Iisus, dar nu uita nici pe Maica Domnului.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 29)

„Nu va arde în foc şi nu se va îneca în apă!”

Odată, în timpul războiului, măicuţa M. veni la părintele ca să ceară binecuvântare pentru a-i face procesiune de înmormântare surorii ei, ce locuia într-un sat distrus de nemţi, şi despre care credea că murise în bombardament.

Ajungând la el, părintele a întrebat-o:
- Ea te ajuta pe tine cu ceva?

- Da, părinte, întotdeauna mi-aducea lapte şi pâine.

- Atunci nu va arde în foc şi nu se va îneca în apă!

Măicuţa insista în continuare pentru binecuvântare, ca să-i facă slujbă de înmormântare.

- Du-te cu Dumnezeu, ţi-am spus, şi lasă-mă să-mi văd de ale mele, îi spuse părintele şi s-a apucat de treabă.

Însă, ea n-a crezut cuvintelor părintelui şi s-a dus la un alt preot care i-a dat binecuvântare pentru înmormântare. A făcut tot ce era de făcut pentru înmormântare, dar mare i-a fost mirarea când, a doua zi, după înmormântare, o vede pe sora sa că vine la dânsa, vie şi nevătămată, aducându-i pâine şi lapte.

Părintele Lavrentie s-a supărat foarte tare când a aflat de neascultarea măicuţei, spunând:
- Pentru ce mai veniţi la mine să întrebaţi dacă până la urmă faceţi tot cum vă duce capul, dacă faceţi tot ce vreţi voi?

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 35)

Nu toţi se vor salva în mănăstire şi nu toţi din lume se vor pierde

Foto: Benedict Both

O altă fată a venit la părintele să ia binecuvântare să intre în mănăstire, iar părintele i-a spus:

- Nu. Calea ta este să trăieşti în lume şi să creşti copii. Nu toţi se vor salva în mănăstire şi nu toţi vor muri din lume. Să trăieşti cinstit şi cu frica lui Dumnezeu, să te rogi la Maica Domnului şi te va ajuta să te mântuieşti.

Toate s-au îndeplinit întocmai. Ea s-a căsătorit şi a avut un soţ bun, dar a rămas văduvă de tânără. De atunci ea neîncetat se roagă la bunul Dumnezeu şi la Maica Domnului să o învrednicească să trăiască binecuvântat, în curăţenie şi pace.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 36)

Multe dintre bolile noastre sunt pentru păcatele strămoşilor

Foto: Oana Nechifor

Vine odată la părintele o femeie plângându-se de boala ei şi-l întreabă dacă atunci când sufletul ei se va despătimi, boala îi va părăsi trupul, la care părintele i-a răspuns:

- Bolile sunt diferite, şi multe din bolile noastre sunt pentru păcatele strămoşilor, căci numai aşa se pot mântui şi ei.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 38)

Cum să faci să fii trecut în Cartea vieţii?

Foto: Oana Nechifor

Au venit la părintele nişte femei, iar una din ele, căzând în genunchi, plângea la picioarele lui, întrebându-l ce să facă pentru a se mântui.

- Nu plânge soră, căci tu eşti trecută în cartea vieţii, îi spuse părintele.

Cealaltă întrebă ce să facă ca să fie şi ea trecută în cartea vieţii, la care părintele i-a răspuns:
- Trebuie să citeşti mereu rugăciunea Sfântului Ioan Gură de Aur: „Doamne, să nu mă lipseşti pe mine de binele Tău cel ceresc”. Toată ziua şi toată noaptea să umbli la biserică şi Dumnezeu se va îndura, dacă vei discuta cu El în gând.

Apoi, ele au plecat cu sufletele liniştite.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 39)

„Fugi acasă, ţi-am spus!”

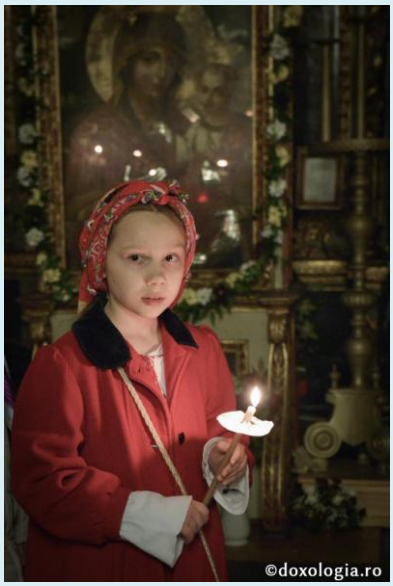

O altă măicuţă ne povesteşte:
- În timpul războiului, fiind încă copilă pe atunci, de ziua Sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, în timpul acatistului, părintele îmi face semn cu mâna să mă apropii de el. Îmi dă o prescură, mă binecuvântează şi îmi spune să merg repede acasă. Eu eram însă nedumerită şi nehotărâtă.

Iar el, cu un glas aspru şi poruncitor, îmi spune:
- Fugi acasă, ţi-am spus!

Ajungând acasă, mă uit şi nu văd pe nimeni dintre ai mei. Vreau să mă întorc înapoi la biserică, dar aud deodată o bătaie în uşă, şi deschizând intră în casă trei bărbaţi, care mă întreabă câţi suntem în familie. Eu le-am răspuns că suntem trei copii şi părinţii noştri.

Ei s-au uitat unul la altul, s-au gândit iar unul dintre ei, dând a renunţare din mână, a zis: „Lasă-i, să mergem mai departe!“, şi au plecat, urându-ne sănătate la toţi. Pe moment eu n-am înţeles nimic din ceea ce s-a petrecut.

Seara, când au venit ai mei acasă, am aflat că acei oameni umblau de fapt prin sat şi strângeau vacile pentru a le duce la colhoz. Aşa ne-a miluit pe noi bunul Dumnezeu pentru rugăciunile cuviosului părinte Lavrentie, care a prevăzut şi ne-a ajutat familia noastră săracă.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 40)

„Tare îmi este milă de tinerii preoţi!”

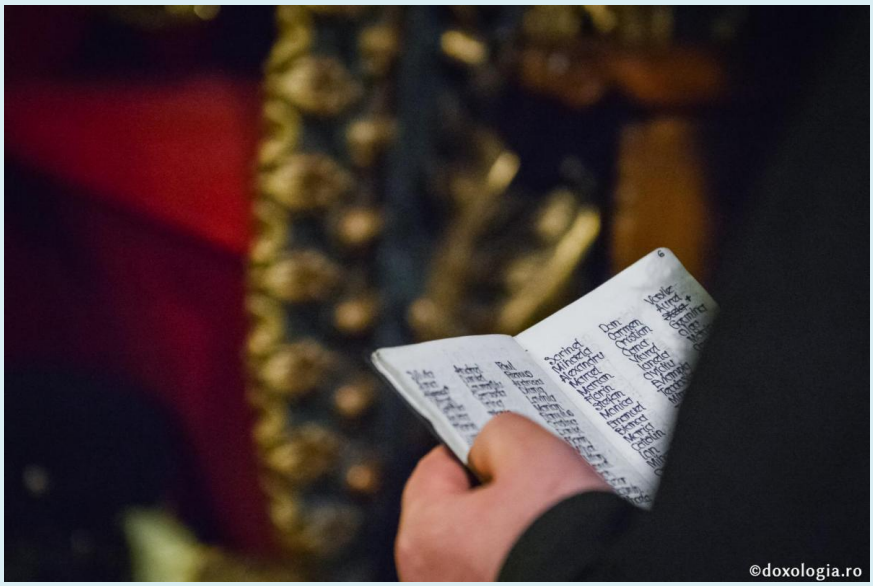

Foto: Oana Nechifor

Părintele adesea repeta:

- Tare îmi este milă de tinerii preoţi fără experienţă, pentru că nu au destulă înţelepciune şi curaj ca să întrebe. Stau la ei pomelnicele aruncate pe geam şi peste tot prin toată chilia şi toate pomelnicele pe care nu le citesc aici, la Sfânta Proscomidie, le vor duce în spate în viaţa cealaltă (viitoare) şi va fi foarte grea povara lor. Ei, fiind fără experienţă, scot părticele, iar pomelnicele stau aruncate peste tot. Dacă ar şti ei ce îi aşteaptă, atunci ar aduna toate pomelnicele aruncate şi necitite, le-ar pune cu grijă unul peste altul, şi cu frică, făcând semnul Sfintei Cruci peste ele, ar spune: „Pomeneşte, Doamne, pe toţi cei trecuţi în aceste pomelnice nepomenite de mine la rugăciune pentru slăbiciunea omenească”. Şi atunci ei n-ar mai răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru marea dragoste pe care o are Mântuitorul pentru noi.

Aşa spunea bunul nostru părinte şi i se umpleau ochii de lacrimi amare.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 41)

Sufletul e acelaşi la bărbat, ca şi la femeie

Foto: Ştefan Cojocariu

Măicuţa D. a venit la părintele Lavrentie şi i-a povestit cu frică acestuia că a visat că s-a lepădat de dreapta credinţă. Părintele i-a spus că aşa ceva se întâmplă atunci când greşeşti cu ceva, te-ai certat cu cineva, ai supărat pe cineva sau n-ai primit pe cineva când era în necaz să doarmă la tine.

La care ea i-a răspuns:
- Da, părinte, aseară n-am primit în chilia mea pe o veche cunoştinţă, căci era cu băiatul ei, în vârstă de vreo 13 ani.

Părintele, nemulţumit fiind, o întreabă:
- Dar de ce ai făcut asta?

- Eu nu am dragoste pentru partea bărbătească, părinte.

- Ei, nu, nu, asta nu-i voie deloc să spui. Nu-i bine ce ai făcut. Sufletul e acelaşi, şi la bărbat şi la femeie, iar tu, pentru că ai călcat porunca lui Dumnezeu, greu vei răspunde la dreapta Judecată. Ei au venit la mănăstire să se închine, să postească şi să se roage, iar tu le-ai tulburat liniştea, i-a spus părintele cu asprime în glas.

Maica a început să plângă şi să se căiască, întrebând pe părintele ce să facă.

- Rugăciune şi milostenie, i-a răspuns părintele cu un glas trist.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 42)

Împărăţia Cerului nu-i nici mâncare, nici băutură

Foto: Adrian Sârbu

Neîncetat, părintele ne spunea, să ne rugăm şi să postim; în sărbătorile mari şi în duminici să nu lucrăm, chiar de ar bate cu grindină de sus, să nu ne atingem de nimic, să stea totul nemişcat. Toate posturile de peste an, precum şi miercurea şi vinerea să fie strict respectate.

Pe mulţi îi binecuvânta să postească şi lunea, iar pe alţii să nu mănânce carne, spunându-le:
- Împărăţia Cerului nu-i nici mâncare, nici băutură.

Părintele pe mulţi îi sfătuia să meargă şi seara şi dimineaţa la slujbă în biserică (la Vecernie şi la Utrenie), iar de la Sfânta Liturghie, nici nu mai încăpea vorbă că s-ar putea să se lipsească vreodată. Iar sărbătorile trebuiesc cinstite întâi în biserică, căci cum sunt cinstite în biserică, aşa vor fi cinstite şi acasă.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 44)

Un doctor ortodox credincios este ca un apostol

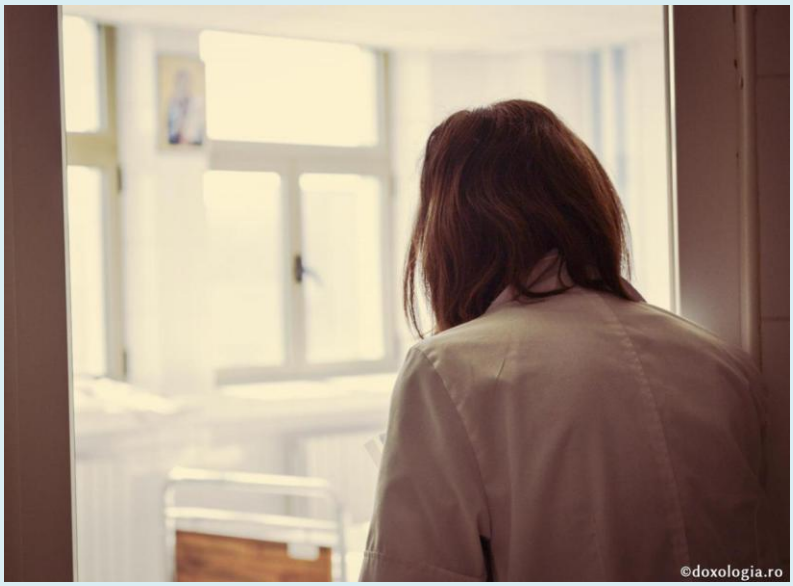

Foto: Oana Nechifor

O dreptcredincioasă ne povesteşte: Eu eram bolnavă mai tot timpul şi nu puteam să ţin un serviciu, ca să mi se stabilească un salariu. Bani însă îmi trebuiau, căci aveam de crescut copiii.

Mergând la părintele, l-am întrebat ce să fac, iar el mi-a răspuns:
- Tu ai să te lecuieşti cu ierburi. Du-te la un doctor ortodox credincios, căci dacă el este credincios, atunci este ca un apostol. Iar la descântătoare şi la şoptitoare să nu mergi, că astea-s treburi diavoleşti şi la cei necredincioşi să nu te duci, căci ai diavolului sunt ei. Lor li se ia harul vindecării şi chiar dacă vor face o rugăciune, la sfârşit vor adăuga „al meu”. Căci de vei pune într-un butoi cu miere de albină numai o singură lingură de gaz, se va strica toată mierea.

De asemenea, cu cei necredincioşi să nu te împrieteneşti, fiindcă dacă umbli în jurul unui butoi plin cu motorină te vei umple de mirosul lui şi uşor te poţi aprinde. Tot aşa, de vei umbla cu cei necredincioşi, singură te vei arde. Dumnezeu ne-a spus: cu cei aleşi ales vei fi şi tu. Să te ţii de cei credincioşi şi îţi va fi mult mai uşor în viaţă.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 45)

Îl cunosc, însă nu ne-am întâlnit niciodată

Vine la părintele Lavrentie măicuţa A. să ia binecuvântare pentru a merge la Kiev, să se închine la sfintele moaşte. Părintele a binecuvântat-o să intre şi pe la arhiereul Ioan.

După ce ne-am închinat pe la locurile sfinte, ne ducem şi la chilia prea sfinţitului Ioan, ne povesteşte măicuţa A. Bate una din noi la uşă, dar nu deschide nimeni. Batem noi, tot batem, dar nimic, la care una din surori îmi spune: - Bate tu, căci tu ai primit binecuvântare de la părintele Lavrentie ca să intri. Am bătut, şi iată, prea sfinţitul părinte Ioan deschide uşa, ne binecuvântează pe toate, iar mie îmi spune să mai aştept un pic, până îi scrie câteva rânduri părintelui Lavrentie.

Nu după multă aşteptare, iese prea sfinţitul Ioan îmi dă scrisoarea şi deodată, buf!, cade în genunchi şi, făcând plecăciune, îmi spune: - Asta nu-i pentru tine, ci pentru stareţul vostru! Mare rugător este părintele Lavrentie înaintea lui Dumnezeu! Iată, transmite-i de la mine.

Am luat binecuvântare de plecare şi în grabă ne-am întors la Cernigov pentru a transmite părintelui Lavrentie scrisoarea şi închinăciunea preasfinţitului Ioan.

De cum am ajuns la mănăstire, i-am povestit părintelui totul, iar el foarte bucuros, uitându-se de jur împrejur dacă nu e nimeni, îmi spune: - Eu îl cunosc pe prea sfinţitul Ioan doar după duh, noi însă nu ne-am întâlnit niciodată.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile, Editura Credința strămoşească, p. 49)

Ehei, de-am avea aşa putere!

Măicuţa M. îşi aminteşte: Odată am avut marea bucurie şi onoare de a-l conduce pe părintele Lavrentie la biserică. El era aşa de slab încât abia se ţinea pe picioare iar eu îl ţineam cu toată puterea mea, şi mi s-a umplut sufletul de milă şi mă gândeam.

- „Doamne, de aş avea eu o aşa putere, l-aş lua pe bunul şi dragul nostru părinte şi l-aş duce-n braţe, pe sus, direct în strană, să ne conducă corul cum o făcea în tinereţe”.

Nu mi-am terminat însă gândul, că Părintele îmi spune:
- Ehei, de-am avea aşa putere! Dar putere nu avem. Să te mântuiască Bunul Dumnezeu pentru că ai avut un aşa gând bun. Şi iată aşa, părintele Lavrentie mi-a citit gândurile.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile, Editura Credința strămoşească, p. 52)

Sfântul Lavrentie - izvor de milostenie și de înțelepciune

„Părintele Lavrentie, cu darul lui Dumnezeu, pe toate le ştia şi putea să vadă totul, iar eu am fost martoră a bunătăţii şi înţelepciunii lui de ziua proorociţei Ana.”

Foto: Oana Nechifor

Aveam noi la mănăstire un obicei, povestea măicuţa A. De ziua îngerului lor păzitor, sărbătoritele, adică cele care îi purtau numele, se împărtăşeau cu Sfintele Taine, apoi luau prescura şi mergeau toate la părintele Lavrentie. El rupea câte o bucăţică şi le felicita cu această ocazie. Deseori participa şi el la masa festivă cu sărbătoritele şi se aşeza cu toată lumea în trapeză.

Şi iată că, odată, mi s-a oferit şi mie ocazia să particip la o aşa masă festivă. Eram în total cam vreo 12 persoane, iar părintele mânca din strachina lui cu o lingură de lemn (acestea îi aparţineau, erau proprietatea lui).

Deodată ridică capul şi îi spune măicuţei P., care servea masa:
- Du-te că este cineva la uşă şi deschide-i să vină încoace.

Măicuţa P. se duce la uşă şi într-adevăr vede o femeie ce plângea foarte tare şi care se ruga să-i dea voie să intre la stareţ.

Fiindu-i milă de părinte, că abia începuse să mănânce, şi vrând să-l protejeze, măicuţa P. îi spune femeii:

- Părintele e ocupat acum. Când va termina de mâncat, voi veni să te chem.

Intră apoi şi îi spune părintelui:
- Nu-i nimeni, părinte, luaţi şi serviţi liniştit prânzul.

Dar femeia continua să plângă, afară.

Părintele mai ia câteva linguri de mâncare, apoi întoarce capul şi îi spune din nou măicuţei P.:
- Eu cred că a venit cineva. Ia du-te tu şi verifică încă o dată!

- Dar nu e nimeni acolo, părinte. Mâncaţi mai întâi în linişte, iar apoi vom vedea, insistă sora P. într-ale sale.

Părintele a mai luat încă o lingură de mâncare, apoi a pus cu mânie lingura pe masă, s-a ridicat şi cu o voce aspră a pronunţat:
- Eu ţi-am spus că o femeie stă şi plânge la uşă. Du-te şi adu-o înăuntru! Și s-a îndreptat s-o întâmpine.

Măicuţa P., nemaiavând ce să facă, s-a dus şi a intrat cu o femeie de vârstă medie, care plângea amarnic. Cred că avea o mare durere pe suflet. Se părea că un mare necaz o adusese aici.

Părintele a trecut cu ea în chilia sa, iar peste vreo zece minute femeia a ieşit schimbată: liniştită, ba chiar aş putea spune bucuroasă. S-a închinat la sfintele icoane şi a plecat acasă mulţumită.

Părintele s-a întors şi s-a aşezat la masă, spunându-i măicuţei cu pricina:
- Dacă tu ai văzut că omul era supărat şi plângea, cum puteai tu să mai mănânci?

Aşa stareţ mare a fost părintele Lavrentie. El, cu darul lui Dumnezeu, pe toate le ştia şi putea să vadă totul, iar eu am fost martoră a bunătăţii şi înţelepciunii lui de ziua prorociţei Ana.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, pp. 56-57)

Aici avem libertate, dar în viața viitoare nu va mai fi așa

Foto: Ştefan Cojocariu

Aici, pe lumea asta, Dumnezeu a dăruit fiecărui om libertate. Aici, omul poate să asculte cântări, desfătându-se cu ele, poate să-I cânte şi să-L slăvească pe Dumnezeu cu gura şi cu inima, dar în viaţa viitoare nu va mai fi aşa. Numai acela de care Bunul Dumnezeu Se va milostivi va putea auzi şi se va desfăta cu dulcile cântări îngereşti, întrucât mulţi, pentru viaţa lor păcătoasă şi neglijentă se vor lipsi de acestea în veci.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 58)

Păcatele îl înnegresc într-atât de tare pe om, încât îl fac precum smoala

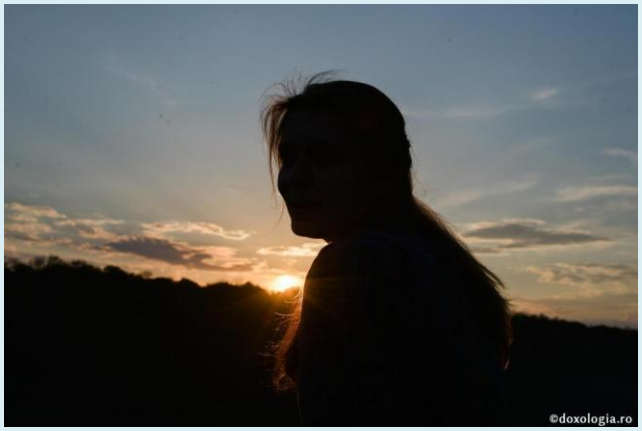

Foto: Oana Nechifor

Păcatele îl înnegresc pe om şi încă aşa de tare, încât îl fac ca smoala de negru şi astfel nu va trebui să-l întrebe pe el de faptele sale, căci toate se vor vedea pe dânsul. Căci prin faptele tale te poţi mântui, dar tot prin ele te poţi îngropa în iad. Din faptele tale te vei îndrepta, şi tot din faptele tale te vei osândi.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, p. 59)

„Cum n-aţi văzut nici un părinte? Era îmbrăcat cu schimă şi m-a apărat!”

Foto: Ştefan Cojocariu

Când eram controlor de bilete pe tren, timpurile erau foarte grele şi nu ne dădeau suficient cărbune pentru a ne încălzi vagoanele, dar ne condiţionau să nu cumva să încercăm să încălzim cu altceva conductele, căci ne bagă la închisoare. Pe de altă parte, ne amenințau că nu care cumva să se întâmple să îngheţe apa în ţevile de încălzire, că tot închisoarea ne aşteaptă!

Atunci eu, fiind pusă într-o situaţie atât de grea, încercam să aduc cărbune din altă parte, pentru a încălzi vagonul. Într-una dintre aceste dăţi, a dat peste mine un miliţian care imediat a început să strige la mine, m-a trântit jos şi a început să mă lovească cu picioarele, să mă târască pe jos şi altele. Eu îl rugam să mă lase, căci

nu am făcut nimic rău, iar dacă vor îngheţa ţevile de încălzire ale trenului riscam să fiu dusă la închisoare. El însă rămânea neînduplecat şi mă lovea în continuare.

Despre părintele Lavrentie de la Cernigov auzisem multe de la pasagerii trenului şi în acel moment dificil, necunoscându-l personal pe părintele, mi-am îndreptat totusi gândurile spre dânsul şi am început să mă rog aşa: „Maica Domnului, împreună cu toţi sfinţii şi părinte Lavrentie, rugaţi-vă şi mijlociţi pentru mine, păcătoasa, în faţa Bunului Dumnezeu!”

Atunci, dintr-o dată, poliţaiul s-a oprit pe loc ca împietrit, dându-mi drumul, iar pasagerii care erau adunaţi au început să strige la el şi să-l certe, aşa încât el a plecat, dar m-a lăsat în stare gravă. Pasagerii din vagonul meu m-au ridicat de jos, m-au dus în compartiment şi au încercat să mă liniştească.

Inima îmi bătea foarte tare, încât abia mai puteam respira şi nu-mi puteam reveni. Deodată, înaintea mea a apărut un călugăr care a făcut semnul Sfintei Cruci asupra mea şi apoi a dispărut.

Eu m-am liniştit pe dată, m-am ridicat cu totul sănătoasă şi i-am întrebat pe cei din jurul meu, care mă ocroteau şi erau îngrijoraţi pentru mine:
- Unde este părintele?

Ei, miraţi, mi-au răspuns că n-au văzut nici un părinte.
- Cum n-aţi văzut nici un părinte, că eu l-am văzut acuma, aici! Era îmbrăcat cu schimă şi m-a apărat!

Toţi m-au privit miraţi şi nu mi-au răspuns nimic.

Acel chip mi s-a întipărit foarte bine în memoria mea. Prin anii ‘60, ajungând eu la Cernigov, am văzut fotografia părintelui Lavrentie şi m-am mirat, căci acesta era părintele care-mi apăruse în faţa ochilor în tren, cu mulţi ani în urmă. Acesta era călugărul care m-a apărat şi m-a liniştit în acea clipă grea: părintele schi-arhimandrit Lavrentie, grabnic ajutător şi mijlocitor al celor în necazuri şi pericole.

(schimonahia Sviatoslava, Oraşul Kiev)

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov. Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, pp. 77-78)

Ultimele zile ale Sfântului Lavrentie de Cernigov

În toamna anului 1949, părintele Lavrentie a început să se simtă rău. Cu toate că starea lui de sănătate nu-i prea permitea, el mergea toată ziua la biserică, iar când surorile îl rugau să rămână în chilie, el le răspundea:
- Unul merge la biserică să câştige mântuirea, iar altul ca să nu o piardă.

În ultimul timp îl aduceau la biserică cu căruţa, înainte de Sfântul Neculai a trimis o soră ca să ceară binecuvântare de la părintele paroh Iacob pentru a merge la biserică.

Părintele paroh, din dragoste pentru părintele Lavrentie, nu i-a dat binecuvântare, iar când sora s-a întors şi i-a spus ce i-a zis părintele Iacov, părintele Lavrentie i-a răspuns:
– Ei, cine se mai gândeşte că o să ajungă până la anul viitor, poate să nu meargă.

S-a îmbrăcat repede şi a fost dus la biserică. Aceasta a fost ultima priveghere a părintelui. Când se cânta: „Acum slobozeşte Doamne pe robul Tău...”, părintele plângea foarte tare şi plângeau împreună cu el toţi cei care erau prezenţi, care au simţit cu adevărat dragostea îngerească ce se revărsa din inima lui.

La chilie l-au dus în braţe, căci era foarte slăbit şi de atunci părintele nu s-a mai ridicat din pat.

Părintele nu mai mânca pâine de aproape jumătate de an, hrănindu-se doar cu legume. Cu mult înainte de Sfântul Neculai, surorile îl rugau să fie mai îngăduitor cu sine şi să se îngrijească mai mult de sănătatea sa.

Iar el, glumind, le-a răspuns:
- Dacă până la Sfântul Neculai soarele va urca sus, atunci şi lucrurile vor merge în sus.

Iar când de Sfântul Neculai l-au dus la chilie pe braţe, el a spus:
- Acum până la Botezul Domnului ori îmi revin, ori mă tot duc.

În timpul bolii, părintele era zilnic împărtăşit, iar în ziua când s-a stins din viaţă (la Bobotează), egumenul, părintele Antonie, a adus Sfintele Daruri în potirul din Sfântul Altar. Rugăciunea de mulţumire a fost citită de o măicuţă.

Către seară se vedea deja că puterile îl părăsesc şi atunci toţi au alergat şi s-au adunat în chilie la el pentru a fi binecuvântaţi şi a-şi lua rămas bun de la iubitul lor părinte şi duhovnic.

Una dintre surori (care îl îngrijise cel mai mult) povestea că pe la ora trei noaptea a auzit clar o cântare de o frumuseţe rară a corului. Atunci ea a alergat în chilia unde odihnea trupul celui adormit, dar acolo era o linişte desăvârşită, lumânările ardeau şi nu se auzea decât glasul liniştit al preotului D., care citea Sfânta Evanghelie.

Măicuţa, nedumerită şi speriată a spus că ea a auzit clar o cântare deosebită, iar părintele călugăr s-a minunat şi a spus că sufletul părintelui Lavrentie este întâmpinat de îngeri.

În ziua a treia de dimineaţă, săvârşind cu lacrimi ultima panahidă în chilie, clerul însoţit de poporul îndurerat au dus sicriul cu trupul părintelui în biserică, care deja devenise neîncăpătoare pentru mulţimea şi slujitorii Bisericii care veniseră să-şi ia rămas bun de la iubitul lor duhovnic şi călăuzitor.

Sicriul a stat cinci zile în mijlocul bisericii. Seara se citea Paraclisul, dimineaţa slujba pentru cei adormiţi, apoi panahidă, iar şuvoiul de oameni nu mai contenea să curgă. Trupul părintelui se odihnea într-un sicriu de stejar, pe care el şi-l pregătise cu mult înainte de moartea sa.

Faţa celui adormit era acoperită cu „Aerul”, cum se face după rânduiala monahală. Se vedeau doar mâinile, care însă erau moi, ca ale omului ce doarme.

Nu se poate exprima prin cuvinte starea sufletească a măicuţelor şi a maicii stareţe Antonia. Ele îşi luau rămas bun de la cel care le-a fost mai aproape decât un tată trupesc. El le-a primit pe ele în mănăstire, majoritatea trăind într-o sărăcie cruntă. În toată viaţa sa, părintele le-a încălzit sufletele lor şi le-a alinat suferinţele, le-a ajutat în toate, le-a învăţat, le-a hrănit trupeşte şi le-a condus duhovniceşte pe drumul spre mântuire.

În ziua înmormântării, slujba a oficiat-o episcopul Iacob cu un întreg sobor de preoţi. La sfârşitul Sfintei Liturghii, cu binecuvântarea Vlădicăi, arhiereul D. a ţinut cuvânt de rămas bun care neîncetat a fost întrerupt de suspinele mulţimii. Nu-şi putea opri lacrimile nici Vlădica şi nici unul din cei prezenţi. După cuvântul de rămas bun au început cântările care îţi răscoleau şi cele mai sensibile corzi ale sufletului. Participau la ele Vlădica, tot soborul preoţesc, mulţi călugări şi diaconi.

În jurul sicriului stăteau măicuţele şi ucenicii părintelui Lavrentie, iar credincioşii ce veniseră aveau câte o lumânare aprinsă. Era plină toată biserica, curtea bisericii, iar mulţi din cei veniţi nici n-au putut ajunge până la sicriu, stând pe drumul de lângă biserică. Cântarea „Cu cei sfinţi să te odihneşti” a fost cântată de toată lumea ce stătea în genunchi.

Când s-a încheiat rânduiala de înmormântare, cam pe la ora cinci după amiază, sicriul cu trupul părintelui a fost coborât de către călugări şi episcopi în gropniţă. Toţi plângeau în hohote, iar alţii au leşinat. Măicuţele toate au înconjurat cavoul, au aplecat asupra lui capetele lor sărmane şi au ridicat asemenea glasuri de plangere, încât prea sfinţitul părinte Iacov, cu mâinile la urechi, abia a ieşit viu de acolo, întrucât inima îi ieşea din piept de milă. Numai singur clopotul era cel care ridica la cer sunetul său ritmic ce părea netulburat.

Sicriul cu trupul celui adormit a fost lăsat timp de 40 de zile în gropniţă şi aşa, zi şi noapte, un şuvoi necontenit de lume venea şi îşi lua rămas bun. Sicriul a stat deschis 20 de zile, iar celelalte 20 de zile a fost închis.

Zilnic se slujea panahidă, iar după 40 de zile sicriul a fost coborât în mormânt sub o piatră mare şi frumoasă. Aceasta a fost pe 20 februarie 1950.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare părinte, Editura Credinţa strămoşească, 2003, pp. 87-88)

Carne nu putem mânca, dar pe oameni, da!

Vine odată la părintele o femeie şi îi spune:
- Părinte binecuvântați-mă să nu mănânc slănină (carne).

La care părintele îi răspunde:
- Cum se spune în popor, slănină (carne) nu putem mânca, dar pe oameni, da. Peste câteva zile, ea vine din nou la părintele şi îi cere aceeaşi binecuvântare, iar el i-a dat acelaşi răspuns.

Apoi măicuţele au aflat că ea nu se împăca deloc cu nora sa, care era o femeie bună, liniştită, răbdătoare şi cu frică de Dumnezeu.

(Sfântul Lavrentie de la Cernigov, Viața, învățăturile și minunile, Editura Credința strămoșească, 2003, p. 99)

Dacă tu nu ai dorinţa să te căsătoreşti, atunci nu te vei căsători

„Iar dacă tu n-ai să te căsătoreşti, ci ai să trăieşti în curăţie, în post şi rugăciune, vei merge la biserică şi vei trăi cu rugăciunea, atunci peste 18 ani vei fi trecută în rândul fecioarelor (vei fi alăturată fecioarelor), îţi va rămâne doar o mică cicatrice pe suflet. Tu însă fă cum vrei, eu doar ţi-am spus.”

Foto: Benedict Both

O dreptcredincioasă ne povesteşte următoarele despre dânsa:
În timpul războiului am stat în spital cu fetiţa mea. Când nemţii au început să se retragă şi erau împrăştiaţi aproape prin tot oraşul, noi am fugit fiecare pe unde poate. Eu m-am dus la gară şi eram atât de speriată încât nu ştiam ce să mă fac, îmi ţineam copilul la piept şi mereu plângeam. Nemţii mereu strigau: înapoi! înapoi! Eu nu ştiam la cine să mă duc, dintre oameni nu cunoşteam pe nimeni în oraş şi nu aveam cui să cer ajutorul, în Dumnezeu nu credeam, nici să mă rog nu ştiam, căci pe atunci eram necredincioasă.

La un moment dat s-a apropiat de mine măicuţa P., care era din acelaşi sat cu mine. M-am bucurat foarte mult când am văzut-o, i-am spus necazul iar ea mi-a propus să mă duc cu ea la părintele Lavrentie, spunându-mi că el mă va povăţui ce să fac mai departe.

Ieşindu-ne înainte, părintele a exclamat, privind fetiţa:
- Pe cine mi-ai adus tu mie? Da ăsta-i un înger, locul lui este în ceruri!

Ne-a hrănit pe amândouă, fetiţei mele i-a dat o prescură mare iar pe mine m-a întrebat:
- Ai să mai vii pe la mine?

Eu n-am ştiut ce să-i răspund, căci eram necredincioasă.

Părintele m-a privit cu multă dragoste, iar apoi mi-a zis:
- Ai să vii, sigur ai să mai vii! a răspuns stareţul convins. Şi spunându-mi pe ce drum să merg şi ce să răspund dacă mă întreabă cineva: - „Eu o duc acasă pe sora mea!“, a binecuvântat-o pe măicuţa P. să ne însoţească până în sat.

Ajungând cu bine în sat, când m-a văzut mama, a exclamat:
- Hristos a înviat!

Apoi i-am povestit despre întâlnirea mea cu părintele Lavrentie.

Mama mea, fiind dreptcredincioasă, avea mare evlavie la el, şi a strigat cu bucurie:
- Înseamnă că vei fi credincioasă!

Iar când i-am spus că pe fetiţă părintele a numit-o „înger“, mama a tăcut, apoi cu jale s-a uitat la ea, cum dormea, şi a observat cu tristeţe: „fetiţa noastră va trece în rândurile celor drepţi, căci părintele nimic nu spune fără tâlc“.

Şi, într-adevăr, peste trei ani m-am convins de proorocia părintelui. Fetiţa mea a murit, iar soţul meu nu s-a mai întors de pe front. De atunci eu am devenit credincioasă şi am început să-l vizitez cât mai des pe părintele.

Ţin minte că odată venisem la părintele Lavrentie pentru un sfat. De cum am intrat la el, îmi şi spune:
- Vezi, fii atentă, dacă tu o să ai de gând să te căsătoreşti, atunci neapărat să te cununi la biserică (iar mie într-adevăr mi se făcuse cunoştinţă cu bărbaţi buni), dar mai bine ar fi pentru tine să nu te măriţi, căci tu şi aşa eşti rătăcită. Iar dacă tu n-ai să te căsătoreşti, ci ai să trăieşti în curăţie, în post şi rugăciune, vei merge la biserică şi vei trăi cu rugăciunea, atunci peste 18 ani vei fi trecută în rândul fecioarelor (vei fi alăturată fecioarelor), îţi va rămâne doar o mică cicatrice pe suflet. Tu însă fă cum vrei, eu doar ţi-am spus.

Atunci am căzut în genunchi la picioarele părintelui şi, plângând, l-am rugat:
- Rugaţi-vă pentru mine cuvioase părinte, să pot rezista şi să nu mă mărit.

- Dacă tu nu ai dorinţa în tine să te căsătoreşti, atunci nu te vei căsători.

Şi, cu mila lui Dumnezeu, pentru rugăciunile părintelui Lavrentie, eu am rămas singură. Zi şi noapte îmi fac canonul (îmi citesc pravila) şi îi mulţumesc bunului Dumnezeu că S-a milostivit spre mine.

(Sfântul Lavrentie de Cernigov, Viaţa, învăţăturile şi minunile, Editura Credinţa Strămoşească, 2003)

20 ianuarie: Viața Sfântului Lavrentie de Cernigov

Sfântul Lavrentie din Cernigov - după numele său de botez, Luca Evseevici Proscura - s-a născut în anul 1868, în localitatea rusească Karilsk, din regiunea Cernigov. Părinţii săi, Evsevii şi Hristina, au fost oameni simpli, dar muncitori şi credincioşi. Din cei şapte copii ai familiei, cinci erau băieţi, Luca fiind cel mai mic dintre aceştia.

Muncind încă de mic, împreună cu toţi membrii familiei sale, tânărul Luca a avut o viaţă destul de grea; copil fiind, din pricina unei căzături la joacă, el va şchiopăta toată viaţă cu un picior. Rămas orfan de tată încă de mic, iar mama lui căzând la pat, lui Luca i-au revenit mai toate sarcinile casei, ceilalţi fraţi muncind afară.

Studiile elementare au fost urmate de tânăr la Şcoală din satul natal. Pentru că avea o minte luminată, profesorul l-a rânduit să aibă grijă de elevii mai mici. Încă din această perioadă a copilăriei, Luca a simţit o atragere deosebită faţă de muzică bisericească, precum şi faţă de cântările vechi bisericeşti. Astfel, nu după multă vreme, Luca avea să cânte foarte bine la vioara, iar mai apoi, în corul bisericii,

precum era obiceiul elevilor. La numai 12 ani, tânărul îi îndrumă pe ceilalţi corişti, iar la 14 ani ajunsese deja să conducă întregul cor al bisericii din sat.

Încă de mic, tânărul Luca a avut o viaţă curată şi o rugăciune smerită; pentru aceasta, el a fost învrednicit de Dumnezeu cu multe daruri duhovniceşti. Astfel, adesea îl vedea pe diavol, fie când mergea singur pe drum, fie când lucra ceva în casă, ori în curte. Cum era şi firesc, dorinţa după viaţă monahală nu a întârziat să apară în inima tânărului.

Când avea putinţă, Luca mergea la Mănăstirea Rahla, aflată la o distanţă de 19 kilometri de satul său, spre a lua aminte la viaţă monahilor rugători. Abia după moartea mamei sale, renunţând la partea sa de moştenire, Luca a mers la mănăstirea iubită, spre a se călugări. Aici, stareţul l-a rânduit pe tânăr în corul bisericii, aşteptând momentul potrivit spre a-l călugări.

În scurtă vreme, vestea despre viaţă curată şi mintea luminată de har a tânărului Luca s-a răspândit în toată regiunea. Astfel, episcopul Antonie, care purta de grijă locului în care se află mănăstirea, l-a luat pe tânărul nevoitor, spre întristarea călugărilor de la Mănăstirea Rahla, şi l-a aşezat în Mănăstirea Sfânta Treime, o mănăstire din localitatea Cernigov. Cu această ocazie, episcopul a spus călugărilor: „Ăsta e un aşa Luca, de care o să întrebe toată lumea”.

Luca s-a întristat de dorinţa episcopului, el iubind mult mănăstirea în care se instalase dintru început, însă în noaptea cu pricina, Maica Domnului de la Cernigov i-a apărut şi l-a binecuvântat. A doua zi, în zori, luând binecuvântare de la stareţ, Luca a plecat la drum. La început, după dorinţa episcopului, Luca s-a ocupat de tinerii seminarişti.

Mănăstirea Sfânta Treime din Cernigov este locul unde Luca a fost tuns în monahism, primind numele de Lavrentie. Mai apoi, în anul 1895, el a fost numit ieromonah, iar după o vreme, egumen.

Părintele Lavrentie, om de statură mijlocie, nedezlipit de toiagul lui, avea un chip blând şi luminos; părul îi era alb că zăpadă, iar faţă emană bucurie; ochii albaştri trimiteau parcă spre cer.

Vestea despre bunătatea şi darul înainte-vederii părintelui Lavrentie se răspândea tot mai departe. Toată viaţă, sfântul a rostit rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”.

Cuvintele duhovniceşti ale cuviosului erau pline de har şi roditoare. Părintele îi iubea pe toţi şi era repede săritor la orice nevoie; lumea umblă în grupuri după el, dorind să audă un cuvânt de învăţătură sau pentru a-i cere un sfat de mântuire.

În vremurile grele, în care mănăstirile trebuiau închise de autorităţi „pentru reparaţii” (1930), părintele a trăit la poalele unui munte, la o văduvă drept-credincioasă. La aceasta, părintele îşi petrecea tot timpul într-o micuţă cameră, în post şi rugăciune.

În anul 1941, după ce a început războiul, sfântul a redeschis fosta mănăstire de călugări din Cernigov, transformat-o în mănăstire de maici, precum şi Mănăstirea Domnitskii; în prima mănăstirea vieţuiau 75 de maici, iar în cea de a doua, numai 35. Sfântul s-a ocupat mult de corul bisericii, precum şi de refacerea bisericilor şi a clădirilor monahale.

La un moment dat, sfântul a proorocit, zicând: „Din acest moment eu voi mai trăi un an şi jumătate. Anul 1950 vă va arăta, iar în 1952 veţi vedea multe rele”. Cuvântul i s-a împlinit întocmai, căci Sfântul Lavrentie a trecut la cele veşnice în anul 1950, iar în anul 1952, Mănăstirea Domnitskii a fost închisă de autorităţi, „pentru reparaţii”.

În toamna anului 1949, cuviosul Lavrentie, fiind tare slăbit, a participat la ultima sa priveghere; după slujbă, el a fost dus pe mâini la chilia sa, de unde nu s-a mai ridicat din pat. Bolnav fiind, sfântul s-a împărtăşit zilnic, până în ultima zi.

După o boală de câteva luni, Sfântul cuvios Lavrentie de Cernigov a adormit întru Domnul în anul 1950, în ziua Botezului Domnului, la ora 10.30, după citirea Psaltirii şi a altor rugăciuni. Trupul său a rămas în biserica vreme de patruzeci de zile, neschimbându-se câtuşi de puţin. În ziua de 20 februarie 1950, sfântul a fost coborât în mormânt.

Cernigov - locul în care am aflat că sfinţii sunt vii!

Primul pelerinaj în Rusia şi Ucraina, oct 2005

Terminasem pelerinajul nostru în Rusia şi ultimele 2 zile erau dedicate Ucrainei - Marea Lavră din Kiev şi apoi Poceaev - locul în care Maica Domnului s-a arătat la doi păstori pe la anul 1600, iar urma tălpii ei s-a păstrat pe piatră, de sub piatră izvorând apă… Acum este acolo o mănăstire mare, loc de pelerinaj binecuvântat pentru ruşi, lituanieni, români ca noi etc. (mănăstire cu multe locuri de cazare). Acestea două erau obiectivele noastre de final de pelerinaj (eram deja de 12 zile pe drumurile Rusiei).

Aşadar am intrat în Ucraina noaptea, în primul oraş de lângă graniţă microbuzul a oprit pe marginea drumului ca să dormim câteva ore, iar dimineaţa pe la ora 10.30 am căutat să vedem ce se poate vizita în Cernigov - acesta era oraşul în care ne aflăm.

Oraşele ucrainiene seamănă cu oraşele/cartierele româneşti construite pe vremea lui Stalin: clădiri masive, geamuri nu prea mari, ceva magazine, parcuri cu frunze ruginii…Am oprit în centru, unde am fost îndrumaţi către zidurile unei biserici-cetăţi, care s-a dovedit ulterior a fi un complex muzeal şi biserică, locaş încă ne-redat cultului ortodox.
Biserica era foarte frumoasă, cu uşi împărăteşti înalte, aurite, impresionante; ne-am închinat la racla unui sfânt şi am plecat. Nu ştiu nici acum, dar, după cartea citită la întoarcerea din pelerinaj, cred că este mănăstirea Sfânta Treime a Sfântului Ilie, întemeiată la anul 1069, închisă în anii ’30 de puterea ateistă, redeschisă în 1941 şi apoi închisă din nou, în 1960.

Ignorând complet sfinţenia locului, am întrebat pe stradă unde este mănăstirea Sfântului Lavrentie, despre care maica Stareţă Serafima ştia cu siguranţă câte ceva.

Am ajuns aşa la o altă mănăstire, tot în oraş, mănăstire - parc, cu biserică mare, renovată, în care nu cred că am intrat…ne-a ieşit în cale o măicuţă care vorbea româneşte/moldoveneşte, maica Anastasia, rasoforă în Mănăstirea Eletki (alături de fiica sa care avea acum 21 de ani, erau de vreo 5 ani colo). Ne-a îndrumat spre închinare la paraclisul Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, iar eu am fost bucuroasă că, după atâtea zile de pelerinaj rusesc, am găsit o biserică cu acest hram binecuvântat (îl iubesc mult pe Sfântul apostol Pavel).

Apoi ne-a invitat la masă, într-o clădire veche, masivă, nerenovată, fără apă curentă, unde câteva persoane se nevoiau spălând nişte cartofi plini de pământ, aduşi în saci. Ne era foame, am mâncat cu poftă şi am mulţumit.

Între timp, maica Stareţă Serafima începuse să se împrietenească cu maica Serafima a locului, o măicuţă frumoasă, înaltă, de vreo 40 şi ceva de ani, cu alură de intelectual şi care, cu şorţul în faţă, trebăluia la bucătărie. Volubilă, ne-a povestit multe despre istoria locului, dar şoferul nostru moldovean nu traducea aproape nimic, aşa încât am sfârşit prin a ne plictisi, rugându-ne să nu mai pierdem vremea pe acolo, că trebuia să ajungem la Kiev.

Eu chiar m-am gândit, prima oară în acest pelerinaj, că dacă ar fi să aduc pelerini pe acelaşi traseu în Rusia, probabil că voi "sări" acest loc noroios şi care nu ne "spunea" nimic…

La microbuz, maica Anastasia - moldoveanca, ne-a rugat să o aşteptăm să-şi îmbrace veşmântul de rasoforă (a ţinut foarte mult la asta, cu toate insistenţele noastre legate de grabă) ca să ne poată conduce la biserica unde se aflau moaştele Sfântului Lavrentie, despre care ne spusese că a murit în 1950, iar ucenica sa - maica Ambrozia, de 80 de ani, este acum stareţa acestei mănăstiri. A fost prima informaţie care m-a făcut să mă gândesc că aici oameni şi sfinţi, sfinţi şi oameni, trăiesc laolaltă…

Între timp, maica Stareţă Serafima, care cumpărase la plecarea din România o pătură ca să o dea acolo unde era nevoie - fără să o lase nicăieri până acum, la final de pelerinaj - văzând sărăcia acestui loc, lipsa de confort a măicuţelor, a dăruit această pătură surorii sale întru nume, maica Serafima de la Cernigov. Faţă de bogatele mănăstiri ruseşti, care acum se restaurează în mod evident cu multe fonduri, această primă mănăstire ucraineană vizitată contrasta puternic…

Maica Anastasia s-a întors alergând, îmbrăcată frumos şi "fluturând" victorioasă în mână bastonul tămăduitor al Sfântului Lavrentie, despre care ne-a spus că scoate duhurile rele din om. Ne-a "ciocănit" pe fiecare pe spate şi pe umeri, râzând şi ne-a spus că sunt unele persoane care se tem de bastonul acesta care are 180 de ani. Apoi l-a "predat" colegei sale maica Serafima şi s-a suit în microbuzul nostru.

"Întâlnirea" cu Sfântul ierarh Teodosie al Cernigovului

La biserica unde se află moaştele Sfântului Lavrentie am intrat în urma altora, pentru că făceam poze…În dreapta altarului erau moaştele unui sfânt, în stânga erau cele ale Sfântului Lavrentie. M-am dus către dreapta, acolo unde racla era deschisă şi maica Stareţă Teoctista de la mănăstirea Apa din Maramureş (colegă de pelerinaj) se ruga la picioarele sfântului.

M-am aşezat în genunchi, am pus mâinile direct pe mâna sfântului şi am început să înşir numele pomelnicului meu, pentru că în Rusia, neştiind caracterele slave, nu am dat pomelnice scrise şi la fiecare sfinte moaşte eu mă rugam frumos şi conştiincios, pentru fiecare din cei dragi mie, vii şi morţi. Ocupată fiind eu cu pomenitul, pe la mijocul listei din gând, am simţit că mâna sfântului lângă care eram îmi respinge mâna! A fost atât de puternică senzaţia, că am sărit ca arsă!

Am speriat-o pe maica Stareţă Teoctista, care şi-a întrerupt şi ea rugăciunea de la picioarele sfântului. I-am spus ce am păţit şi mi-a zis: nu, bara asta metalică groasă, aşezată de-a lungul raclei (pe care noi ne sprijineam) s-a rotit! Bine, aşa o fi…

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, m-am aşezat din nou cu mâna pe mâinile sfântului pe care nici nu ştiam cum îl cheamă şi, după ce m-am mai liniştit, am dat să îmi continui pomelnicul viilor, de unde rămăsesem… parcă mâinile sfântului pulsau slab sub mâinile mele…mi se pare! Am reluat pomelnicul celor dragi, preocupată să nu uit pe cineva, când, brusc, mâna sfântului s-a mişcat către mine, parcă respingând mâna mea!

De data asta m-am tulburat de tot, maica Teoctista şi-a oprit şi ea rugăciunea şi nu a mai îndrăznit să o reia, iar eu am căutat-o prin biserică pe maica Anastasia, să o întreb dacă se poate ca un sfânt să se mişte, dacă e de bine sau de rău pentru mine şi, de fapt, cine este sfântul acesta?

"Este un sfânt de 500 de ani, foarte blând, Sfântul ierarh Teodosie, care a făcut multă ascultare şi care a fost trimis din Rusia să fie ierarh al Rusiei şi al Ucrainei; mare făcător de minuni. Sigur, sfinţii se mişcă, este de bine".

Din acel moment maica Anastasia nu s-a mai despărţit de mine, eu am cumpărat 4 icoane (toate de acolo) ale Sfântului Teodosie şi am plecat, cu tot grupul, mai departe să vizităm dealul Boldina, peştera cu altarele sale subterane, în care s-au nevoit, s-au rugat şi s-au mântuit, sub pământ şi în faţa altarelor de chirpici, sute sau poate mii de creştini, de la anul 1000 încoace…

Cernigov, loc pulsând de sfinţenie, loc binecuvântat în care am primit o mare lecţie de Ortodoxie vie: aici, unde nu mi se părea a fi nimic special, un sfânt de peste 400 de ani s-a mişcat pentru mine, anulând gândul meu atât de păcătos. Doamne, "fără dumnezeiasca Ta luminare, orbi fiind cu adevărat, nu putem să desluşim nici întru judecăţi adevărul, nici întru fapte binele, nici întru bunătăţi folosul, ci cu prefacerile lucrurilor amăgindu-ne, de zeci de mii de ori greşim…."

Am plecat din Cernigov spre Kiev pe la ora 15, tulburată, după ce am luat de la maica Anastasia adresa şi numărul de telefon (7-88-90) ale Sfintei Mănăstiri Eletki, acolo unde nevoile sunt multe, de la material negru pentru veşminte, la pături, alimente sau bani - orice este bine primit…

Ajunsă acasă, am căutat cu înfrigurare pe internet cărţi despre Sfântul Lavrentie, cel la care apucasem să mă închin în grabă, după "întâlnirea" mea cu Sfântul Teodosie… mă gândeam că fiind un sfânt cunoscut, în cărţile despre el voi găsi şi referinţe despre sfântul care mă interesa în cel mai înalt grad acum pe mine - şi aşa a şi fost!

Sfântul Lavrentie al Cernigovului

"Viaţa, învăţăturile, minunile şi acatistul Sfântului Lavrentie al Cernigovului" de la Editura Egumeniţa mi-a dat nu doar informaţii asupra sfinţeniei locului, ci m-a făcut să-l cunosc şi să-l iubesc pe Sfântul Lavrentie, pe care acum îl simt transparent, cumva foarte accesibil mie.

A fost duhovnicul mănăstirii de maici Sfânta Treime din Cernigov într-o vreme când ateismul stăpânea Rusia şi, fără să aflăm cum, a ajuns repede la stadiul de sfinţenie care îi permitea să spună cu simplitate: " după cum boabele de grâu se văd toate într-un pahar, aşa văd şi eu gândurile fiecăruia".

Se întâmpla să vină câte cineva la el la spovedanie pentru prima oară şi părintele îi punea patrafirul pentru împărtăşanie: "dar părinte, eu nu m-am spovedit"! "Ba da, când ai venit pe drum te-ai spovedit la mine - spunea femeii care într-adevăr îşi recapitulase păcatele în gând în drumul către biserică.

La spovedanie ştia păcatele din copilărie ale oamenilor şi le făcea dezlegare. Altora le spunea direct răspunsurile la întrebările lor sau le dădea sfaturi care ulterior îi fereau de moarte (să nu plece la drum şi drumul se surpa, sau trenul deraia, sau în pădure tâlharii aşteptau etc.)

La foarte multe femei le-a prezis foarte devreme că vor fi călugăriţe sub un anumit nume, chiar pe vremea când ele copile fiind nici nu se gândeau la aşa ceva; pe o femeie care dorea să se călugărească a refuzat-o spunând: ”cine va mai naşte viitorii ierarhi?”.

În timpul celui de-al doilea război mondial o altă femeie a venit să se roage pentru sufletul fratelui ei, prizonier în Germania şi de la care nu mai aveau veşti de mult; părintele Lavrentie şi-a pus partrafirul, s-a rugat, s-a uitat lung în zare şi i-a spus:” într-adevăr, în oraşul nemţesc sunt numai ruine, dar fratele tău este viu şi se va întoarce” - ceea ce s-a şi întâmplat.

Mănăstirea avea grădină de legume, dar ciorile făceau pagube; după rugăciunea Sfântului Lavrentie, ciorile au trecut pe acolo dar nu au mai stricat nimic; la fel şi vrăbiile care ciuguleau orzul, sau omizile care mâncau varza - acestea s-au retras toate în lac.

A vindecat mulţi oameni, strângându-le capul la pieptul său şi rugându-se; unei femei i-a spus să se roage la Sfântul Teodosie, apoi a rostit: “ câtă vreme a crescut, tot atâta vreme să descrească” - noaptea femeia l-a visat pe Sfântul Teodosie spunându-i aceeaşi rugăciune, iar boala, care evoluase timp de 3 ani, în următorii 3 ani s-a retras definitiv.

Sfântul Lavrentie a avut mare evlavie la Sfântul ierarh Teodosie şi a făcut toate demersurile pentru ca Sfintele moaşte ale acestuia să fie aduse la Cernigov (unde se odihnesc în aceeaşi biserică cu moaştele Sfântului Lavrentie), prezicând că de acum nu vor mai fi luate din Cernigov niciodată!

Extraordinară mi se pare şi relatarea în care o soră spune că a fost la Stareţul Iona din Kiev să se roage; stareţul a primit-o, i-a făcut o metanie mare spunând: “aceasta nu este pentru tine, ci pentru stareţul vostru sfânt [Lavrentie] “şi i-a dat o scrisoare pentru părintele Lavrentie. Când a ajuns acasă, părintele Lavrentie a fost foarte bucuros la primirea metaniei şi a scrisorii, spunând: “ eu îl ştiu după duh [pe stareţul Iona] dar niciodată nu l-am văzut la faţă!”

Părintele Lavrentie a alinat multă suferinţă în acei ani de război şi de după război, când în Ucraina era sărăcie lucie, femei cu mulţi copii rămase fără bărbaţi şi fără nici un ajutor, când prigoana comunistă începuse închizând mănăstiri şi pustiind suflete.

El spunea că "nouă, ortodocşilor nu ne trebuie nimic, doar credinţa, mântuirea sufletului şi intrarea în Împărăţia cerului, iar Mama noastră Biserica Ortodoxă le are pe toate! "

"Mult pătimitoarea noastră Biserică a rezistat într-un stat ateu". Oamenii se pot mântui uşor prin credinţă.

A proorocit că "Domnul va milui Sfânta Rusie pentru că a avut timpuri îngrozitoare înaintea venirii lui antihrist" care nu este departe: "În Rusia va înflori credinţa ortodoxă, dar pentru puţin timp, deoarece va veni înfricoşătorul Judecător să judece vii şi morţii. De împăratul rus se va teme chiar şi antihrist. În timpul lui antihrist Rusia va fi cea mai puternică împărăţie din lume."

Multe din proorocirile sale deja s-au adeverit.

În ultima parte a vieţii sale, părintele Lavrentie a stat zăvorât într-o casă modestă a unei măicuţe din Cernigov (mănăstirea fiind deja închisă de comunişti), la cameră să se putea ajunge doar trecând printr-o bibliotecă, căreia trebuia să i se scoată cărţile şi rafturile. Câteva nopţi, măicuţa a auzit din camera părintelui voci, iar părintele Lavrentie i-a spus cu bucurie apoi: "maică, noi am avut oaspeţi şi tu ai fost martoră. Cine? Pe proorocul Ilie şi pe dreptul Enoh. Au discutat cu mine despre soarta lumii, despre Rusia, despre împăratul ortodox şi despre antihrist. Mi-au spus că va veni să vorbească cu mine Sfântul apostol Ioan Teologul." (aceasta era în 1939). Într-o noapte din septembrie 1940, părintele a fost vizitat şi de Sfântul apostol şi evanghelist Ioan, cu care a discutat aproape 7 ore, completând discuţiile avute cu Sfântul Ilie şi dreptul Enoh despre soarta lumii şi înfricoşătoarea Judecată a lui Hristos.

De altfel, părintele Lavrentie a mai mărturisit că în timpul vieţii a fost vizitat de câteva ori de către Maica Domnului, împreună cu Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil.

La moartea sa, în anul 1950, a fost îmbrăcat în marea schimă, de care s-a învrednicit cu mult timp înaintea sfârşitului său, în taină, cu binecuvântarea Preasfinţitului Pahomie (nu se ştia de aceasta).

Părintele Lavrentie a fost extraordinar de mult iubit de credincioşii săi, care, timp de 40 de zile cât sicriul a fost lăsat în biserică şi s-a slujit necontenit, a fost privegheat cu durere ce nu poate fi descrisă. Mâinile sale, sărutate de mii de credincioşi, au rămas moi şi calde, ca la un om ce doarme.

Cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguitor către Dumnezeu, roagă-te şi pentru noi!

Ce mai pot eu să spun acum? Decât că întaistătători ai mănăstirii Eletki din Cernigov, pe la anii 1650, au fost şi Sfântul Teodosie (cel venerat de Sfântul Lavrentie, lângă care se odihneşte întru Domnul) şi Sfântul Dimitrie al Rostovului (cel ale cărui moaşte au venit la tine, Manuela, în preajma acestui binecuvântat Crăciun).

Şi dacă mă gândesc bine, singurii sfinţi ruşi care ne-au primit în acest pelerinaj cu raclele deschise au fost Sfinţii Dimitrie al Rostovului - cu Sfântul ierarh Avraam în aceeaşi biserică - şi Sfântul Teodosie cu Sfântul Lavrentie în aceeaşi biserică.

Fie ca rugăciunile lor către Domnul să ne aducă binecuvântare, iertare de păcate, alinarea suferinţelor şi mântuire!

Maria Chirculescu
Miriam Turism

Sursa:
http://www.miriamturism.ro/cernigov-%E2%80%93-locul-in-care-am-aflat-ca-sfintii-sunt-vii/

Sfântul Lavrentie al Cernigovului

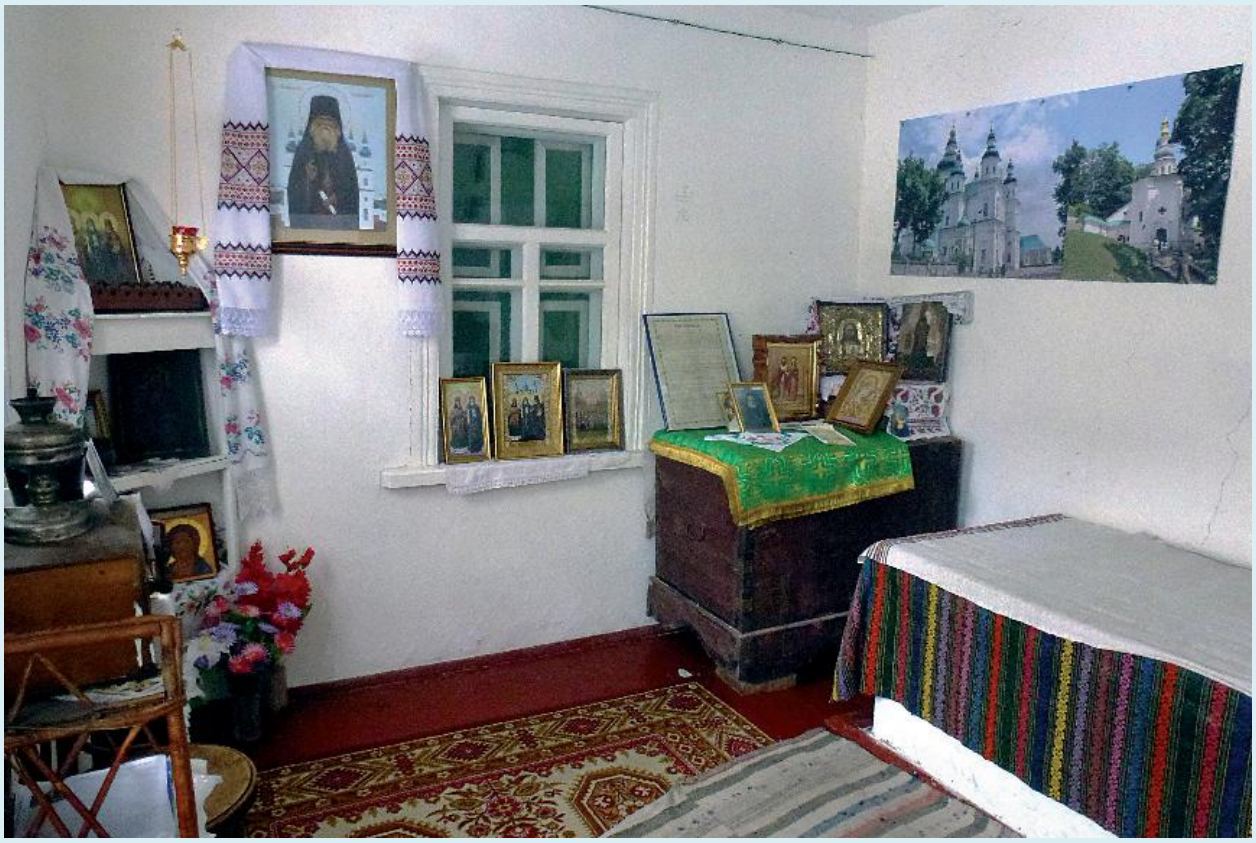

Casa în care a vorbit cu Sfântul Ilie, cu dreptul Enoh, cu Sfântul Ioan Teologul…

Lumea Credinţei 7 august 2018

În secolul XX, secolul marii prigoane împotriva Bisericii creştine şi a slujitorilor săi, secolul în care, cu o ură nedisimulată, monstruoasă, puterea atee din estul Europei a batjocorit şi a supus la grele persecuţii şi chinuri milioane de creştini (exact ca în primele patru veacuri de după Hristos), Dumnezeu a lăsat în Rusia câteva figuri emblematice de oameni ai Săi, care au sprijinit şi au întărit în credinţă poporul drept-credincios:

- Sfântul Ioan de Kronstadt (trecut la Domnul în anul 1908),
- Sfântul Iona din Odessa (1924),
- Sfântul Serafim de Virița (1949),
- Sfântul Lavrentie al Cernigovului (1950),
- Sfânta Matrona din Moscova (1952),
- Sfântul Luca, arhiepiscopul Crimeii (1961),
- Sfântul Ioan Maximovici (pentru diaspora rusă, 1966)…

Aceştia sunt poate cei mai cunoscuţi sfinţi ai secolului XX - teologi cu lucrări de mare anvergură duhovnicească, nebuni pentru Hristos, stâlpi ai Ortodoxiei veneraţi pe bună dreptate de poporul pravoslavnic. Unii dintre ei au lăsat proorociri asupra vremurilor din urmă, care deja au început să se împlinească.

***

Sfântul Lavrentie al Cernigovului (1868 - 1950), stareţul înzestrat cu darul înainte vederii şi al facerii de minuni, cel care spunea: „După cum se văd toate boabele de grâu într-un pahar, aşa văd şi eu gândurile fiecăruia", a trebuit să trăiască o vreme în afara Mănăstirii Sfintei Treimi din Cernigov, al cărei egumen a fost.

După închiderea mănăstirii de către comunişti, între anii 1930 şi 1941, stareţul a vieţuit într-o casă modestă, la poalele dealului Boldina, la o văduvă evlavioasă care se numea Elena - în monahism Evlampia. Casa avea o încăpere principală nu foarte spaţioasă şi o alta mai mică (cât o cămară) şi de fapt ascunsă, pentru că accesul în această a doua cameră se putea face doar dacă se dădea la o parte biblioteca ce bara uşa dintre cele două spaţii de locuit.

Stareţul Lavrentie a trăit zăvorât în această micuţă încăpere timp de unsprezece ani, primind doar pe fiii săi duhovniceşti pe care dorea să îi vadă şi care de regulă îl vizitau mai ales noaptea târziu, de frica KGB-iştilor…

Numai maica Evlampia putea să facă posibil accesul către stareţ, dând la o parte cărţile şi rafturile din bibliotecă.

Monahia Evlampia - gazda Sfântului Lavrentie - a păstrat în amintire următoarele: *"Era în anul 1939. Părintele a discutat o noapte întreagă. Nu am putut să pricep cu cine a discutat. Nu am îndrăznit să intru şi să văd. Dimineaţa, părintele a spus: «Maică, am avut musafiri şi tu ai fost martoră». Atunci am întrebat: «Pe cine?» Stareţul a răspuns cu bucurie: „Proorocul lui Dumnezeu, Ilie şi dreptul Enoh. Ei au discutat cu mine despre ultimele încercări ale lumii, despre Rusia, despre împăratul ortodox şi despre antihrist. Ei au mai spus că va veni să stea de vorbă cu mine Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul»".*

După zece ani de la această primă, uluitoare discuţie, în 26 septembrie 1949 (pe stil vechi), tot noaptea şi tot fără ca maica Evlampia să fi facilitat intrarea cuiva la stareţ, Sfântul stareţ Lavrentie s-a învrednicit de vizita evanghelistului Ioan Teologul. Ei au discutat aproape şapte ore. Sfântul evanghelist a completat cele spuse de proorocul Ilie şi dreptul Enoh şi i-a mai spus şi despre arătarea Crucii Domnului, despre învierea morţilor şi înfricoşata judecată a lui Hristos *(extrase din*

cartea Sfântul Lavrentie al Cernigovului, viaţa, învăţăturile, minunile şi acatistul Ed. Egumeniţa).

Practic, aceste întâlniri nocturne ale Sfântului Lavrentie cu Sfântul prooroc Ilie şi cu dreptul Enoh, apoi cu Sfântul Ioan Teologul, reprezinta „sursa" proorocirilor asupra vremurilor din urmă, pentru care Sfântul Lavrentie este acum atât de bine cunoscut şi în afara graniţelor Ucrainei.

***

Acum, în luna aprilie 2013, am vizitat din nou Cernigovul, împreună cu un grup de pelerini. Revin întotdeauna cu mare emoţie în acest orăşel prăfuit de provincie, cândva centru arhiepiscopal care, în epoca sa de glorie (secolele XI-XIII) făcea concurenţă Kievului!

Când l-am vizitat prima oară, în toamna ploioasă a anului 2005, la finalul primului meu pelerinaj în spaţiul ortodox răsăritean, Cernigovul mi s-a părut gri, plictisitor şi înnoroiat şi am avut gândul că nu există motiv să mai revin pe acolo! Impresia s-a păstrat însă doar preţ de vreo jumătate de oră, până la „întâlnirea" mea cu Sfinţii Teodosie şi Lavrentie ai Cernigovului, ale căror moaşte se află spre închinare în catedrala Sfintei Treimi!

Deşi atunci nu ştiam nimic despre existenţa acestora, i-am simţit atât de prezenţi, la modul concret, încât a fost pentru prima dată când am realizat că sfinţii trăiesc cu adevărat, că dincolo de un perete transparent prin care ei, dacă doresc, chiar pot trece către noi spre a ne ajuta (a ne tămădui, de exemplu!).

Aşadar, revin la Cernigov mereu, cu inima plină de bucurie, ca la întâlnirea cu cei dragi ai sufletului meu!

De obicei, la Cernigov vizităm un complex de obiective duhovniceşti care toate au legătură între ele şi care atestă, în acelaşi timp, continuitatea şi importanţa vieţuirii creştine în acest areal, de la secolul al unsprezecelea şi până astăzi:

- Mănăstirea Maicii Domnului Eleţ (1060) - mănăstirea în care a vieţuit Sfântul Lavrentie în ultimii ani ai vieţii sale, după redeschiderea acesteia;
- Catedrala Sfintei Treimi din Mănăstirea Sfintei Treimi a Sfântului Ilie (1069) - catedrala în care acum se află moaştele Sfântului Lavrentie, Sfântului Teodosie şi ale Sfântului Filaret; dealul Boldina, cu peştera din

secolul al XI-lea în care a vieţuit Sfântul Antonie, întemeietorul Lavrei Peşterilor din Kiev şi care era originar din aceste locuri.

De data aceasta, la Cernigov am avut o surpriză de proporţii: am găsit deschisă spre vizitare casa în care a vieţuit Sfântul Lavrentie în cei 11 ani de zăvorâre, casa maicii Evlampia! Casa în care Sfântul Lavrentie a primit vizita Sfântului prooroc Ilie şi a dreptului Enoh (în anul 1939) şi apoi a Sfântului Ioan Teologul (1949)!

Şi ştiind că Sfântul apostol Ioan este autorul cărţii Apocalipsei, iar Sfinţii Ilie şi Enoh se vor arăta lumii înaintea venirii antihristului, proorocirile lăsate de către Sfântul Lavrentie al Cernigovului despre vremurile din urmă, dar şi despre scindarea bisericii ucrainiene (deja realizată), sunt aşadar de maximă credibilitate şi interes!

Înghesuiţi în ceea ce părea să fie singura cameră a casei, în care se află expuse lucrurile Sfântului Lavrentie, precum şi portretul său pictat de maica Ambrozia (ultima fiică duhovnicească a Sfântului Lavrentie, ajunsă stareţă a Mănăstirii Eleţ), ascultăm ceea ce ne povesteşte bătrânica aflată pe post de muzeograf despre viaţa sfântului şi despre istoria locului: în anul 1941, când s-a redeschis Mănăstirea Eleţ, Sfântul Lavrentie a părăsit această casă, în care au mai rămas să vieţuiască două fete, uceniţele maicii Evlampia. După aceea casa nu a mai fost locuită de mireni, astăzi aparţinând Episcopiei.

A fost restaurată în perioada 2009‑2010 şi toate exponatele sunt lucruri găsite aici, din perioada în care a trăit Sfântul Lavrentie… Remarcăm o icoana veche, scorojită, a Sfântului ierarh Teodosie (sec XVII), cel la care Sfântul Lavrentie a avut o foarte mare evlavie şi ale cărui sfinte moaşte a reuşit să facă să fie din nou aduse în Cernigov.

Ieşim în holul strâmt, care probabil a funcţionat şi ca bucătarie - aici este o sobă mare, tradiţională, cu loc de dormit deasupra şi în spatele căreia se află o altă intrare, cumva dosită, către cămăruţa din spate - cea în care a fost zăvorât timp de 11 ani Sfântul Lavrentie.

Este uimitor de cât de puţin spaţiu avea nevoie Sfântul Lavrentie şi, ceea ce este şi mai uimitor, este sentimentul copleşitor că exact acolo, în acest cadru umil, l-au vizitat Sfântul prooroc Ilie cu Sfântul Enoh şi Sfântul Ioan Teologul!

Când mă gândesc la Sfântul prooroc Ilie, cel care aleargă cu carul de foc pe norii cerului aducând ploile repezi de vară, cu tunete şi fulgere, parcă mi-e greu să îl

„văd” în această cămăruţă, discutând despre a doua sa venire pe pământ! Cel care, aşa cum spune acatistul său, „la sfârşitul vremurilor va arăta semne mari şi va săvârşi minuni pentru întărirea oamenilor în credinţa cea adevărată, spre a înfrunta pe vrăjmaşul antihrist”, Ilie, măritul prooroc şi înainte mergător al celei de-a doua veniri a lui Hristos, a fost acum nu foarte mulţi ani în această cămăruţă în care ne aflăm şi noi, împărtăşind Sfântului Lavrentie, pentru cei care au urechi să audă, cele ce vor fi peste… câţi ani?

Copleşitor amestecul de sfinţenie şi smerenie, copleşitoare - din nou - senzaţia că aici, la Cernigov, cele două lumi, cea văzută şi cea nevăzută, a Domnului, au un punct de întâlnire!

Veniţi şi veţi vedea! Cernigovul se află la doar la 750 km distanţă de Suceava!

Maria Chirculescu,
Miriam Turism

Ucraina a şasea zi

Pelerinajul meu în frumoasa Ucraina se apropia de sfârşit. Deja oboseala începea să se vadă în modul în care moţăiam în autocar, dar peste toate era o bucurie sfântă...Seara ajunsesem târziu la Goloseevo. Trăgeam cu toţii de bagaje cât mai multe, după ce vizitasem şi mănăstirea Sfinţii mucenici Flor şi Lavru, iar pe drumul de întoarcere oprisem şi la un magazin de prezentare al unei fabrici de ciocolată, bagajele noastre erau tot mai mari, tot mai grele... Am petrecut un rest de noapte liniştite deja cunoscându-ne şi împărtăşindu-ne cu bucurie fiecare din experienţa duhovnicească proprie, ne-am făcut rugăciunile fiecare după canoanele pe care le avem şi ne-am culcat.

Dimineaţa clopoţelul avea să ne trezească pentru ultima dată acolo, la Goloseevo. Ziua următoare plecare urma să fie înaintea clinchetului clopoţelului.

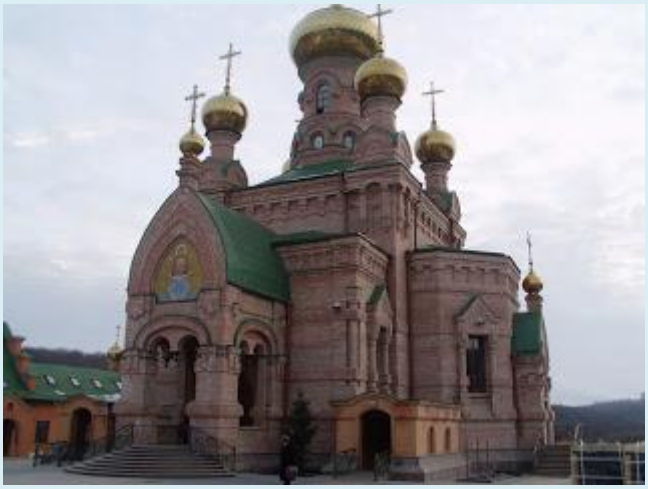

Am coborât în curte şi m-am îndreptat spre biserică, şi acolo am coborât la Sfânta Alipia. Fusta mea neagră şi broboada mare cu care îmi acopeream capul m-a arătau probabil ca pe o măicuţă, nu ştiu, dar m-am trezit cu o maică care îngrijea paraclisul în care se afla racla Sfintei Alipia, dându-mi un braţ de lumânări să le duc sus în biserică şi să le pun în sfeşnice. M-am închinat şi m-am rugat la raclă şi apoi am urcat în biserică. Recunosc că îmi era teamă să mă apropii de sfeşnicele în care ardeau lumânări, acolo este o linişte desăvârşită şi nimeni nu se plimba aiurea prin biserică, dar ce puteam face? Am făcut ascultare şi cu atenţie maximă am pus lumânările!

Am participat la Sfânta Liturghie care s-a ţinut la ora 6. Deja cântările preoţilor şi ale stranei, deşi în slavona veche, îmi sunau cunoscute. Şi locul în care deja m-am rugat de câteva ori în viaţa mea, era un loc al meu şi aşa va rămâne în amintire.

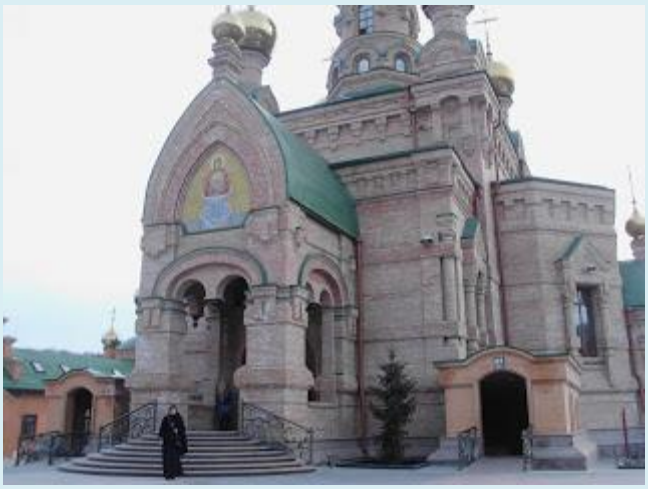

Am plecat după Sfânta Liturghie, spre Cernigov. Prima oprire a fost la Mănăstirea Adormirea Maicii Domnului Elet. Mănăstirea este un loc minunat a cărei existenţă se leagă de Maica Domnului şi Sfântul Lavrentie al Cernigovului

Sfântul Lavrentie, este un sfânt rus renumit pentru minunile şi proorociile sale. Sfântul este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 20 ianuarie, când acesta a trecut la cele veşnice.

Sfântul Lavrentie din Cernigov - după numele său de botez, Luca Evseevici Proscura - s-a născut în anul 1868, în localitatea rusească Karilsk, din regiunea Cernigov. Părinţii săi, Evsevii şi Hristina, au fost oameni simpli, dar muncitori şi credincioşi. Din cei şapte copii ai familiei, cinci erau băieţi, Luca fiind cel mai mic dintre aceştia.

Muncind încă de mic, împreună cu toţi membrii familiei sale, tânărul Luca a avut o viaţă destul de grea; copil fiind, din pricina unei căzături la joacă, el va şchiopăta toată viaţa cu un picior. Rămas orfan de tată încă de mic, iar mama lui căzând la pat, lui Luca i-au revenit mai toate sarcinile casei, ceilalţi fraţi muncind afară.

Studiile elementare au fost urmate de tânăr la Şcoala din satul natal. Pentru că avea o minte luminată, profesorul l-a rânduit să aibă grijă de elevii mai mici. Încă din această perioadă a copilăriei, Luca a simţit o atragere deosebită faţă de muzica bisericească, precum şi faţă de cântările vechi bisericeşti. Astfel, nu după multă vreme, Luca avea să cânte foarte bine la vioară, iar mai apoi, în corul bisericii, precum era obiceiul elevilor. La numai 12 ani, tânărul îi îndrumă pe ceilalţi corişti, iar la 14 ani ajunsese deja să conducă întregul cor al bisericii din sat.

Încă de mic, tânărul Luca a avut o viaţă curată şi o rugăciune smerită; pentru aceasta, el a fost învrednicit de Dumnezeu cu multe daruri duhovniceşti.

Astfel, adesea îl vedea pe diavol, fie când mergea singur pe drum, fie când lucra ceva în casă, ori în curte. Cum era şi firesc, dorinţa după viaţa monahală nu a întârziat să apară în inima tânărului.

Când avea putinţă, Luca mergea la Mănăstirea Rahla, aflată la o distanţă de 19 kilometri de satul său, spre a lua aminte la viaţa monahilor rugători. Abia după moartea mamei sale, renunţând la partea sa de moştenire, Luca a mers la mănăstirea iubită, spre a se călugări. Aici, stareţul l-a rânduit pe tânăr în corul bisericii, aşteptând momentul potrivit spre a-l călugări.

În scurtă vreme, vestea despre viaţă curată şi mintea luminată de har a tânărului Luca s-a răspândit în toată regiunea. Astfel, episcopul Antonie, care purta de grijă locului în care se afla mănăstirea, l-a luat pe tânărul nevoitor, spre întristarea călugărilor de la Mănăstirea Rahla, şi l-a aşezat în Mănăstirea Sfânta Treime, o mănăstire din localitatea Cernigov. Cu această ocazie, episcopul a spus călugărilor: "Ăsta e un aşa Luca, de care o să întrebe toată lumea."

Luca s-a întristat de dorinţa episcopului, el iubind mult mănăstirea în care se instalase dintru început, însă în noaptea cu pricina, Maica Domnului de la Cernigov i-a apărut şi l-a binecuvântat. A doua zi, în zori, luând binecuvântare de la stareţ, Luca a plecat la drum. La început, după dorinţa episcopului, Luca s-a ocupat de tinerii seminarişti.

Mănăstirea Sfânta Treime din Cernigov este locul unde Luca a fost tuns în monahism, primind numele de Lavrentie. Mai apoi, în anul 1895, el a fost numit ieromonah, iar după o vreme, egumen.

Părintele Lavrentie, om de statură mijlocie, nedezlipit de toiagul lui, avea un chip blând şi luminos; părul îi era alb ca zăpada, iar faţa emana bucurie; ochii albaştri trimiteau parcă spre cer.

Vestea despre bunătatea şi darul înainte vederii Părintelui Lavrentie se răspândea tot mai departe. Toată viaţa, sfântul a rostit rugăciunea "Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul." Cuvintele duhovniceşti ale cuviosului erau pline de har şi roditoare. Părintele îi iubea pe toţi şi era repede săritor la orice nevoie; lumea umbla în grupuri după el, dorind să audă un cuvânt de învăţătură sau pentru a-i cere un sfat de mântuire.

În vremurile grele, în care mănăstirile trebuiau închise de autorităţi "pentru reparaţii" (1930), părintele a trăit la poalele unui munte, la o văduvă drept-credincioasă. La aceasta, părintele îşi petrecea tot timpul într-o micuţă cameră, în post şi rugăciunea.

În anul 1941, după ce a început războiul, sfântul a redeschis fosta mănăstire de călugări din Cernigov, transformat-o în mănăstire de maici, precum şi Mănăstirea Domnitskii; în prima mănăstirea vieţuiau 75 de maici, iar în cea de a doua, numai 35. Sfântul s-a ocupat mult de corul bisericii, precum şi de refacerea bisericilor şi a clădirilor monahale.

La un moment dat, sfântul a proorocit, zicând: "Din acest moment eu voi mai trăi un an şi jumătate. Anul 1950 vă va arăta, iar în 1952 veţi vedea multe rele." Cuvântul i s-a împlinit întocmai, căci Sfântul Lavrentie a trecut la cele veşnice în anul 1950, iar în anul 1952, Mănăstirea Domnitskii a fost închisă de autorităţi, "pentru reparaţii".

În toamna anului 1949, cuviosul Lavrentie, fiind tare slăbit, a participat la ultima sa priveghere; după slujbă, el a fost dus pe mâini la chilia sa, de unde nu s-a mai ridicat din pat. Bolnav fiind, sfântul s-a împărtăşit zilnic, până în ultima zi.

După o boală de câteva luni, Sfântul cuvios Lavrentie de Cernigov a adormit întru Domnul în anul 1950, în ziua Botezului Domnului, la ora 10.30, după citirea Psaltirii şi a altor rugăciuni. Trupul său a rămas în biserica vreme de patruzeci de zile, neschimbându-se câtuşi de puţin. În ziua de 20 februarie 1950, sfântul a fost coborât în mormânt.

***

“Dacă trebuie neapărat să pleci de la Sfânta Liturghie, atunci pleacă după „Tatăl Nostru”, iar dacă s-au scos Sfintele Daruri, atunci să stai cu frică şi să te rogi pentru că aici este prezent Însuşi Dumnezeu cu Maica Domnului şi cu toate puterile cereşti, iar dacă poţi, varsă măcar o lacrimă cât de mică pentru nemernicia ta. Căci îngerul tău păzitor se va bucura pentru tine. Dacă te întreabă atunci cineva ceva, tu răspunde-i, dar foarte scurt. Iar tu singură să stai în biserică precum stă lumânarea”.

***

“Lucrează, lucrează, dar să nu uiţi de rugăciunea lui Iisus! În minte trebuie introdusă permanent rugăciunea, altfel mintea umblă pe unde se nimereşte, şi acest lucru ni-l repeta fiecăreia când ne porneam la drum“.

***

“Cei care au râvnă şi merg cu bucurie la biserică, aceia sunt scrişi în Cartea Vieţii“”.

***

Ei, iată, când omul este rău atunci cu el este satana, cel viclean, şi îi întunecă sufletul, iar când te vei ruga pentru acela, dracul fuge de la el iar omul devine bun şi înţelegător.

***

“Părintele adesea repeta: - «Tare îmi este milă de tinerii preoţi fără experienţă, pentru că nu au destulă înţelepciune şi curaj ca să întrebe. Stau la ei pomelnicele aruncate pe geam şi peste tot prin toată chilia şi toate pomelnicele pe care nu le citesc aici, la Sfânta Proscomidie, le vor duce în spate în viaţa cealaltă (viitoare) şi va fi foarte grea povară lor. (Ei, fiind fără experienţă, scot părticele, iar pomelnicele stau aruncate peste tot). Dacă ar şti ei ce îi aşteaptă, atunci ar aduna toate pomelnicele aruncate şi necitite, le-ar pune cu grijă unul peste altul, şi cu frică, făcând semnul Sfintei Cruci peste ele, ar spune: „Pomeneşte, Doamne, pe toţi cei trecuţi în aceste pomelnice nepomenite de mine la rugăciune pentru slăbiciunea omenească”. Şi atunci ei n-ar mai răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru marea dragoste pe care o are Mântuitorul pentru noi.» Aşa spunea bunul nostru Părinte şi i se umpleau ochii de lacrimi amare“.

***

“Odată, în timpul războiului, măicuţa M. veni la Părintele ca să ceară binecuvântare pentru a-i face procesiune de înmormântare surorii ei, ce locuia într-un sat distrus de nemţi, şi despre care credea că murise în bombardament, la care Părintele a întrebat-o: - Ea te ajuta pe tine cu ceva? - Da, Părinte, întotdeauna mi-aducea lapte şi pâine. - Atunci nu va arde în foc şi nu se va îneca în apă! Măicuţa insista însă în continuare pentru binecuvântare ca să-i facă slujbă de înmormântare. - Du-te cu Dumnezeu, ţi-am spus, şi lasă-mă să-mi văd de ale mele, îi spuse Părintele şi s-a apucat de treabă. Măicuţa n-a crezut cuvintelor Părintelui şi s-a dus la un alt preot care i-a dat binecuvântare pentru înmormântare. Ea a făcut tot ce era de făcut pentru înmormântare, dar mare i-a fost mirarea când a doua zi după înmormântare o vede pe sora să că vine la dânsa vie şi nevătămată, aducându-i pâine şi lapte. Părintele Lavrentie s-a supărat foarte tare când a aflat de neascultarea măicuţei, spunând: <<Pentru ce mai veniţi la mine să întrebaţi dacă până la urmă faceţi tot cum vă duce capul, dacă faceţi tot ce vreţi voi?>>”.

La mănăstire se găseşte bastonul sfântului Lavrentie , baston cu care preotul având binecuvântarea maicii stareţe ne-a atins pe fiecare pe spate, pe cap, pe mem-bre... pentru tămăduire.

Mănăstirea Elet ne-a apropiat de Sfântul Lavrentie şi aşa, cunoscându-l mai bine, am mers la Catedrala Sfintei Treimii pentru a ne închina la moaştele sfântului. Catedrala Sfintei Treimii din Cernigov avea să ni-l aducă în viaţa noastră nu numai pe Sfântul Lavrentie dar şi pe Sfântul Teodosie şi pe Sfântul Filaret.

Sfântul Teodosie, arhiepiscop de Cernigov, aflarea moaştelor, 9 septembrie

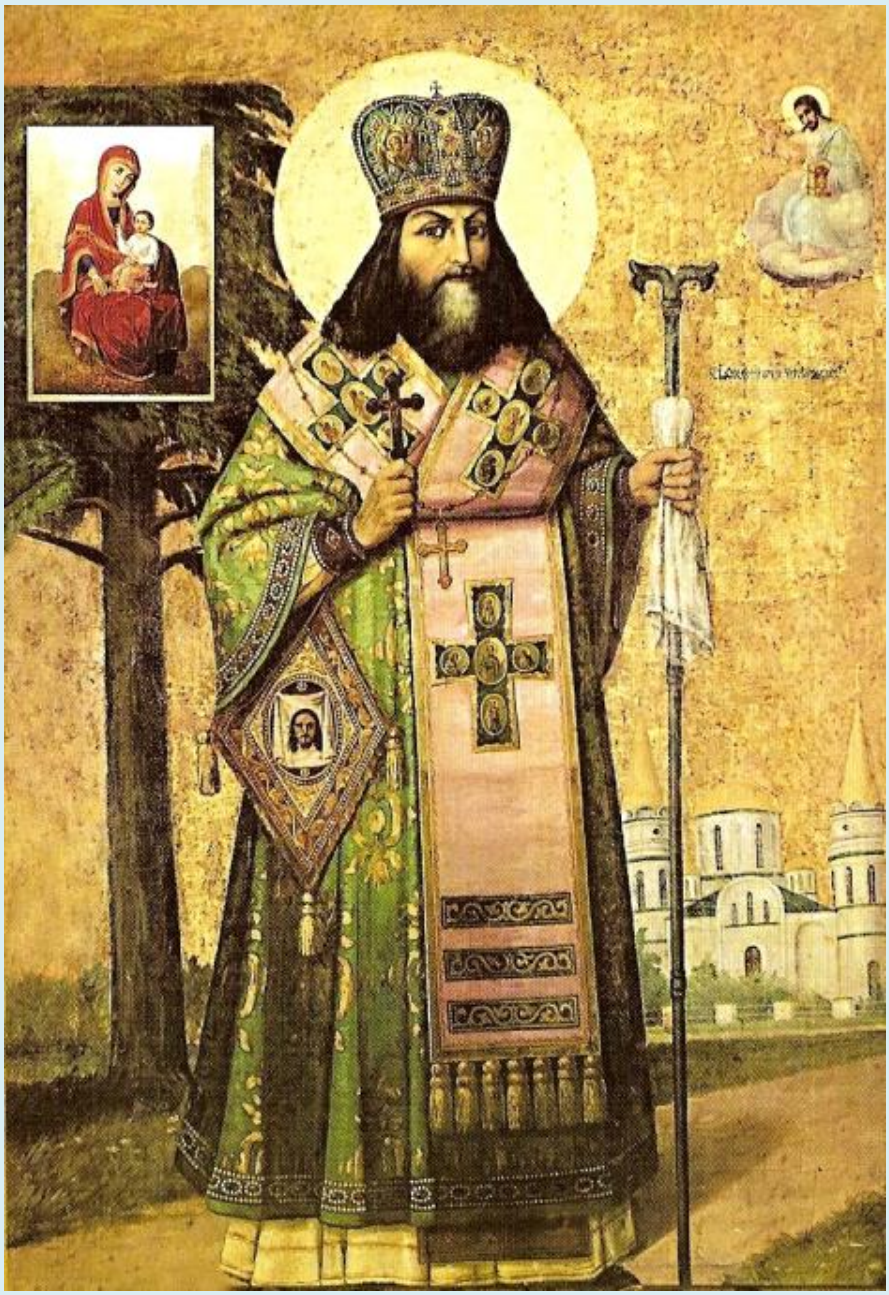

În 1896, sinodul rus l-a canonizat oficial pe Sfântul Teodosie (…1696), arhiepiscop de Cernigov, vieţuitor din sec. XVII. În acest scop, s-au făcut cercetări amănunţite de către inspectorii arondaţi, cu martori, referitor la minunile Întâmplate la mormântul acestuia din catedrala Sfinţilor Boris şi Gleb (Cernigov). Tot atunci s-a recunoscut autenticitatea sfintelor sale moaşte.

De origine nobilă, sfântul a urmat colegiul În cadrul mănăstirii Teofaniei din Kiev, fiind pregătit teologic aici de profesori celebri (călugări, preoţi şi episcopi). Fără a-

şi finaliza studiile, din cauza unui război survenit cu polonezii, care a determinat Închiderea parţială a colegiului, el s-a călugărit în Lavra Peşterilor din Kiev, primind numele de Teodosie, în cinstea Sfântului Teodosie de Kiev (pomenit la 3 mai). Deşi a fost solicitat ca arhidiacon şi administrator al reşedinţei mitropolitane de către mitropolitul Dionisie Balaban, Sfântul Teodosie a căutat un loc retras, cu reguli monahale severe, mergând la mănăstirea Krutit din Cernigov.

Ulterior, a fost numit egumen de Korsun, egumen de Kievo-Vidubit, a ctitorit schitul de pe insula Mihailovschina - unde l-a lăsat ca îngrijitor şi administrator pe ieromonahul Iov Opalinsky - a ajuns arhimandrit de Elet (Cernigov), apoi, în 1692, arhiepiscop de Cernigov. Ca egumen, a avut în grijă mai ales mănăstiri care fuseseră în stăpânirea uniaţilor sau ale iezuiţilor şi dominicanilor, pe care le-a restaurat şi reorganizat. De fapt, acesta era motivul pentru care acceptă părăsirea locurilor sale singuratice.

A avut şi o perioadă în care a fost acuzat ca „trădător de ţară”, de către un episcop, dar calomnia a ieşit la iveală în scurt timp, fiind scos de sub acuzare.

Ca ierarh, a considerat prioritate întărirea credinţei ortodoxe a păstoriţilor săi prin restaurarea lăcaşurilor de cult, prin ridicare de biserici şi mănăstiri noi, ceea ce a şi aplicat, ctitorind în special biserici în cinstea Maicii Domnului.

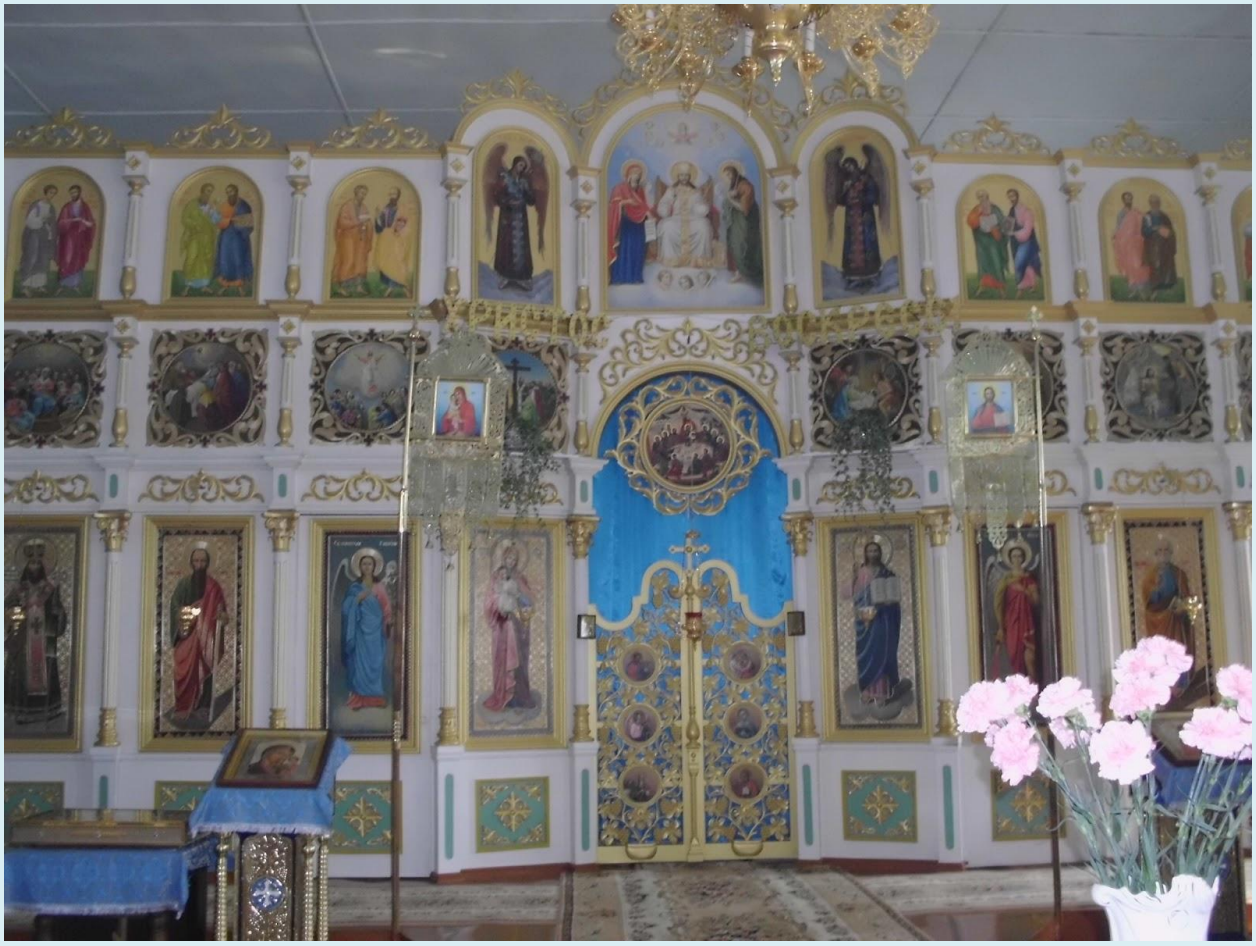

Apoi, a acordat un interes deosebit dezvoltării monahismului şi modului selecţionării candidaţilor pentru preoţie. A patronat şcoala clericală din Cernigov, unde a fost elev Sfântul Ioan Maximovici, ajuns mai târziu arhimandrit de Cernigov în locul său şi mitropolit de Tobolsk.

Vindecările petrecute în urma rugăciunilor credincioşilor la mormântul său au atras atenţia autorităţilor bisericeşti, care au stabilit două sărbători

În cinstea acestui sfânt, trecute în sinaxarele ruse: la 5 februarie şi la 9 septembrie. Până în 1896, Sfântul Teodosie de Cernigov avusese un cult local, neoficial, în virtutea memoriei vieţii sale sfinte, păstrate de Biserică.

La proslăvirea arhiepiscopului Filaret …

Arhiepiscopul Filaret al Cernigovului (1802-1866) a fost unul din cei mai învăţaţi arhierei ai sec. al XIX -lea. Abslovind Şcoala Duhovnicească din Satk, Serminarul Teologic din Tambovsk şi Academia Teologică de la Moscova, el toată viaţa şi-a închinat-o studiului, ştiinţei şi slujirii lui Dumnezeu.

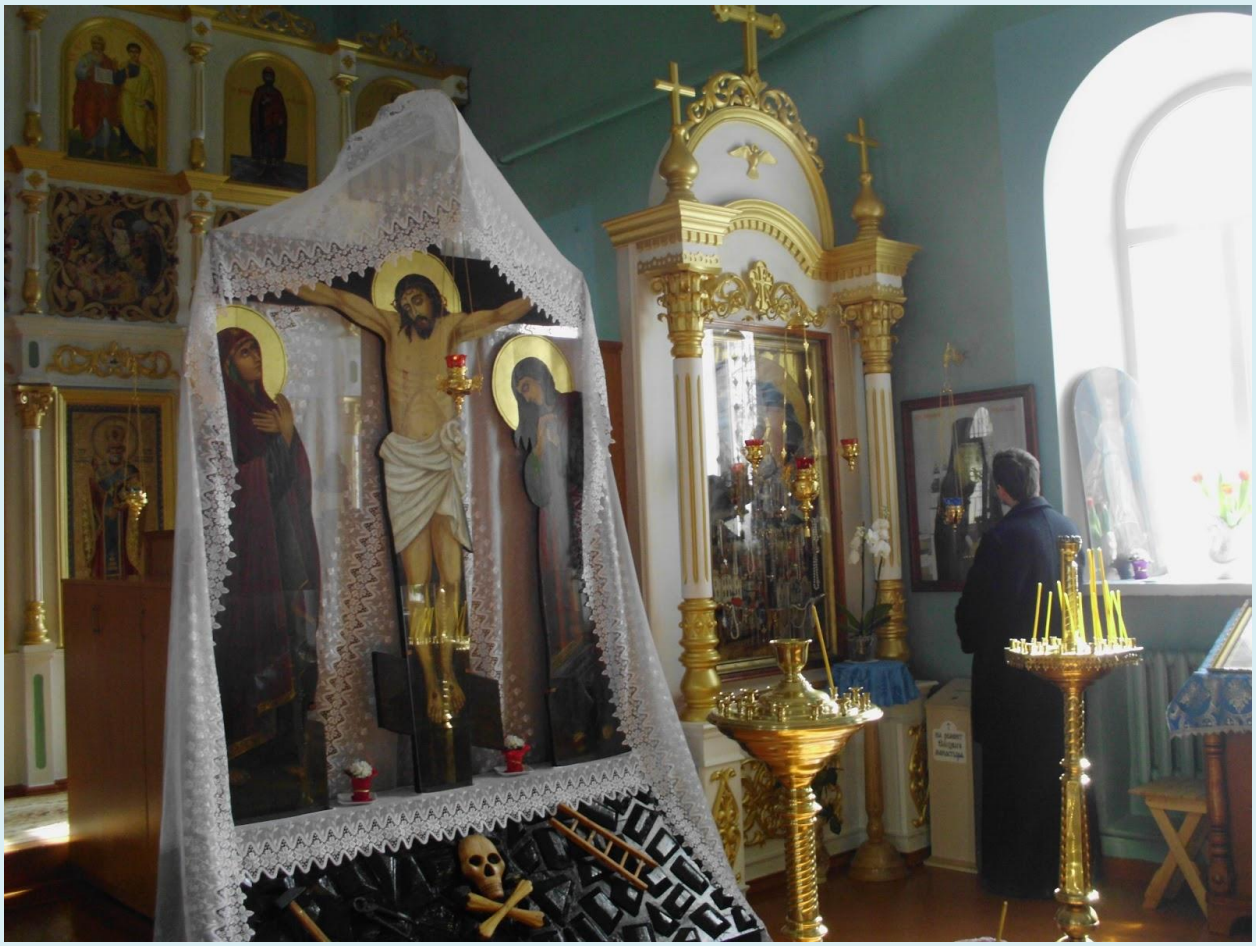

În anii de studiu tânărul seminarist şi viitorul ierarh l-a vizitat pe Sfântul Serafim de Sarov, care de altfel i-a şi prezis că va fi un mare luminător al Bisericii şi va deveni vestit în toată Rusia şi ca om de ştiinţă.
Familia de „Gumilevski" i-a fost pusă în timpul seminarului - pentru simplitate (de la latinescul "humilis" - smerit). A fost călugărit în timpul ultimului an de studiu la Academie, fiind în curând hirotonit în treapta de ieromonah.

Rămânând în continuare în Academia de la Moscova în calitate de profesor, ieromonahul Filaret a predat aici Istoria Bisericii Universale, Teologia Morală, Teologia Pastorală şi Teologia Dogmatică.

În 1833 a fost numit inspector, iar în 1835 - rector al Academiei de la Moscova, fiind tot atunci ridicat în treapta de arhimandrit.

Anume lui îi aparţine ideea traducerii în limba rusă a tuturor scrierilor Sfinţilor Părinţi, idee pe care mai târziu a susţinut-o şi Sfântul Filaret (Drozdov) - mitropolitul Moscovei.

În anul 1941 arhimandritul Filaret a fost hirotonit în treapta de episcop de Riga, iar în 1848 a fost transferat în episcopia de Harikov unde în 1857 a fost înaintat în treapta de arhiepiscop.

Abia în 1859 viitorul sfânt cu moaşte a fost numit arhiepiscop al Cernigovului. Aici şi-a desfăşurat activitatea sa arhipastorală în ultimiii şapte ani ai vieţii.

În timpul holerei din 1866 arhiepiscopul Filaret a întreprins o vizită în cadrul eparhiei sale pentru a-i întări în credinţă pe credincioşii săi slăbiţi cu duhul din cauza acelei mari cumpene care a secerat mii de vieţi omeneşti. Dar, cu voia lui

Dumnezeu renumitul ierarh s-a îmbolnăvit pe drum şi în data de 9 august a trecut la cele veşnice, murind în localitatea Konotop. De la Konotop până la Cernigov l-au petrecut pe ultimul drum mai mult de zece mii de oameni.

Sfântul a fost înmormântat sub altarul catedralei Sfintei Treimi din Cernigov. Astăzi Sfintele sale moaşte sunt aşezate spre cinstire în această biserică alături de moaştele Sfinţilor Teodosie şi Lavrentie al Cernigovului.

Momentele trăite la raclele celor trei sfinţi au fost atât de extraordinare, atât de încărcate de evlavie, încât preotul care slujea în catedrală a venit şi ne-a deschis raclele permiţându-ne astfel să ne plecăm capetele pe sfintele lor moaşte.

Am cântat cu lacrimi în ochi acatistul Sfântului Lavrentie şi ne-am rugat pentru ajutorul sfântului în lupta noastră permanentă cu ispitele. Şi Sfântul ne-a binecuvântat cu mirosul sfânt al sfintelor lui moaşte şi chiar cu mai mult decât atât... Catedrala ne-a făcut un dar... un veşmânt al Sfântului Lavrentie al Cernigovului, veşmânt la care credincioşii din România se pot închina... Când am plecat, am plecat fericiţi!

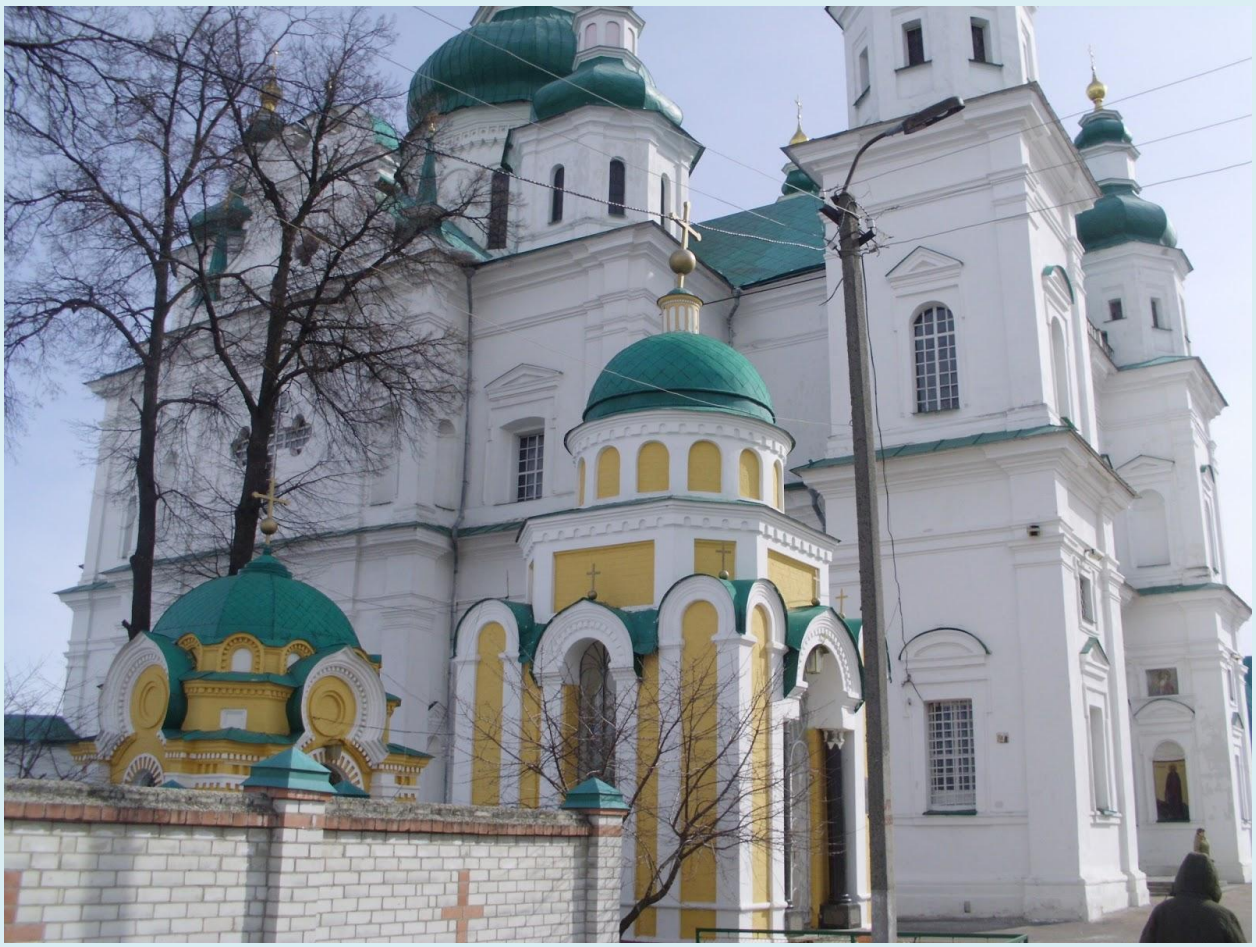

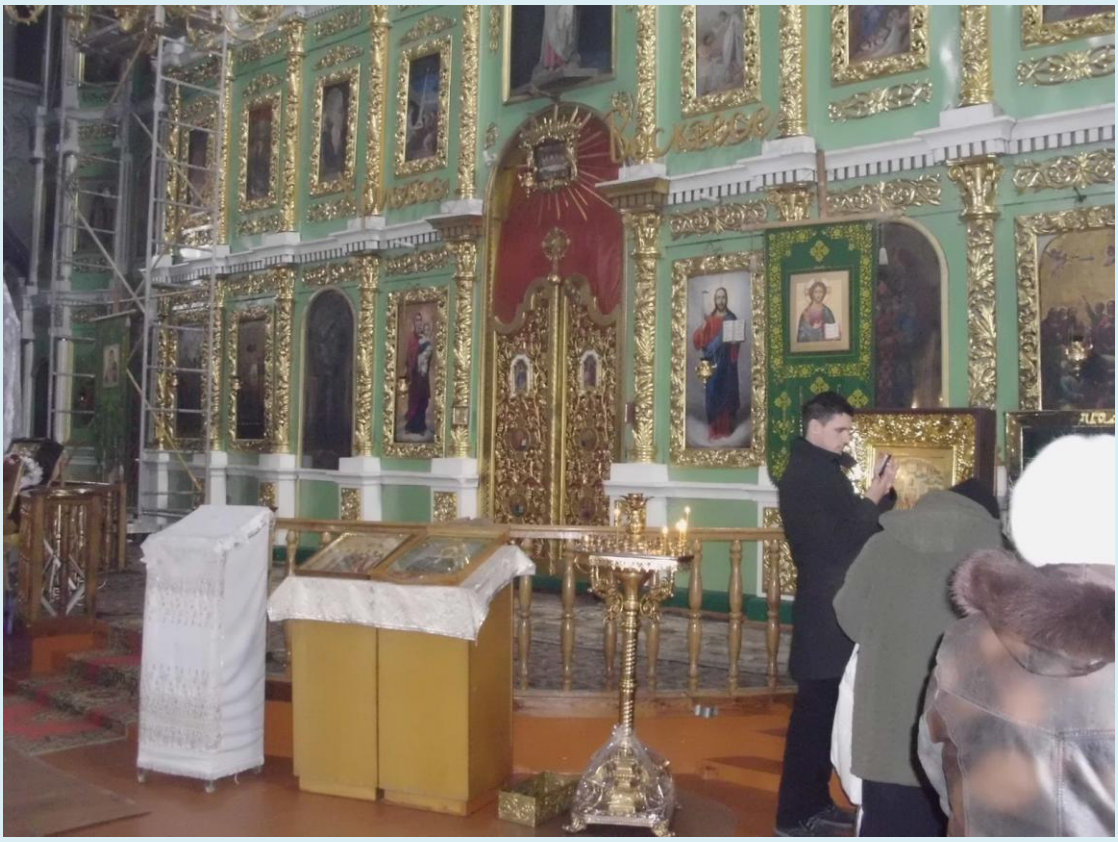

Почáевскія
Пр. Отцы

СТЫЙ
ФИЛА
РЕТЪ
ГУМИЛЕВС
КИЙ
АРХІЕ
ПКОПЪ
ЧЕРНИГОВСКИЙ
И
НЕЖИНСКИЙ

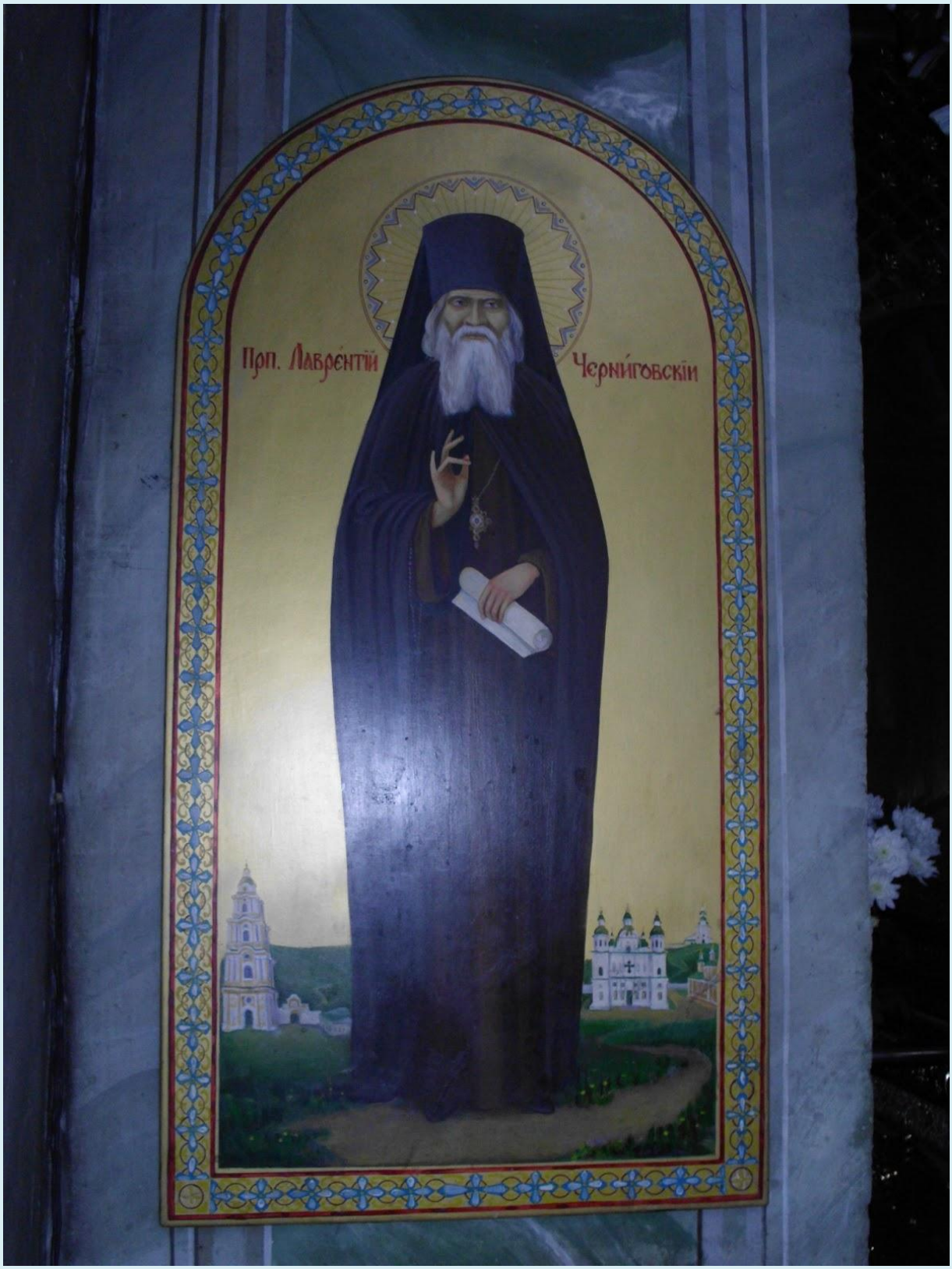

Sursa: **http://amintiri-tarzii.blogspot.com/2013/03/ucraina-sasea-zi.html**

SFÂNTUL LAVRENTIE AL CERNIGOVULUI

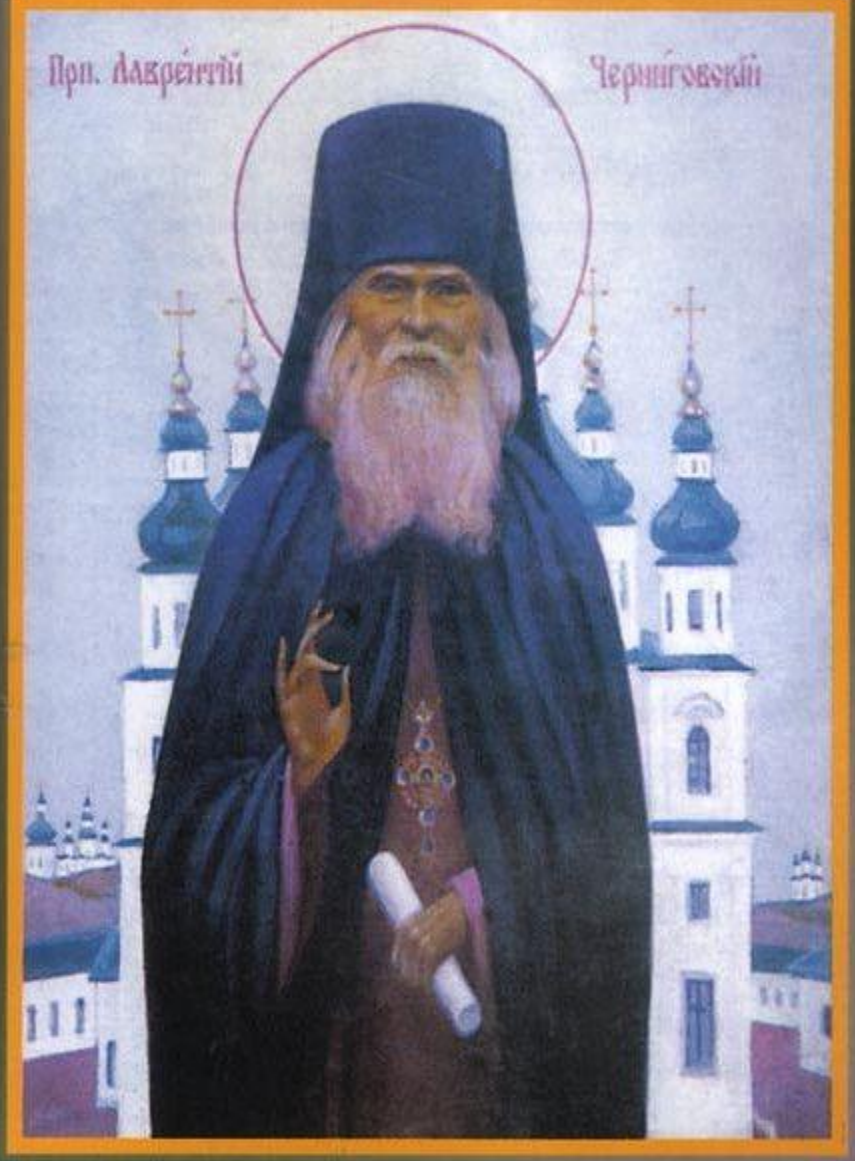

Viața, învățăturile, minunile și acatistul

Cuviosul Lavrentie s-a ostenit cu toate puterile sufletului să se asemene Preadulcelui Iisus şi viaţa lui mărturiseşte acest lucru. Ea înviorează duhul şi curăţeşte simţămintele morale, ridică privirea omului spre cele înalte. S-a străduit, după cuvântul Apostolului, „să se facă tuturor toate“ (I Cor. 9,22) şi „să poarte sarcinile celor neputincioşi“ (Gal. 6, 2) pe umerii săi, înţelepţind, mângâind, întărind cu rugăciunea şi cu sfatul duhovnicesc.

Lumina dumnezeiască, în care se află sfântul în timpul rugăciunii, putea fi văzută cu ochii trupeşti. În viaţa Cuviosului Lavrentie se întâlneşte de câteva ori descrierea unor astfel de stări contemplative ale dreptului: „O soră povestea că îi citea părintelui pravila şi la un moment dat a aţipit şi a privit speriată la cuviosul – acesta avea ochii de foc. Se ruga...“

Cuvioase Părinte Lavrentie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi, păcătoşii!

WWW.PUBLICATIIORTODOXE.RO

6 422636 001031

Câteva povestiri ale unor persoane care au primit vindecare de boli cu rugăciunile Cuviosului Lavrentie

Pe maica Teodosia o durea un genunchi şi durerea era atât de acută şi insuportabilă încât nu putea păşi. S-a adresat stareţului, el a însemnat locul bolnav cu semnul crucii şi durerile au dispărut.

***

O maică povestea că fusese împreună cu sora ei în Siberia, iar când s-au întors a început să o doară capul. Cunoscuţii au dus-o la spital, dar mai apoi s-au dus la stareţ. El s-a rugat şi a început să-i fie mai bine, a fost externată din spital şi apoi s-a făcut pe deplin sănătoasă.

***

A venit la stareţ un bărbat care acuza puternice dureri de cap. Părintele i-a spus: „Mergi şi sapă peşteri la cuviosul Antonie[30], ia o piatră de acolo şi pune-o la cap". A săpat la peşteri vreo două săptămâni şi durerile de cap au încetat. A venit din nou la părintele şi i-a spus: „Capul nu mă mai supără deloc, durerea a

---

[30] Este vorba despre peşterile lui Antonie de pe dealul Boldina din Cernigov, alături de biserica Sfântului Proroc Ilie. Peşterile au fost săpate de cuviosul Antonie de la Pecerska, când a plecat de la Kiev şi s-a aşezat pe dealul Boldina din Cernigov.

dispărut". Părintele i-a răspuns: „Domnul ți-a ajutat, de acum nu vei mai fi bolnav".

***

M. P. povestea: „Mă dureau dinții foarte tare, încât începeam să țip și să gem. Câteva zile durerile nu m-au părăsit nici ziua, nici noaptea. M-au sfătuit să mă duc la părintele Lavrentie, dar nu m-am dus atunci pentru că nu aveam încredere în el. Mă gândeam: Dar ce, este doctor? Cum mă poate ajuta? Cunoscuții mei au insistat să mă duc la dânsul. M-am dus la părintele, săvârșind rugăciune la intrarea în chilie. Acolo era o discuție însuflețită. Cum am intra, s-a făcut liniște deplină. Închinându-mă, m-am așezat ușurel într-un colț, dar mă țineam cu mâinile de locul unde mă durea. Am lăsat capul în jos și nu-mi amintesc cum, însă am ațipit, deoarece eram sleită de puteri. Părintele a tăcut, dar apoi a spus: «Întrebați-o, o dor dinții?». M-am trezit, mi-am venit în fire și de bucurie am râs. Atunci surorile m-au întrebat: «Cum este cu dinții?». Părintele a zis: «Nu o dor dinții, pentru că râde». Apoi cu un ton mustrător mi-a spus: «Robul lui Dumnezeu este cel ce slujește Domnului. Și cu cât slujește mai bine, cu atât mai mult îl ascultă și Domnul. Iată și acest necredincios a venit după ajutor. Să-i fie spre amintire». Am căzut la picioarele starețului și i-am cerut iertare pentru necredința și lipsa mea de curaj".

***

Povestire transmisă de o monahie a mănăstirii Sfânta Treime: „Se descoperise că aveam tumoare interioară foarte grea. Doctorul mi-a spus că nu se poate face nimic și că nu voi trăi mai mult de trei ani. M-am necăjit, am plâns îndelung, dar m-am dus la

Icoane

Sfântul Lavrentie de Cernigov ~ Racla cu sfintele moaste

icon-gallery.com.ua

http://dositeea.blogspot.com
proudly hosted on photobucket
Sfântul Lavrentie de Cernigov

Părticele din moaștele Sfinților:
1. Sfinții Prunci uciși de Irod
2. Sfântul Sfințit Mucenic Eleftere
3. Sfinții Mucenici Prov, Tarah și Andronic
4. Sfinții Cuvioși Părinți uciși în Sinai
5. Sfânta Cuvioasă Mucenită Maria
6. Sfânta Cuvioasă Mucenită Evdochia
7. Sfânta Cuvioasă Mucenită Daria (de la Pușcoa)
8. Sfânta Cuvioasă Mucenită Daria cea Mică
9. Sfântul Cuvios Ioan Iacob Hozevitul
10. Sfântul Cuvios Siluan Athonitul
11. Sfântul Cuvios Trifon Athonitul
12. Sfântul Cuvios Lavrentie de Cernigov
13. Sfântul Ierarh Teodosie de Cernigov
14. Sfântul Cuvios Cornelie de Kiperț
15. Sfântul Cuvios Daniel
16. Sfinte Moaște găsite în Sfânta Masă din biserica voievodală
Sf. Ierarh Teodosie de Cernigov
Sf. Cuv. Lavrentie de Cernigov
Sf. Sfințit Mucenic Eleftherie
Sf. Cuv. Ioan Iacob Hozevitul
Sf. Cuv. Siluan Athonitul
http://dositeea.blogspot.com
proudly hosted on photobucket

В этом доме с 1930 года жил
преподобный Лаврентий Черниговский
(в миру Лука Евсеевич Проскура)
У цьому будинку з 1930 року жив
преподобний Лаврентій Чернігівський
(у миру Лука Овсійович Проскура)
In this house from 1930
reverend Lavrentiy lived Chernigov
(in the world Luka Evseevich Proskura)
1868 - † 1950

В этом доме с 1930 года жил
преподобный Лаврентий Черниговский
(в миру Лука Евсеевич Проскура)
У цьому будинку з 1930 року жив
преподобний Лаврентій Чернігівський
(у миру Лука Овсійович Проскура)
In this house from 1930
reverend Lavrentiy lived Chernigov
(in the world Luka Evseevich Proskura)
1868 - † 1950

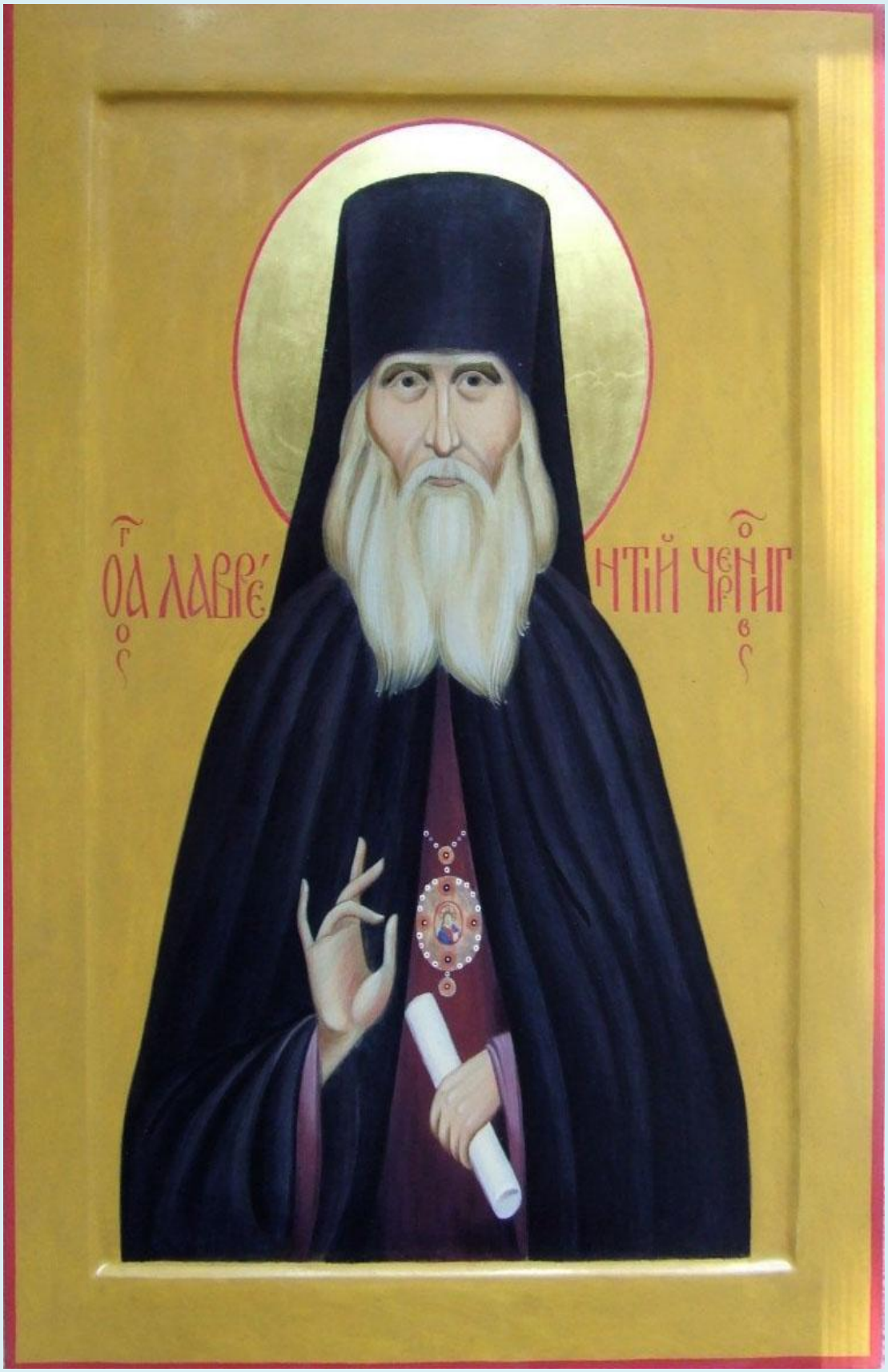

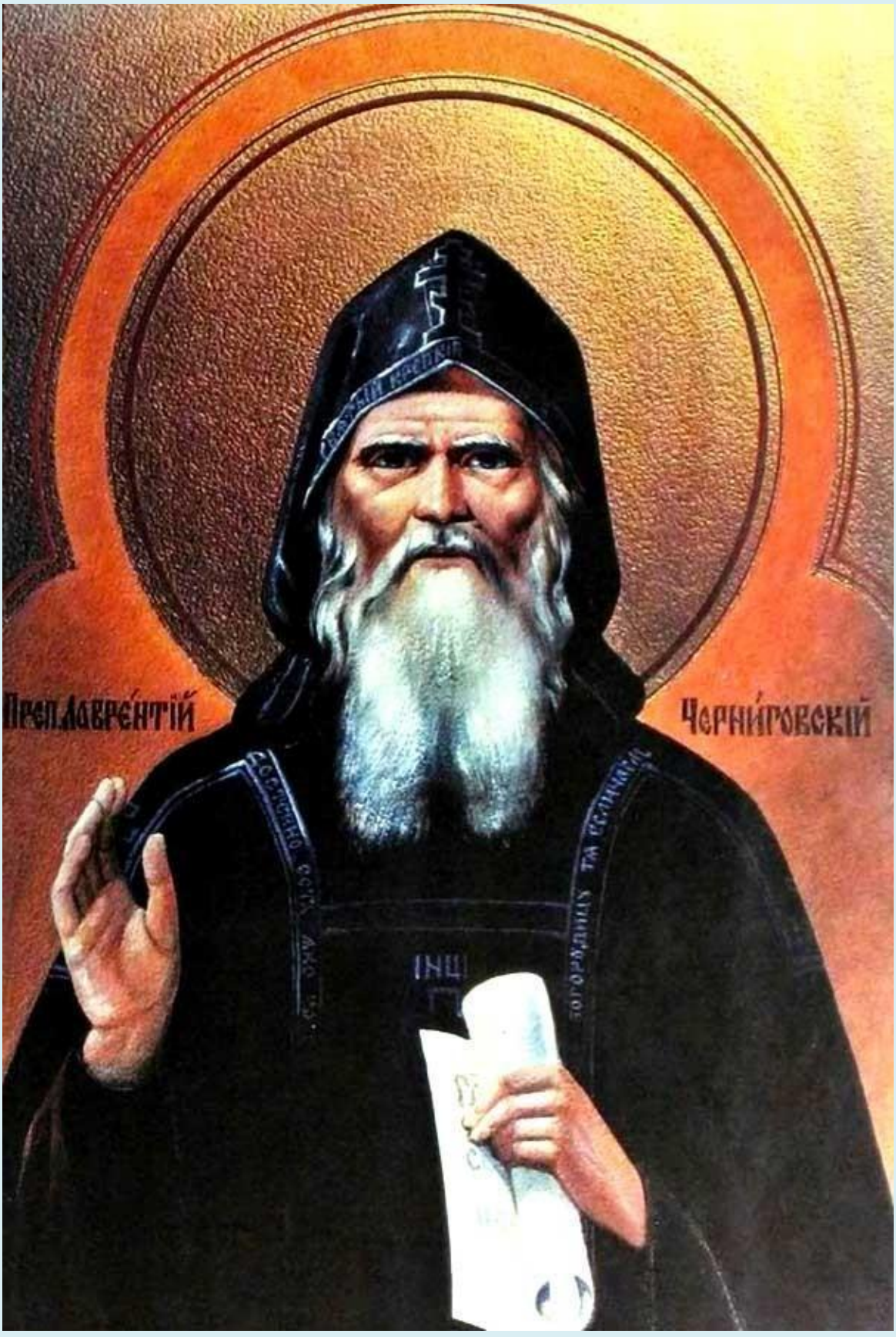
Преп.Лаврéнтій
Чернíговский

Sfântul

Lavrentie

de Cernigov

20 ianuarie

minuni
fotografii articole icoane

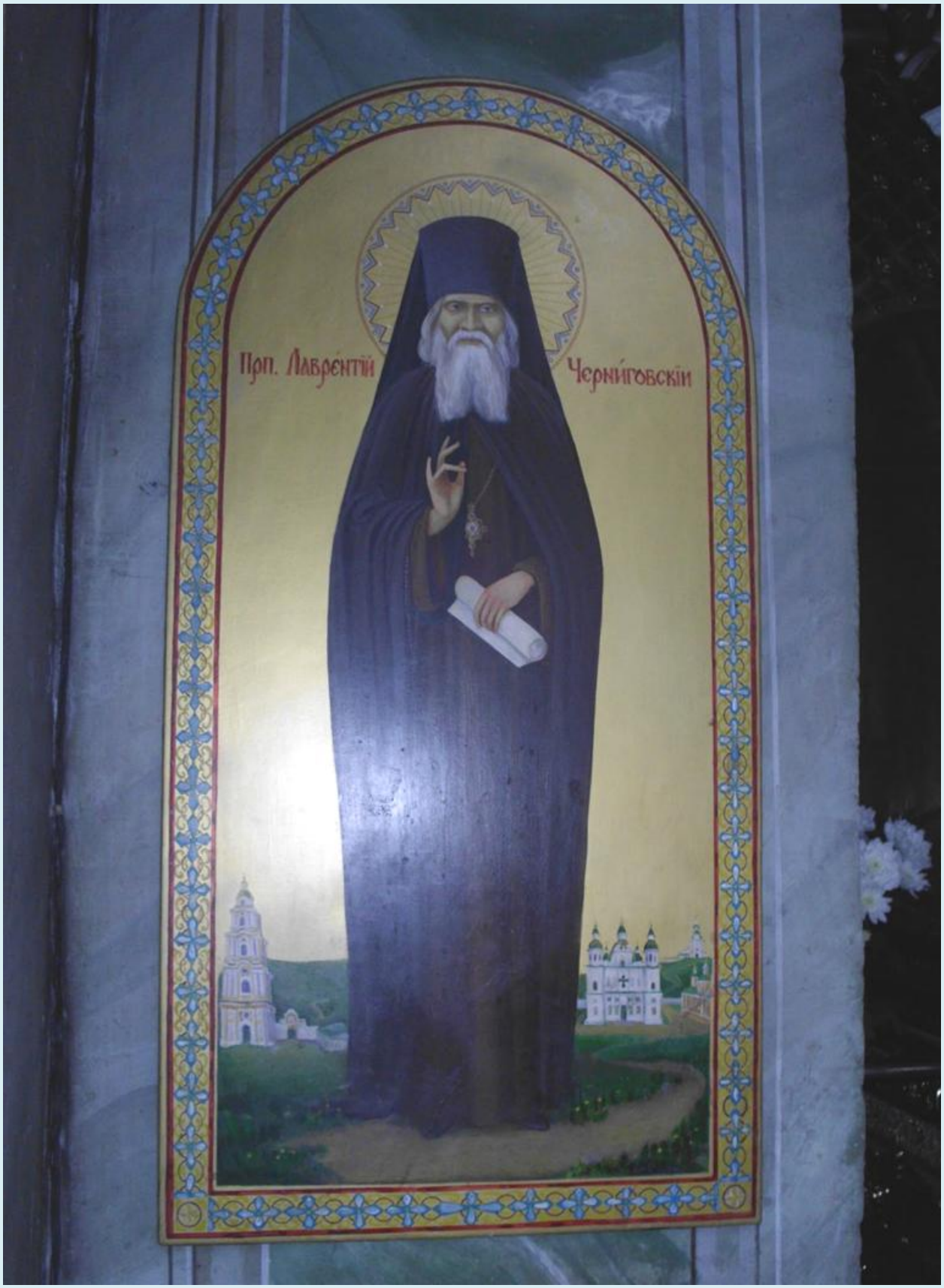
Прп. Лаврéнтій Чернíговскій

Прп. Лаврентій
Черниговскій

Прп. Лаврентій
Черниговскій

Bucură-te, Sfinte cuvioase Lavrentie, rugător bine plăcut şi sârguincios către Dumnezeu pentru sufletele noastre!